F. ARNAU

pielea îngerului negru

FRANK ARNAU

PIELEA ÎNGERULUI NEGRU

„Cine a biruit prin forţă, şi-a învins duşmanul numai pe jumătate”.

John Milton

I

ŞI ACUM, DRAGII MEI, vă rog să semnaţi Procesul verbal Nr. 2.

Rostind aceste cuvinte, celebrul detectiv particular William Warren, întinse marelui industriaş Allan Gray, faimosul său stylou de aur, pe care i-l dăruise Preşedintele republicii franceze, cu prilejul descoperirii manuscriselor însângerate, ale memoriilor dictate în taină, de fostul Preşedinte Felix Faure, perversei Margareta Steinheil.

— Parcă mai iscălirăm unul, acum două săptămâni, se miră Tom Wesley, râzând. O să ne faci şi pe noi poliţişti.

— Tocmai de aceea este numărul doi, fiindcă celălalt a fost primul.

Allan Gray semnă şi trecu tocul cumnatului său Tom.

— Acum totul e în ordine, exclamă vesel detectivul.

A. Gray, industriaş. T. Wesley, inginer. W, Warren, detectiv.

PROCES-VERBAL Nr. 2
Prolegomena „Comorii Roşii”

— E de prisos să vă mai citesc cuprinsul: îl cunoaşteţi amândoi.

— De cunoscut, îl cam cunoaştem, răspunse Tom, dar nu-l prea înţelegem.

— Ba eu, să-ţi spun drept, nici nu l-am citit, adaugă Allan Gray. Dar mie orice mi-ar pune sub ochi scumpul nostru

Will, iscălesc cu ei închişi.

— Îţi mulţumesc, Allan. Acum fiţi buni şi semnaţi şi fotografiile giuvaericalelor. Iată-le... Ca să vă convingeţi pe deplin, mai uitaţi-vă odată la ele, că pe urmă vine băiatul şi le ia.

Waren întinse, pe istorica sofa verde, din cabinetul său de lucru, câteva bijuterii de o valoare considerabilă, pietre scumpe de mărimi neobişnuite, coliere lucrate în depărtări albastre, brăţări din vremuri imemoriale, adevărate minuni.

— Îmi iau ochii, Allan! N-am mai văzut atâta strălucire, zise Tom cu o admiraţie nesfârşită.

— Comparaţi fotografiile cu nestematele, pentru că va trebui să iscăliţi.

— Nu compar nimic, semnez pur şi simplu, răspunse Allan, aşternându-şi caligrafic numele pe cele trei fotografii, care înfăţişau giuvaiericalele:

În prima, bijuteriile erau aşezate într-o casetă.

În a doua, ele erau înşirate pe canapeaua verde, întocmai aşa cum se puteau vedea şi acum.

În a treia erau prinse de gâtul, la pieptul, la mijlocul, la mâinile şi la picioarele unei fete de o rară frumuseţe.

— Aş da câteva mii de lire sterline numai pentru colierul de perle, ce-i atârnă pe piept, încolăcit de trei ori, – zise unul din ei.

— I-ar sta bine lui Sissy, cum este ea, înaltă şi frumoasă, remarcă Tom.

— Sunt de aceeaşi părere, ii răspunse detectivul, serios, dar această comoară nu este de vânzare. O! E o întreagă poveste! Poate o veţi afla odată. Dacă proprietara ei ar putea să înstrăineze numai una din pietrele ce sclipesc pe canapea, ea ar scăpa de nenorocirea ce o aşteaptă.

— Atât de bogată şi se simte ameninţată de cineva? Este de necrezut, – zise Allan.

— Da, îi răspunse detectivul. Se găseşte în mare pericol, din care nu ştiu cum va scăpa.

— Nu este greu de înţeles – se amestecă şi Tom. Cineva vrea să-i fure bijuteriile. Asta nu este, de mirare. Asemenea bogaţii au stârnit totdeauna invidie şi lăcomie. Eu cunosc o

doamnă foarte onorabilă care, dacă ar avea prilej, s-ar face hoaţă, numai şi numai să-şi poată însuşi asemenea minunăţii! Un lucru însă nu înţeleg. Dacă este prevenită, dacă ştie toate astea...

— Ea nu ştie, răspunse detectivul şi dacă le-ar afla, poate că nu le-ar crede.

— De ce nu le puneţi în siguranţă voi, care ştiţi cum stă chestiunea şi care, după cum văd, le aveţi în mână? De ce nu le depuneţi la o bancă?

— Fiindcă lucrurile stau cu totul altfel. E o taină ce nu-mi aparţine.

— Oricum ar fi... Ce te opreşte să iei măsuri?

— În casa în care, după bănuielile mele, se va desfăşura drama, eu nu pot pătrunde.

— Se va desfăşura? Vasăzică dumneata prevezi şi viitorul? Bravo, Will! strigă Tom pe jumătate ironic, pe jumătate cu teamă.

Detectivul avea aerul că nu dă prea multă luare aminte acestei glume:

— Pornind de la elemente cunoscute...

Dar Tom nu-l slăbea:

— Mă rog, mă rog... Spune ce se va întâmplă.

— Va fi arestat cineva, sub învinuirea de a fi ucis, ca să fure această comoară.

— A... da... Pricep! Şi tu vei fi acela care va pune mâna pe dânsul.

— Nu... Eu îl voi scăpa, pentru că nu va avea nicio vină.

— Şi victima?

— Deocamdată trăieşte.

— Şi n-ar putea-o scăpa nimeni?

— Numai Dumnezeu!

— Şi nu este cu putinţă ca lucrurile să ia o altă întorsătură?

— Depinde de rolul imponderabilelor.

În clipa aceea intră Bob, servitorul negru al detectivului:

— Venit copil ăla cu sticle.

— Adu-l încoace.

Un băiat slăbuţ, care nu părea să aibă 20 ani, înaintă

sfios, salutând în toate părţile.

Celebrul detectiv îl întâmpină cu mâinile întinse:

— Gata totul, Larry... Poţi să-ţi iei bijuteriile. Să bagi de seamă... Bob te însoţeşte până în apropierea palatului. Veţi lua o maşină.

Apoi, întorcându-se către cei doi prieteni ai săi:

— Băiatul ăsta are o agerime de spirit cum n-am mai întâlnit. Dacă n-ar avea altele în vedere, l-aş lua cu mine. Ce mai detectiv ar ieşi! Mi-ar fi drag să lucrez cu el. Abia atunci biroul meu de poliţie particulară ar fi complet... Bob e forţa brutală... El ar fi cea spirituală...

Tom îl întrebă în glumă:

— Dar tu, ce mai eşti?

— Eu aş fi trăsura de unire între ei amândoi şi aş câştiga toate bătăliile.

— Sunteţi! prea bun, Sir Warren, abia îndrăzni să mormăie tânărul.

— N-am spus decât ce cred despre d-ta! Ba chiar mai puţin. Înainte de a pleca însă, trebuie să recapitulam faptele, ca să nu ne pomenim cu surprize. Strânge giuvaericalele. Aşa. Foarte bine. Pune-le în casetă. După ce te întorci, le pui la loc, fără să fii observat de nimeni. Acesta e poate punctul cel mai important. Ţi-am spus de săptămâna trecută că, odată cele două procese verbale încheiate şi fotografiile bijuteriilor gata, eu nu mai pot să fac absolut nimic.

— Mă părăsiţi, Sir Warren, se văită tânărul.

— Dacă aşa ne-am înţeles! Orice aş face, de acum încolo, până când va sosi clipa cea mare, ar însemna să provoc închiderea mea în balamuc. Dacă aş avea curajul să exprim bănuielile mele, ar ieşi un scandal nemaipomenit. Crezi că este cu putinţă, în societatea noastră, să învinuieşti pe cineva că va săvârşi un asasinat? Ai fi legat, chiar dacă ar fi vorba de un om de rând. Dar când la mijloc este cine ştii, acuzaţia n-ar părea numai nebunească, ci ar fi socotită ca o adevărată crimă.

— Eu, zise Allan, dacă aş fi convins că Lord Majorul Londrei va săvârşi mâine o faptă rea, nu m-aş sfii s-o strig

în gura mare. Totul este să împiedici de a se produce infracţiunea. Ce-mi pasă mie cine este la mijloc? Ce-mi pasă ce va zice lumea?

— Da. Dar eu nu sunt mare industriaş şi n-am milioanele tale. Eu aş putea să trec, dacă nu drept un şantajist ordinar, cel puţin drept un reclamagiu, care vrea să-şi facă faimă cu orice preţ.

— Şi când mă gândesc că domnişoara – interveni sfios tânărul – rămâne acolo, în condiţiuni atât de detestabile!

— Ştiu, ai dreptate, fata se găseşte în cel mai mare pericol, dar mi-e peste putinţă să intervin. Dacă ar auzi cineva ce-am vorbit noi amândoi, ar zice, cu siguranţă, că ne-am înţeles perfect... şi ştii de ce? Pentru că ne-ar crede pe amândoi ţicniţi.

— Poate oricine să zică ce o vrea, numai s-o scap!

— Am făcut, deocamdată, tot ceea ce puteam face, – îi răspunse detectivul, puţin mai rece.

— În definitiv presimţirile noastre sunt foarte negre. S-ar putea însă ca lucrurile să iasă cu totul altfel. Se poate ca diavolul să fie ceva mai bălan.

— Eu cred că-i şi mai negru, afirmă încruntat tânărul.

— În orice caz, eu trebuie să stau de o parte, adaugă Warren.

— Până când?

— Până când femeia va fi asasinată.

II

TOT CU OFICIOSUL ĂLA de Lawrence în mână?

— Doar n-o să citesc descrierile de călătorie ale lui Burton?

— Ciudate gusturi ai! Am încercat şi eu, cum ştii, să savurez, ca tine, una din cărţile lui.

— Ei, şi? Nu ţi-a plăcut? Te vedeam mereu cu ea în mână.

— A trebuit să parcurg sute de pagini, ca să aflu că părţile cele mai ispititoare ale corpului coanei Constanţa, soţia scriitorului Clifford, nu sunt nici ochii, nici sânii, ci... părţile de dindărăt...

— Dumneata eşti întruparea moralităţii!... Ştiu! Aşa sunteţi toţi, în teorie. Dar, în practică, eşti de aceeaşi părere cu fizicul.... Ai aceleaşi preferinţe. Dovadă că, de câte ori trece Doris, îţi fug ochii, al naibii ce eşti... tocmai prin acele părţi, ce saltă ritmic sub rochie.

— Ţi se pare... Doris n-are nici piept, nici fese.

— Cred... Nu le-o fi având, ca ale coanei Constanţa – să se poată aşeza o întreagă lume pe ele – dar au început şi ale ei să se reliefeze. Parcă te aud, mâine poimâine, spunând şi tu, că te-ai mulţumi să nu trăieşti, în această lume, decât zece minute, numai să i le poţi mângâia! Aşteaptă că se vor dezvolta şi ele...

— Gelozie!

— Eu nu sunt geloasă.

— Dar nici eu n-am uitat ce-a suferit, de la tine, guvernanta care a plecat.

— Pentru că era obraznică, nu pentru că sunt eu geloasă.

— Atunci de ce te tot agăţi de Doris?

— Eu? Absolut de loc. Mai bine te-ai întreba de ce te agăţi tu de ea.

— Îmi este absolut indiferentă,

— De altfel toate prietenele mele au început să mă privească ironic... O fată atât de frumoasă, care nu ne este niciun fel de rudă şi stă totuşi în casa noastră!... Lady Winter mi-a spus pe şleau că sunt proastă.

— Dar Doris nu este o fată frumoasă, este doar profesoara fetiţei noastre Maisie... şi atâta tot...

— Ştiu, dar fata noastră poate foarte bine să se ducă la şcoală iar Doris să-şi caute norocul în altă parte.

— Motivele pentru care ne ţineam fata acasă, au rămas în picioare. Nu s-a produs nicio modificare de când am luat hotărârea. Fata este tot atât de slabă, de palidă, de delicată, şi de neobişnuită cu lumea. Ai fi în stare să laşi fata să colinde drumurile... s-o expui la cine ştie ce

primejdii. Şi asta numai din gelozie.

— Ba nu. Dacă vrei, fata poate să rămână tot acasă. Dar cine ne obligă să ţinem, în locuinţa noastră, o fiinţă cu ochi de drac ca ai lui Doris?

— Bine, să căutăm alta.

— Să căutăm, deşi eu sunt absolut sigură că n-o să găsim alta la fel niciodată, zise femeia, îmbufnată. Aşa este omul când îmbătrâneşte: începe să se uite la minore.

— Păcătuieşti, vorbind astfel. Doris este cinstea personificată.

— Nu rezistau ele cetăţile, înainte, când războinicii le izbeau cu berbecul! Dar azi, când sunt mijloace de luptă perfecţionate! Va cădea şi ea – ca toate celelalte!

— Văd că o păzeşti destul. De câte ori schimb un cuvânt cu ea, eşti în spatele nostru. Dacă ne plimbăm, împreună cu fetiţa, te iveşti şi tu pe neaşteptate.

— Pentru că te cunosc.

— Lasă, că scenele astea mi le faci de acum 20 ani!

— Pentru că, şi atunci, te uitai după altele. Ce, nu mai ţii minte scena cu Lady Thomson?

— Şi atunci ai făcut scandal tot degeaba. Câte nu se întâmplă la o petrecere?

— Aşa e!... La petreceri, bărbaţii însuraţi strâng în braţe femeile altora şi-şi plimbă mâinile pe ciorapii lor, în sus.

— N-ai văzut bine.

— Să ştii... Să nu zici că nu ţi-am spus! În clipa în care îmi voi forma convingerea că ai cucerit-o şi pe asta, că ai făcut din Doris amanta ta, actul de dreptate pe care trebuia să-l săvârşesc de mult, nu va mai întârzia.

— Mă ameninţi?

— Nu te ameninţ, dar, la timp, te voi executa.

— Nu te cred atât de fioroasă.

— Ţi-ai bătut joc de mine o viaţă întreagă, dar acum nu mai pot să rabd. Dacă vrei să scapi de ceea ce te aşteaptă, să dăm afară din casă pe Doris... Să luăm altă profesoară, ceva mai puţin seducătoare. Sau, mai bine, să rămână numai Martin, care o învaţă matematicile şi educaţia fizică.

— În schimb însă la tine pot veni toţi acei caraghioşi

dandy, cu monoclu şi cărare la ceafă?

— Te supără inofensivii mei prieteni?

— Dacă ar fi inofensivi nu i-ai aduce pe aici.

— Te înşeli. Sunt absolut inofensivi.

— În cazul ăsta, cred că urmezi legile curentului electric. Primeşti numai flăcăi capabili de înaltă frecvenţă. De aceea spui că sunt inofensivi. La mare frecvenţă, curentul îţi poate străbate trupul, fără să-ţi facă niciun rău... Din contră... de cum le scade frecvenţa... îi dai frumuşel pe uşă afară, ca să nu te ucidă – întocmai ca şi curentul electric cu frecvenţa coborâtă.

— Aşa sunt oamenii de ştiinţă: maniaci. La bătrâneţe încep să aplice botanica la zarzavat, chimia la bucătărie şi electricitatea la pernele de pus sub posterior!

Marele chimist Keith Selford privea cu necaz, pe planturoasa sa soţie Mary, care îi întoarse spatele ei monumental, mormăind cuvinte de ocară.

Cea mai grasă femeie din West End, cartierul aristocratic al Londrei, care era revoltată împotriva soţului ei, adăugă furioasă:

— Mai întâi, pe Doris n-o admit, pentru că este prea slabă.

— Ce are a face?

— O poţi iubi prin contrast: pentru că tu eşti voluminos şi fiindcă eu, este drept, m-am cam dezvoltat în ultima vreme.

— S-o punem la regim. Voi cere doctorului s-o îngraşe cu orice preţ.

— Lasă că-i prescriu eu un regim, cel mai bun: Uşa!

— Dac-aş face şi eu acelaşi lucru cu minorii tăi vizitatori?

— Atunci s-ar pune şi chestia celorlalţi. Dacă este vorba de război, voi începe şi eu să mă întreb ce faci când te închizi, ceasuri întregi, cu Ivan Ivanovici, diplomatul sovietic, cu doctorul Samuel, americanul şi ceilalţi...

— Nu te amesteca în lucrările mele ştiinţifice!

— Cunosc eu erudiţia lui Ivan Ivanovici, a cărui soţie a fost ucisă, pe când venea de la rendez-vous – şi a doctorului Samuel, un cocainoman de frunte. Pot oricând să-i trimit şi eu... pe unul, la cuiburile de hetaire perverse şi

pe celălalt, la cârciumă.

— Te rog să nu te amesteci.

— Cu o singură condiţie... Nici tu să nu intri în viaţa mea particulară.

— Despre partea mea, eşti liberă. Poţi continua să umpli gura acestor dandy cu toate bunătăţile, dar să le pui câte o botniţă, altfel te vor compromite definitiv. Te-ai agăţat de Ivanovici, ca să nu te întreb eu mai înainte, ce caută, toată ziua, în budoarul tău.

— Bolşevicul este prietenul tău, nu al meu.

— Prieten nu – admirator – preciză el.

— Ştiu că amândoi sunteţi modeşti!

III

ÎNTR-O ZI, pe când William Warren se odihnea – după ce reuşise să prindă pe ucigaşii cu casse-tête, se pomeni cu tânărul Laurenţiu Martin, care îi spusese că vrea să-l angajeze într-o afacere ce va deveni celebră. Băiatul era foarte încurcat şi părea că nu vrea să spună tot ce ştie, ba nici chiar atât cât îi trebuia marelui detectiv spre a afla despre ce este vorba. După câteva minute de dialog schimbat în asemenea condiţiuni, Warren, plictisit, îi zise:

— Ca să nu mai pierdem timpul, prietene ţin să-ţi mărturisesc, de la început, că nu intru în nicio afacere, înainte de a o cunoaşte pe de-a-ntregul şi în toate amănuntele, ei. Nu obişnuiesc să bâjbâi în întuneric, ca să nu am în urmă, surprize dureroase. Când eram mai tânăr, dădeam şi eu năvală cu ochii închişi... Dar azi!...

— Vă rog să-mi făgăduiţi că primiţi, şi vă voi spune tot ce se poate da pe faţă de pe acum. Credeţi-mă, domnule Warren, că ce v-am propus nu sunt tainele mele şi că încăpăţânarea mea este, în realitate, o datorie faţă de cei interesaţi în cauză. Dacă primiţi să fiţi sprijinitorul nostru...

— Întâi să-mi destăinuieşti totul şi, abia în urmă, îţi voi spune dacă avem şanse de izbândă, pentru că eu nu mă amestec în afacerile ce se pierd. Poate că ai auzit că, în toată cariera mea, nu există nicio înfrângere.

Cu admiraţie nestăpânită, Martin răspunse:

— Cine n-o ştie?

— E mândria mea... Nu pentru că am izbutit întotdeauna – asta poate fi o chestiune de noroc – ci fiindcă întotdeauna am ocolit cauzele nedrepte.

— Este vorba, poate, de un mare furt, săvârşit într-o casă misterioasă.

Will Warren se întunecă. Modul cum se introdusese la dânsul băiatul ăsta, sfiala, rugăminţile lui, îl făcuseră să nădăjduiască într-un caz deosebit. Când colo, era vorba de un furt ordinar. Nemulţumit, detectivul îl întrebă, aproape răstit:

— Cum, „poate”? De ce este casa misterioasă? Şi... este sau nu este furt?

— Că este misterioasă casa în care se vor petrece cele ce bănuiesc, aceasta este credinţa mea. Dar despre asta, vom vorbi mai târziu. Am zis că este vorba, poate, de un mare furt, fiindcă la furt nu este exclus să se adauge, de pildă, o încercare de asasinat, sau chiar o crimă.

— A! Un omor? Voiţi să mă angajaţi, de bună seamă, din partea păgubaşului?

Tânărul răspunse repede, cu sinceritate:

— O, nu, domnule, dimpotrivă.

Warren sări în sus:

— Cum, tinere, voiţi ca eu să iau apărarea unui hoţ şi a unui criminal?

— Exact. A unui presupus hoţ şi a unui închipuit atentator, – ceea ce este cu totul altceva.

— Obiectul furtului?

— Bijuterii de milioane, pietre scumpe de mărimi neobişnuite, antichităţi.

— Putem cunoaşte pe presupusul autor al loviturii?

— O copilă, o copilă frumoasă ca soarele şi nevinovată. Şi ochii băiatului începură să strălucească, când adăugă: Doris

nu este în stare să-ţi zică nici „du-te mai încolo!”

— A fost arestată?

— O, nu, căci atunci ar fi fost prea târziu! Ea n-a fost încă arestată. Se află tot în palatul pe care eu îl bănuiesc plin de mistere.

— Şi ce voiţi de la mine?

Băiatul nu se lăsă încurcat.

— Furtul nu s-a comis încă. Deocamdată, nu există nici reclamant, nici învinuit.

Privirile detectivului se schimbară brusc. Se uită la băiat ca la un ticălos, ce ar fi venit să-l corupă, apoi zise:

— Ah, înţeleg. E vorba să se săvârşească un furt şi autorii ar vrea să se asigure, de mai înainte, de un detectiv, care ar putea să-i apere. Vor, adică, să săvârşească una sau mai multe infracţiuni, fără niciun risc, cu toate şansele de a scăpa din această afacere buni teferi?

— Nu, domnule Warren. Niciun ne-am gândit la asta. În ce mă priveşte, n-am pus mâna, în viaţa mea, pe un cap de aţă şi nici nu proiectez asemenea isprăvi. Mă mir că ochiul d-voastră a putut să se înşele.

Detectivul şovăi o clipă:

— Dar mi-ai spus că nu-i vorba de dumneata? De unde ştii atunci că se va săvârşi un furt? Cine este hoţul, fie că este real, sau închipuit? Şi dacă domnişoara este nevinovată, de ce vă temeţi că nu-şi va putea dovedi nevinovăţia?

— Tocmai aici este partea curioasă a afacerii şi de aceea recurgem la preţiosul d-voastră concurs. Sunt student în ultimul an la drept, dar sper să-mi sfârşesc studiile în timpul cel mai scurt cu putinţă şi să intru în magistratură. Aş vrea să fiu judecător de instrucţie. O, ce frumoasă carieră! Să fiu intransigent. Niciun răufăcător nu mi-ar scăpa din mână. Am citit, cu pasiune, pe Edgar Wallace, pe Conan Doyle. Sunt îndrăgostit de romanele de aventuri. Cunosc memoriile d-voastră!

— Da, pricep. Totul se petrece în închipuirea dumitale. Ei, prietene, în viaţă se întâmplă cu totul altfel. Şi, dacă l-ai citit pe Edgar Wallace, ştii că vinovaţii din lucrările lui

colaborau cu oarecare avocaţi de pe la periferie, de prin mahalalele apaşilor, nu cu marii detectivi.

— N-avem nimic comun cu vinovaţii. Sunt sigur că se va face o reclamaţie şi că stăruinţele, ca şi presiunile politice, vor fi atât de mari, încât nevinovăţia singură nu va putea lupta cu forţa, ce va tinde să distrugă pe cei năpăstuiţi. Iată de ce am venit la d-voastră. Copila nevinovată este absolut singură.

Warren zâmbi:

— Mi se pare însă că te are pe dumneata.

Tânărul îi răspunse cu entuziasm:

— O, da, cu trup şi suflet – dar eu sunt atât de mic!

— Nimeni nu-i prea mic, când luptă pentru adevăr. De ce nu aştepţi ca faptul de care vă temeţi să se producă şi să angajaţi, atunci, tot ce vă va trebui: Avocaţi şi chiar detectivi, dacă veţi socoti că este nevoie.

— Aşa ar fi firesc, dar în afacerea noastră sunt lucruri foarte stranii. După cum v-am spus la început, atunci ar fi prea târziu... Atunci prevenita n-ar putea măcar să-şi angajeze un avocat!

— Va pierde tot avutul ei?

— Nu numai că nu va mai avea posibilitatea materială, dar nici nu va mai avea prilejul de a sta de vorbă cu un om ca dumneavoastră.

— Eşti plin de taine, tinere... Până la condamnare, orice prevenit poate să-şi aleagă apărătorul.

— Ei nu-i va fi îngăduit lucrul acesta!

— Îmi iau eu angajamentul ca, la timp s-o cercetez în închisoare şi să-i aduc un avocat, dintre prietenii mei.

— Nu vă luaţi, vă rog, angajamente pe care nu le veţi putea ţine.

Detectivul îl privea pe tânăr din ce în ce mai mirat.

— Atunci ce voiţi să fac?

— Să ne înţelegem de pe acum. Am, aici, dovada concludentă a nevinovăţiei presupusei hoaţe.

— Ai proba inocenţei unei hoaţe, care încă n-a furat? Desigur că n-are nicio vină înainte de a săvârşi infracţiunea. Toţi hoţii au fost cinstiţi, până în clipa când au făcut-o la

stânga.

— Nu, domnule Warren, de astă dată vor fi împrejurări excepţionale.

Bunăoară... Un palat imens, în care se întâlnesc fel de fel de bătrâni suspecţi şi tineri din cea mai bună lume. Un savant, care lucrează pentru noi, sau pentru Rusia Sovietică – nu sunt încă fixat. În acest mediu au dus-o împrejurările pe biata Doris. Cunoscând sentimentele stăpânului casei pentru ea, sunt sigur că, într-o bună zi – atunci când va fi respins – va fi arestată şi izolată de toată lumea. Îi vor surâde perspectivele unor luni nesfârşite de prevenţie. Puterea care o prigoneşte se va socoti sigură de ea. Învinuitorul are o reputaţie europeană. Miniştri se înclină în faţa lui. Zidurile puşcăriei vor fi groase şi broaştele uşilor solide. Cu răbdare vor aştepta ca arestul să se transforme în cavou. Dar atunci, când se vor socoti mai triumfători, când o vor târî în faţa juraţilor, în scopul de a-i da ultima lovitură, vă veţi ivi dv. – ca o bombă! Avocatul va fi pretext, iar depoziţia dumneavoastră va fi atât de senzaţională, încât va uimi lumea întreagă. N-am citit nicăieri de vreo izbândă, ca aceea care o veţi obţine dumneavoastră în afacerea noastră! Dovezile vor fi atât de puternice, încât salvarea ei va fi asigurată, iar duşmanii ei vor fi zdrobiţi, prefăcuţi în pulbere. Ah, ce splendid sfârşit de roman de acţiune! Magistraţii, juraţii, publicul din sală, avocaţii vor rămâne încremeniţi. Am viziunea clară a achitării triumfătoare. Doris va fi scoasă pe braţe din sălile tribunalului.

— Am descurcat multe afaceri ciudate, dar aceasta mi se pare din cale afară de curioasă.

— Nu făgăduiesc. Vă voi face imediat dovada afirmaţiilor mele.

Şi tânărul scoase din geantă, una după alta, mai multe bijuterii. Fu o adevărată surpriză pentru detectiv.

— Un pandantiv orbitor!

— Dar ce ziceţi de colierul ăsta, cu optzeci de perle?

— E minunat. Uite ce diamante! Ale cui sunt aceste comori din basme?

— Ale hoaţei.

— Atunci, ce anume va fura?

— Chiar aceste bijuterii.

— Glumeşti!... Se va fura pe sine?

— Deocamdată nu vă pot da mai multe explicaţii. Vă rog un singur lucru: să primiţi aceste bijuterii, să le fotografiaţi şi să încheiaţi, împreună cu secretarul dumneavoastră sau cu cine doriţi, un proces-verbal, prin care să se stabilească, în justiţie, la nevoie, că ele au fost în mâinile dumneavoastră în zilele în care într-adevăr vor rămâne aici. La acte veţi adăuga şi fotografia aceasta, făcută de mine, în care fata poartă bijuteriile.

Pe când detectivul primea fotografia, băiatul adăugă:

— În acelaşi proces-verbal se va face o descriere amănunţită a tuturor acestor bijuterii. Atâta tot.

— Voiţi să le lăsaţi la mine?

— Trebuie. De altfel o fac cu toată încrederea.

Detectivul zâmbi.

— Şi când le veţi lua?

— După ce veţi termina fotografierea lor şi veţi încheia cuvenitul proces-verbal. Voi veni, sau voi trimite pe altcineva să le ridice.

— De pildă, domnişoara Doris.

— Nu, oricine afară de ea.

— De ce?

— Pentru că ea nu ştie absolut nimic.

— Cum? Nu ştie nici că are această avere?

— Din toată această afacere, este singurul lucru de care nu se îndoieşte. Am rugat-o să-mi împrumute bijuteriile, dorind să mă servesc de ele într-un studiu asupra podoabelor feminine la diferite popoare, studiu pe care, de altfel, nici nu mă gândesc să-l scriu.

— Atunci ea nu bănuieşte că va fi...

— Hoaţă? Habar n-are.

— Atunci lucrurile sunt foarte simple. Întrucât faptul nu s-a produs n-aveţi decât să anunţaţi pe prefectul poliţiei, ca să împiedice totul.

— Dacă aş spune toate acestea unui funcţionar

poliţienesc, m-ar lua în râs. E vorba de personagii atât de importante, că aş intra în belea pe degeaba? În afară de asta, nu sunt în joc eu, care am viziunea clară a infamiei ce se va pune la cale. Eu n-am niciun rost în afacere. Cum să-i comunic fetei bănuielile mele? Cum s-o determin să ia poziţie împotriva oamenilor din casa în care locuieşte?

— A! E vorba de familie?

— Nu. Totuşi viitoarea hoaţă stă, deocamdată, împreună cu acuzatorii săi de mâine. Îşi câştigă existenţa în casa lor.

— Sunt nişte simple bănuieli ale dumitale.

— Numai pân-acum. Dar care se vor conforma matematiceşte.

— Nu vreau să-ţi sting entuziasmul. Dacă întâmplător temerile dumitale s-ar confirma, aş regreta în urmă. Am nevoie de două săptămâni ca să scot fotografiile şi să închei două procese verbale – pentru că de două este nevoie – semnate de martori. Te vei întoarce dar peste paisprezece zile. Odată cu bijuteriile, îţi voi da atunci şi răspunsul meu. Dacă primesc, actele rămân la mine, spre a le utiliza la vreme, dacă nu, ţi le dau dumitale, să faci ce vrei cu ele. Trebuie să mă gândesc puţin, înainte de a mă angaja. Dumneata scontezi viitorul, despre care cel mai mare poet al Franţei spunea că este al lui Dumnezeu. Nu te condamn că pui prea multă inimă în această chestiune dar nici nu sunt obligat să te urmez. Până atunci, dacă vrei, îmi vei trimite, prin poştă, un memoriu asupra acestei afaceri.

— Foarte bine. Voi începe chiar astă-seară să lucrez la acest memoriu, în care veţi găsi, cel puţin, o parte din desluşirile de care aveţi nevoie. Mai am o rugăminte: vă vom plăti onorariul la urmă.

— Să nu discutăm despre onorariul unei afaceri, în care n-am intrat. Când mă voi hotărî să primesc, aceasta va fi cea din urmă chestiune la care mă voi gândi.

— Vă mulţumesc, vă mulţumesc din suflet. Vă veţi convinge, în curând, că presupunerile mele se vor realiza şi că fata, pe care vreau s-o scap, merită această luare aminte.

— Îţi urez să păstrezi despre ea cât mai multă vreme

iluziile de acum. Nu-ţi făgăduiesc nimic. Du-te liniştit acasă şi nu vorbi cu nimeni despre lucrurile acestea, că altfel strici totul. Peste două săptămâni vom şti ce avem de făcut.

Viitorul avocat strânse, vădit mişcat, mâna celebrului detectiv. Ochii săi erau umezi, când îi mulţumi încă odată adăugind:

— Cu acest prilej, veţi descoperi poate şi taina laboratoarelor secrete, din palatul acela blestemat. Poate că ţara întreagă se va cutremura când misterele închise acolo vor fi date la iveală.

Rămas singur, Warren cercetă cu o lupă, pe rând, toate bijuteriile. Se convinse uşor că erau veritabile. Peste o clipă chemă la telefon pe cel mai cunoscut fotograf din oraş, care îi răspunse că va trimite cel mai bun lucrător şi cel mai bun aparat. Înşirând bijuteriile pe masă, în aşteptarea fotografului, renumitul detectiv, murmură cu un uşor regret:

— Tinereţe! Tinereţe!...

Alergă din nou la telefon şi rugă pe multimilionarul Allan Gray şi pe inginerul Tom Wesley să vină până la dânsul. Când cei doi cumnaţi sosiră, detectivul le explică, în puţine cuvinte, chestiunea şi încheiară împreună *Procesul-Verbal Nr. 1* prin care constatau existenţa bijuteriilor ce se aflau în păstrarea detectivului, punând data reală. Rostul acestui proces-verbal era ca să se constate că, în ziua de 21 ianuarie, giuvaericalele se aflau în casa lui Will Warren. După ce semnară cu toţii, sosi şi fotograful. Detectivul le zise:

— Peste paisprezece zile îmi veţi face plăcerea de a mă vizita din nou, ca să încheiem al doilea proces-verbal.

...Aşa a intrat celebrul detectiv Will Warren în afacerea *„Epidermei Artificiale”.*

IV

SIR CAWLER, şeful lui „Criminal Investigation Departament”, fusese chemat, în grabă, la War Office. Aici îl aştepta ministrul de externe. Un diplomat este, în general, un om rece. Şeful lor, ministrul de externe, este câteodată şi mai rece. Dar când eşti şi diplomat şi ministru de externe şi englez, trebuie să fii cam de trei ori mai rece decât un om obişnuit. Cu toate acestea, de astă dată, ministrul de externe nu-şi putea păstra calmul obişnuit. Nici nu răspunse la salutul lui Sir Cawler:

— Mi se pare că *Epiderma Artificială* trece graniţa!

— Nu vă veţi supăra. Excelenţă, dacă, după modesta mea părere, un lucru inexistent nu se poate expatria.

— Ştiţi d-voastră precis că este vorba de ceva inexistent?

— Permiteţi, domnule ministru. Chiar aseară şeful meu, prefectul poliţiei, m-a încredinţat în această privinţă.

— Cu toate acestea, Sir Cawler, întreaga armată este în fierbere; mai cu seamă aviaţia este indignată. Nu ştiu unde vor ajunge lucrurile.

— Domnii ofiţeri nu sunt bine informaţi, Excelenţă.

— Nu există ofiţer englez, care să nu fie convins că născocirea cea mai groaznică a geniului omenesc distrugător, *Epidemia Artificială*, a fost realizată.

— Poliţia nu are, în această privinţă, niciun raport care să confirme faptul.

— Îmi închipui că nu aveţi, credinţa, Sir Cawler, că tot ceea ce nu este în rapoartele d-voastră, nu există nici în realitate.

Şeful poliţiei criminale primi, mişcat, lovitura.

— O, nu. Excelenţă... Facem şi noi ce putem!

— Cei mai distinşi ofiţeri ai armatei engleze şi-au format convingerea că această groaznică armă de luptă, menită să distrugă totul, va fi întrebuinţată, într-un viitor război împotriva noastră.

— Poliţia îşi face datoria; cei mai abili agenţi ai noştri urmăresc problema şi se gândesc zi şi noapte la ea.

— Bagă de seamă, Sir Cawler, dumneavoastră aveţi agenţi care gândesc henidic. De la Constantinopol,

reprezentanţii ministerului nostru au reuşit să afle mai mult decât noi, care locuim în acelaşi oraş cu inventatorul Keith Selford.

— Aş fi recunoscător. Excelenţă, domnilor de la Constantinopol, dacă ar binevoi...

— Poliţia cere relaţii de la noi? De altfel taina în sine aparţine armatei. Datoria oricărui bun englez este s-o slujească în mod sincer.

— Ia spune, cine de la ambasada sovietică îl vizitează pe inventator?

— Consilierul de ambasadă John Ivanovitz, dar toată lumea ştie pentru ce se duce.

Ministrul fu neplăcut impresionat de atitudinea schimbată a poliţistului. Îi răspunse rece:

— Eu, bunăoară, nu ştiu!...

— Doamna Selford este o femeie voinică, exuberantă, a cărei dragoste de viaţă şi de petreceri este îndeosebeşte cunoscută.

— Şi moscovitul?

— Este soţul Soniei Dimitrievna, care a fost asasinată pe când se întorcea de la amantul ei. Nişte detracaţi.

— Consilierul de ambasadă bea?

— Ca toţi ruşii.

— Are amante?

— După ce şi-a îngropat soţia, a adus în casă o călăreaţă de circ, care umblă pe stradă cu cisme şi cu cravată!

Capul cărunt, distins, al ministrului de externe se clatină. El privi adânc în ochii detectivului:

— Dar, dacă rusul face toate acestea, ca să îndepărteze bănuielile, ca să îndrepte luarea aminte în cu totul alte direcţiuni, ca să ne împiedice să-i aflăm intenţiile rele? Dacă totul este un simplu joc, pentru înşelarea poliţiei londoneze? Secţia criminală îi numără sticlele înfundate de vin pe care le bea şi îi păstrează pomelnicul femeilor cu care se culcă, dar nu prea ştie ce scopuri ascunse urmăreşte dânsul.

— Cunoaştem şi activitatea sa comunistă.

— Este cu putinţă să credeţi că el se duce la Selfort, după

graţiile perimate ale Lady-ei Mary? Dar toată lumea ştie că Lady Selford nu-i o femeie, ci un hipopotam!

— Noi, la C. R. A. (*Criminal Recorder Affairs*) avem note, din care reiese că sunt băieţi, din societate, de 18–20 ani, îndrăgostiţi de femei care nici nu se pot mişca din cauza grăsimii. Adevăraţi munţi de carne.

— Cazuri patologice.

— Meseria ne-a învăţat să ştim că foarte rar se găsesc oameni absolut normali, în marile metropole ale lumii. Ivanovitz este un detracat, după cum era şi biata nevastă-sa, eroina afacerii cu cravaşa lui Allan Gray.

Ministrul deveni şi mai serios. Se încruntă. Se vedea că nu vrea să spună tot ce ştie, dar în acelaşi timp nu se putea opri de a arăta că ştie mai mult:

— Sir Cawler, John Ivanovitz nu se duce în casa Selfort de dragul planturoasei Mary.

— Dacă Excelenţa voastră păstrează această convingere...

— Cine mai intră în palatul Selford?

— Laurenţiu Martin, un tânăr student sărac, unul din profesorii fiicei lor. Mai au, de asemenea, în casă, o profesoară, pe Miss Doris Elliot. Apoi un american, doctorul Samuel, sosit de curând pe insulă şi o ceată veselă de băieţi tineri, pe care Mary Selford îl lasă s-o bată la cărţi. De pildă, Carter, fiul milionarului.

— Ce ştii d-ta despre „Epiderma Artificială”?

— La noi, la Black-Museum, avem tricouri negre, întrebuinţate de hoţii de hoteluri pe pielea goală; cărora agenţiile le spun epiderme artificiale, pentru că se lipesc, ca şi o nouă piele, de trupul spărgătorilor. Dar nu despre asta este vorba. Keith Selford, chimist cu reputaţie mondială, a comunicat, într-o bună zi, ministerului nostru de război, că este pe cale să descopere cel mai periculos gaz asfixiant ce se poate închipui.

— Vă rog să precizaţi: Poliţia a prins întâi de veste sau chimistul a comunicat faptul autorităţilor?

— Nu... Ce este drept, este drept. Chiar el ne-a adus la cunoştinţă descoperirea. De altfel, urmărea un scop bine

determinat: cerea fonduri pentru continuarea experienţelor.

— Politia este informată dacă a fost satisfăcut?

— Da... li s-au pus la dispoziţie laboratoarele armatei, dar el a refuzat categoric, declarând că nu de aparate are nevoie, ci de bani!

— Nu i s-a dat nimic?

— I s-a oferit o sumă mică, pe care a refuzat-o.

— Înţeleg... De aceea a comunicat că dificultăţi noi s-ar fi ivit în cale şi că realizarea „Epidermei Artificiale” va trebui să sufere o apreciabilă întârziere.

Prefectului poliţiei nu i s-a părut suspectă această afirmaţiune?

— De loc. Şeful meu a găsit-o firească.

— V-a spus lucrul acesta chiar prefectul?

— Fireşte. Excelenţă. Afirmaţiunea aceasta era mărturisirea propriei neputinţe a chimistului Selfort. Încurcat în datorii având de plătit, în străinătate, picătura de radium cu care lucrează, a crezut că poate să facă rost de ceva parale, pretextând o invenţie pentru uzul aviaţiei britanice.

— Scepticismul lui „Scotland-Yard” ne este cunoscut. Dar dacă Keith Selford a reuşit să realizeze „Epiderma Artificială”? Şi dacă John Ivanovitz, pupând mâinile şi picioarele coanei Mary, a izbutit să şterpelească descoperirea, sau a plătit-o pur şi simplu, ca pe o marfă?

Poliţistul rămase foarte încurcat. Ministrul de externe revenea la ideea lui dintâi. Socoti că nu este prudent să continue a-l contrazice. Abia se calmaseră lucrurile, între Scotland Yard şi War-Office. Răspunse dar, înclinându-se:

— Binevoiţi, Excelenţă, a ne da un răgaz pentru verificarea faptelor.

V

DORIS ELLIOT, profesoara fiicei chimistului Selford, era o fată frumoasă şi cuminte. Îşi petrecea viaţa citind şi instruind pe eleva sa: bună la suflet, ea credea că toată lumea este tot atât de curată, de senină, ca şi dânsa. Toţi din casă observaseră că Selfort era îndrăgostit de Doris, numai ea habar nu avea... Era atât de nevinovată!

Dar, în seara aceea de toamnă, când ploaia arunca în geamuri picături reci, iar Lady Selfort îşi lua ceaiul în mijlocul fluturaşilor sentimentali şi monoclaţi, chimistul se urcă la etajul al doilea, unde se afla camera tinerei fete.

— Aveţi treabă cu mine? îl întâmpină voioasă Doris, privindu-l drept în ochi.

Selfort se turbură:

— Stai, Doris, o rugă el blând. Vreau să-ţi vorbesc.

Şi se aşează într-un fotoliu, în faţa ei. Fata rămase în picioare, zâmbind:

— Este vorba, fără îndoială, de eleva mea?

— Nu, Doris. De astă dată vom vorbi despre noi. Ştii că eu lucrez la o născocire, pentru care am abandonat toate celelalte lucrări ale mele.

— Am auzit, Sir Selford.

— Vom avea, în curând, o avere fantastică.

Fata bătu din palme:

— O, ce bine îmi pare!

— Ai auzit de Nobel?

— Inventatorul dinamitei? Ştiu! N-a luat John Galsworthy premiul instituit de el?

— Tocmai. Nobel a strâns o avere fabuloasă, dar eu îl voi întrece. Mai am însă nevoie de puţin timp şi de mulţi bani. Ah, dacă aş avea aceşti bani!

— Dar Lady Selford este bogată.

— Ea nu-mi dă niciun shilling. De altfel, nici nu vreau să iau bani de la ea!

— Dar de ce, Sir Selford?

— Pentru că eu, Doris, aş voi să-mi construiesc fericirea într-un cerc care să n-o cuprindă şi pe dânsa.

— Doar este soţia d-voastră?

— Da, dar nu mi-e dragă. Cunoşti, Miss, apucăturile şi

prietenii ei. Nu mai este nevoie să te pun la curent. Dar dumneata încă nu ştii cât este de stricată. Eşti prea tânără şi prea curată pentru aşa ceva.

Fata se simţi jenată pentru întâia oară şi căută să schimbe vorba:

— Mi-aţi putea spune şi mie în ce constă invenţia d-voastră?

— E mare, Doris, genială, unică! „Epiderma Artificială” înseamnă pacea eternă, pentru biata omenire hărţuită de boli şi de mizerii... Şi mai înseamnă distrugerea celor ce vor încerca să se opună proprietarilor acestei născociri geniale.

Fata dădu din umeri nedumerită:

— Sunt atât de proastă, Sir Selford, că n-am prins încă sensul celor ce-mi spuneţi!

— Pacea eternă, – pentru că războiul nu va mai fi cu putinţă, după ce popoarele vor afla despre invenţia mea: Ea ar distruge lumea... Dar dacă, totuşi, va mai fi război, puterea care va avea „Epiderma Artificială...”

— Anglia, se înţelege, exclamă repede fata.

El însă continuă:

— Puterea care o va avea, va putea să lupte singură, cu toate celelalte state la un loc, pe uscat, pe mare şi în văzduh. Pentru „Epiderma Artificială” nu există mască, nu există costum, nu există apărare!

— Un gaz asfixiant? O otravă din cele care irită pielea şi provoacă erupţii? Un gaz lacrimogen?...

— Nimic din toate acestea. Substanţa cu care lucrez eu este, în laborator, atât de inofensivă, că s-ar putea întinde pe pâine, ca untul şi mânca fără niciun pericol, – bineînţeles dacă ar fi gustoasă.

— Atunci? Vom arunca, din escadrilele aeriene, hrană trupelor vrăjmaşe?

— O, nu! Odată scoasă din laborator, „Epiderma Artificială”, aruncată de sus, devine arma cea mai primejdioasă din câte se cunosc de o sută de mii de anii de când durează viaţa pe acest pământ al tuturor fărădelegilor.

— Care este acţiunea ei?

Keith Selford se ridică în picioare, privi în depărtare un punct nelămurit; cu ochii ficşi, cu vocea schimbată, el începu:

— În oraşul duşman lumea se plimbă pe stradă, liniştită, – în cazul când încă nu s-a declarat războiul; sau agitată, în cazul când operaţiunile au şi început pe front. Eu văd limpede oraşul şi ghicesc clipa apropiindu-se. Iat-o! Escadrila cu «Epiderma Artificială», se iveşte triumfătoare, deasupra cetăţii, în albastrul cerului, sus, sus de tot, la o înălţime până unde nu bate niciuna din armele cunoscute până astăzi! Ea dispreţuieşte artileria aşa zisă anti-aeriană. Aviatorii în posesia marii taine aruncă, de acolo, din înălţimile necercetate, mii de foiţe subţiri, de dimensiunile unei voalete ceva mai mari. Aceste voaluri cad peste capetele trecătorilor, ca nişte fire de păianjen. La început nu li se dă nicio importanţă. Sunt atât de uşoare şi atât de transparente! Cucoanele sentimentale, cred că sunt funigei! Fiecare dă din mâini, apoi încearcă să le dea la o parte, socotind totul ca o neplăcere de o clipă. Văd totul! Acolo, departe, puzderie de voalete au căzut din cer peste capetele brune sau blonde! Dar nimeni nu simte, în primele momente, primejdia grozavă. Vălul a căzut, ca o glugă, peste capete şi marginile sale s-au lipit de piele, de bărbie, de fălci, de gât, de ceafă, ca şi cum ar fi fost strânse cu o sfoară; o pungă răsturnată. Vălul este impermeabil. Iată: mulţimea se îngrijorează, se înăbuşe, se sufocă! Cel care a primit o asemenea chivără, din cer, bagă de seamă că nu mai are aer, ridică mâna şi trage de ea, din nou. Substanţa tainică se întinde, dar nu se rupe. Odată lipită de piele, sau de orice alt obiect, „Epiderma Artificială» nu se mai deslipeşte; iar cel care trage, observă că n-o poate rupe. În timpul acesta, fără a se utiliza nicio otravă, omul moare asfixiat: comunicaţia cu aerul i-a fost întreruptă. Uite-i!... Cad ca muştele! Victoria este a naţiunii care a ştiut să-şi procure, din vreme, misterul «Epidermei Artificiale»!

Fata îl privea uimită:

— O, dar este îngrozitor!

— Ştiu, dar aşa a fost întotdeauna războiul. Razboiul viitor însă le va întrece pe toate în cruzime şi în pustiire.

— Dar substanţa de care vorbiţi nu se rupe niciodată?

— Ba da, dar ca să se rupă, îi trebuie mai mult timp decât poate un om să trăiască fără aer. După ce victima a murit, poţi rupe substanţa cu ajutorul unor chimicale, ca pe o ţiplă, de pe capul tău. Dar ea nu lucrează numai aşa. Să nu crezi că numai capul este în primejdie. Dacă luăm un om perfect sănătos şi îi acoperim pieptul, spatele şi abdomenul cu „Epiderma Artificială”, lăsându-i capul, inimile şi picioarele libere, el va muri mai curând sau mai târziu – chestiune de rinichi. Propriile sale toxine, pe care nu le mai poate elimina, îl dau gata. „Epiderma Artificială” se lipeşte pentru totdeauna de cea firească şi se confundă cu ea. Pot rămâne puncte în care ea nu s-a lipit perfect, dar ea nu se rupe, după cum ţi-am mai spus, decât după ce îşi face efectul. „Epiderma Artificială” cade peste măştile făcute împotriva gazelor, le înfăşoară, le îmbrobodeşte şi omul moare în acelaşi mod, ca şi cel care n-a purtat niciodată mască.

— Ştii ce, Sir Selford!... Mai bine nu mai da la iveală grozăvia asta!

— De ce, fetiţo? Oare Nobel este detestat, pentru că a născocit dinamita? Dimpotrivă. Cine ar fi ştiut de existenţa lui, dacă nu devenea celebru prin această invenţiune? S-a ridicat pe sine şi a ridicat şi ţara sa.

— Te rog, te rog, Sir Selford, renunţă la ea! D-ta eşti un om bun! De ce vrei să omori oameni nevinovaţi? Din toţi aceia pe care îi va distruge născocirea d-tale, există măcar unul, care să-ţi fi făcut vreun rău cât de mic? Atunci d-ta de ce să-i faci lui? De ce să loveşti populaţia oraşelor paşnice? Bătrânii, femeile, copiii. Te rog, Sir Selford, pentru mine, renunţă la această înspăimântătoare invenţie, menită să distrugă biata omenire, care suferă destul şi fără această nouă pacoste.

— Niciodată! Ştii tu ce-mi ceri, Doris? Vrei să renunţ la cea mai mare faptă a mea, la dovada geniului meu, la speranţa mea supremă?

— Când este vorba de a face rău întregii omeniri, de ce n-ai renunţa?

Selford se încrunta. Privea la fată ca la un duşman. Ea observă şi se dădu înapoi. Dar asta ţinut o singură clipă. El deveni surâzător şi se apropie de ea cu braţele întinse:

— Ştii tu, Doris, pentru cine mă lupt eu? Pentru tine aş vrea să fiu bogat, puternic şi mare? Ştii tu, Doris, toată truda mea încotro tinde?

— Nu, Sir Selford, de unde să ştiu eu toate acestea?

— Nu cunoşti tu o tânără fată, frumoasă ca un soare, o domniţă din poveşti, un suflet de elită, care să merite aceste nobile sforţări?

Fata dădu din cap, sinceră, cu naivitate:

— Nu!

— O fată cuminte, care citeşte toată ziua şi se ocupă cu instruirea elevei sale? O zână, închisă într-un palat, ca o floare exotică într-o seră? Tot n-o cunoşti?

De astă dată fata nu răspunse nimic, dar îl privea uimită, cu ochi mari, ca şi cum i-ar fi spus cineva că a intrat o armată duşmană în cartierul West-End.

Selford continuă:

— Crăiasa din poveste ar putea să înlăture o mare nedreptate, să refacă viaţa unui om.

Doris îl întrerupse repede:

— Dar dacă voaletele, pe care escadrila aeriană le va arunca de sus, nu vor nimeri capetele oamenilor?

— Ori unde vor cădea, peste oameni sau peste animale, viaţa va înceta. Epiderma morţii izolează, taie comunicaţia cu aerul, răpeşte omenirii oxigenul. fără de care nu poate trăi. Căzând pe coşuri, le astupă, provoacă explozia cazanelor, asfixierea celor ce dorm prin case, celor ce se ascund prin pivniţe. Nimeni şi nimic nu scapă. Epiderma artificială este bariera ce se pune între viaţă şi om.

Doris răsuflă, văzând că, vorbindu-i de ideea ce îl preocupa atât, a izbutit să-l hotărască să-şi întrerupă declaraţia de dragoste. Iluzia ei însă, nu ţinu decât o clipă, pentru că el reluă cu mai multă însufleţire atacul:

— Îmi eşti dragă. Doris! Nu mai pot trăi fără tine. Nu se

poate să nu fi înţeles asta mai de mult.

— Vă rog, Sir Selford, ar putea să intre doamna.

— N-ai nicio grijă. Se găseşte în mijlocul unei cete de bărbaţi, care ar voi s-o facă să creadă să sunt îndrăgostiţi de dânsa. Şi chiar dacă ar fi aici, nu m-aş teme. Iubirea mea este atât de mare, că înfruntă totul.

Şi, până să bage fata de seamă, celebrul chimist se repezi şi o luă în braţe. Ea se zbătu, el o sărută, în neştire, pe obrajii, pe ochi, pe gură, pe păr, ca un nebun. Deodată, Doris fu cuprinsă de indignare:

— Te rog să mă laşi, că ţip! Ce îţi închipui că sunt eu?

— Vei fi soţia mea.

— Niciodată.

Selford încercă, din nou, s-o îmbrăţişeze, dar de astă dată, Doris se apără cu violenţă. Îl strigă în faţă:

— Să-ţi fie ruşine, om în toată firea!

El rămase nemişcat. O clipă, păru că s-a pătruns de vorbele profesoarei, şi strigă zâmbind:

— Amorul nu cunoaşte vârstă!

— Vă rog. Sir Selford, să mă lăsaţi în pace. Vă anunţ, totdeodată, că îmi voi căuta alt loc; iar dv. să faceţi demersurile necesare spre a găsi o altă profesoară pentru fiica d-voastră.

— Acesta este ecoul pe care l-a trezit, în sufletul tău, dragostea mea înflăcărată?

— La drept vorbind spusele dv. n-au deşteptat niciun ecou în sufletul meu. Doriţi să ştiţi ce simt? O surpriză dureroasă.

— Poate vrei să te duci să comunici totul soţiei mele?

— Aş fi datoare s-o fac, dar totuşi n-o voi face. De ce? Nu ştiu!

— În acest „Nu ştiu” este închisă o mică nădejde pentru mine, pentru iubirea mea.

— Nu m-aţi înţeles, Sir Selford. Sunt datoare să vă vorbesc cinstit. Între noi amândoi, niciodată nu va putea exista un sentiment de dragoste, niciodată.

— Atunci sunt condamnat definitiv?

— De ce? Sunteţi însurat, aveţi o soţie primită

pretutindeni şi foarte bogată, vă bazaţi pe grozăvia de care mi-aţi vorbit ca să strângeţi averi fabuloase, ce vă mai lipseşte?

— Tu!

Fata se dădu înapoi, lipindu-se de perete. El înţelese că un nou asalt, din partea lui, va ridica toată casa în picioare. Şi renunţă.

— Bine, d-şoară, îţi las timp să te mai gândeşti. Asemenea hotărâri nu se iau în pripă. Nădăjduiesc că, în curând, vei fi cu totul de altă părere. Te rog să mă ierţi, că m-am grăbit. Dar tocmai asta trebuie să-ţi arate sinceritatea sentimentelor mele.

— N-aveţi de ce să vă cereţi scuze. Totuşi vă rog să nu uitaţi că eu voi pleca.

Înainte de a ieşi din camera lui Doris, Selford îi mai spuse:

— Atunci iubeşti pe un altul?

— Nu vă interesează.

Selford se întoarse, lăsă mâna să-i cadă de pe clanţa uşii şi îi strigă ameninţător:

— Ba mă interesează. Şi dacă d-ta, în timp ce faci educaţia fetei mele, ai un amant, mi-o vei plăti.

VI

ÎN BUDOARUL MARY-ei SELFORD era lume multă: o singură femeie – amfitrioana, – şi o mulţime de bărbaţi. Soţia celebrului chimist susţinea, în contradictoriu, o discuţie despre amor, cu un tânăr ce părea că n-a împlinit douăzeci de ani.

Ivan Ivanovitz, consilierul de ambasadă sovietic, se apropie de doamna Selford:

— Eu cred, Lady Selford, că o femeie slabă nu poate inspira iubire.

— Ba da, răspunse tânărul de pe sofa, dar dragostea ei va fi tot atât de anemică, după cum este ea însăşi.

— Şi eu cred tot aşa, adăugă moscovitul, o doamnă voinică, înaltă şi bine făcută, aşa, de pildă, ca gazda noastră, poate avea în dragoste o putere de zece ori mai mare decât a unei fete micuţe şi slăbuţe.

Mary Selford, încântată, se ridică în picioare, sub un pretext oarecare, dar în realitate vrând să dea, încă odată, prilej musafirilor ei de a o admira în întregime. Cu ochii închişi pe jumătate, ea le spuse ademenitoare:

— Nici nu bănuiţi de câtă pasiune este în stare o femeie cu care Dumnezeu a fost darnic. Ea are infinit mai multe mijloace de seducţiune, decât un schelet înfăşurat în pergament, cum sunt femeile slabe. Mă ştiu pe mine: când iubesc, îmi pun tot sufletul, tot sângele, toţi nervii în această iubire.

— Aşa era şi Sonia, oftă consilierul de ambasadă.

— Mie mi-o spui? exclamă gazda. Puţine petreceri am făcut noi împreună? Îţi aduci aminte, d-le consilier, ce frumoasă era, când s-a jucat aici, la noi, „Suzana şi Bătrânii”? Când a apărut, cu un voal subţire pe umerii rotunzi, întreaga sală a izbucnit într-un murmur de admiraţie; dar când a aruncat şi acel voal şi a rămas cu totul goală, spectatorii încremeniseră. Avea un corp de statuie antică. Şi ce pătimaşă era!

— O! Era o nebună!... complectă Ivanovitz.

— Am pierdut pe cea mai bună prietenă a mea. Femeile din ziua de azi sunt prefăcute, fac în public caz de morală, ca să-şi bată joc de ea în particular, îşi acoperă tot mai mult trupul în general, ca să şi-l despoaie cât mai bine între patru ochi. Sonia era sinceră. Nu pot să uit o întâmplare, era şi Keith de faţă. Cineva afirmase că a cunoscut-o bine şi a petrecut cu ea, câteva zile de-a rândul. Se precizase amănuntul dat de calomniator: o aluniţă sub sânul drept şi două pe şoldul stâng. Parcă printr-o putere magică, în momentul acela Sonia a rămas goală, trăgându-şi îmbrăcămintea de pe ea, ca şi cum ar fi fost înfăşurată într-un cearşaf. Netulburată, pronunţă doar trei cuvinte:

— Unde sunt aluniţele?

A fost un gest extraordinar.

Băieţaşul de pe canapea se amestecă atunci în vorbă:

— Ai fi în stare, Mary, să imiţi acel gest?

— Oricând, răspunse ea fără să se tulbure. Apoi, băgând de seamă că s-a grăbit, adăugă: Bineînţeles cu rost, nu aşa, degeaba! Dar dacă ar fi vorba să-mi apăr reputaţia, aşa cum a făcut Sonia Dimitrievna, n-aş sta la gânduri nicio secundă.

— Dacă-i aşa, trebuie să găsim prilejul s-o provocăm, zise tare imberbul, sărind în picioare.

Ivan Ivanovitz, însă, interveni în grabă:

— Bagă de seamă, să nu vii în conflict cu Sir Selford.

— Dacă este vorba de bărbatul meu, să n-aveţi nicio grijă. Pot să fac şi gestul Phrineei şi al fetelor din Siracuza şi nici nu va clipi măcar.

— Îl calomniezi, zise fără convingere rusul.

— Mă neglijează cu totul. Nu se ocupă de loc de mine. Ca şi cum nici n-aş exista.

Moscovitul se grăbi să intervină cu aer nepăsător:

— E prea ocupat cu invenţia la care lucrează. Trebuie să fie ceva interesant.

Ea râse dispreţuitor:

— „Epiderma Artificială”? El nu cunoaşte pielea femeii, despre care Anatole France spunea că este lucrul cel mai fin de pe pământ şi ar avea să inventeze o nouă epidermă!

— E un gaz asfixiant? întrebă Rusul.

Tot atât de nepăsătoare îi răspunse:

— Dumnezeu ştie! Văd că tot frământă un fel de cocă de prăjituri, îi pune fel de fel de substanţe chimice şi apoi face cu ea baloane, cum fac copiii din spumă de săpun, când se joacă.

— A ajuns la o formulă pe care o are scrisă?

— Nu cred. Îmi închipui că bâjbâie încă în întuneric.

— Nu vă ţine în curent cu progresele pe care le face?

— Nici nu mă interesează. Chimia s-o cunoască negustorii care falsifică băuturile...

— Totuşi, am auzit că este vorba de o descoperire într-

adevăr senzaţională.

— Eu am convingerea că n-o să facă nimic.

Se vedea că agentul sovietic ţine cu orice chip să afle amănunte şi că balena i le-ar fi dat, cu drag, dacă ar fi ştiut mai mult. El se ridică şi rugă să-l anunţe pe Sir Selford că ar vrea să-l vadă. Peste o clipă feciorul ii aduse răspunsul că marele chimist îl aşteaptă la biroul său. Când intră, Selford îi întinse amândouă mâinile:

— Cu plăcere, domnule consilier! Cum te-ai îndurat să părăseşti buduarul lui Mary?

— Într-adevăr cu greu se desparte cineva de distinsa doamnă Selford, dar azi se împarte: are atâta lume acolo!

— Ia loc, dragă consilierule. Cu ce te pot servi? Ascultă, Keith , să vorbim ca doi prieteni adevăraţi. Nu mi-ai spus, niciodată, nimic, totuşi eu ştiu de mult la ce lucrezi.

— De unde ştii?

— Îţi închipui că oamenii noştri îşi pierd timpul degeaba în ceaţa asta a voastră?

— Cunosc activitatea aşa zisei „reprezentanţe comerciale”. Ştiu că numără pe cei mai iscusiţi agenţi ai organizaţiei „Gosudarnie Politiciskaia Upravlenie! (G. P. U.). Dar orice ai zice tu, asta n-ai aflat-o de la ei, ci ei de la tine. În această privinţă Siguranţa voastră poate să-ţi fie recunoscătoare.

— De unde ai ajuns la convingerea asta?

— De aici din casă, zici că ai aflat despre „Epiderma Artificială”?

— Te înşeli, amicul meu. Ştii bine că aici ne ocupăm de lucruri ceva mai uşoare, ca să uităm de asperităţile vieţii.

— Da, dar graţioasa doamnă Mary, între două lucruri din cele pe care tu le numeşti uşoare şi câteva păhăruţe de whisky, nu uita, de bună seamă, să povestească, în gura mare şi despre truda mea ştiinţifică.

— Cred că te înşeli; Lady Selford se ocupă de tablouri frumoase, de flori parfumate, de muzică aleasă şi de ceaiuri artistice. Nu se ocupă de mijloacele prin care un popor ar vrea să le distrugă pe toate celelalte.

— Cum văd eu, eşti bine informat!

— Ştiu totul? Îţi dau cuvântul meu de onoare că nu de la nevasta ta.

— E culmea! Sistemul ăsta de spionaj face parte din planul vostru de cinci ani? Un lucru pe care îl ştiu numai cu singur, pentru că eu l-am inventat şi de care a auzit vag numai nevastă-mea, de cine ar mai putea fi adus la cunoştinţa terţilor?

— În definitiv n-are însemnătate de unde am prins firul. Destul că sunt bine informat şi am prilejul să te felicit călduros.

— Mulţumesc.

— Suntem prieteni buni, nu-i aşa? În momentele de disperare, când mi s-a adus în casă cadavrul bietei mele Sonia, cu capul sfărâmat cu „casse-tête”-ul, numai pe tine te-am avut lângă mine. Poate că mi-aş fi zburat creierii, dacă tu nu mi-ai fi ridicat moralul. Nu voi uita niciodată ce ai făcut pentru mine. De asemenea este greu de uitat intervenţia ta la War-Office, atunci când era vorba să fiu rechemat.

— Unde vrei să ajungi, Ivan Ivanovitz?

— Am scris la Moscova despre geniala ta invenţie.

— Ai făcut tu asta? Iată-mă dar şi trădător de ţară!...

— Dar, de loc. Nu vinzi altei puteri nimic din ce este al ţării tale! Ceea ce geniul tău creează, este exclusiva ta proprietate. S-a spus că la baza proprietăţii, ar fi o hoţie; dar proprietatea intelectuală, dreptul creatorului, n-a fost încă de nimeni contestat.

— De ce nu m-ai întrebat şi pe mine?

— Pentru că mi-am închipuit răspunsul tău. De altfel, îţi spun drept că n-am putut da multe indicaţiuni, întrucât şi eu ştiu foarte puţin. Lucru îmbucurător însă: Kremlinul mi-a şi răspuns, prin curier special: Afacerea se face.

— N-am oferit nimic.

— Comisariatul războiului a hotărât cumpărarea „Epidermei Artificiale”!

— Ba nu zău, John, glumeşti?

— Te vei convinge că vorbesc serios, când îţi voi comunica suma pe care ţi-o oferă Republica noastră.

— Ei! Ia spune, aşa, de curiozitate!

— Cinci sute mii de lire sterline.

— Suma este, într-adevăr, ispititoare pentru oricine, dar mai ales pentru mine, care sunt pe pragul prăbuşirii, având întreaga avere încurcată.

— Şi aceşti bani ţi-i voi număra chiar eu.

— Ivan Ivanovitz, eşti diavolul în persoană!

— Cel mult umilul său reprezentant. Eu înţeleg pe diavol aşa cum l-a văzut Byron, marele vostru poet.

— Ai pândit momentul şi ai venit să-mi dai lovitura, când m-ai văzut pe marginea abisului. Am, mai cu seamă, nevoie de mulţi bani, ca să desăvârşesc nemuritoarea mea născocire.

— Mai ai ceva de perfecţionat?

— Nu numai atât, dar invenţiunea nu este încă pusă la punct şi propunerea ta este prematură. Dacă ne învoim, sper să ajung la desăvârşirea „Epidermei Artificiale” prin ajutorul vostru. Cu un pumn de aur, pot să termin.

— Îl vei avea.

— Îţi mulţumesc. Îmi eşti într-adevăr prieten. Nevasta mea, care este în stare să cheltuiască o mie de lire sterline pentru un capriciu, mi-a refuzat orice concurs bănesc. Tu ai fost mai bun decât ca...

— Instrucţiunile primite de la Moscova, spun precis să-ţi număr banii numai după ce îmi vei preda invenţia împreună cu toate desluşirile necesare, cu tablouri, formule, fotografii şi tot ce va fi necesar ca să dea o aparenţă de viaţă, ca născocirea ta să existe în realitate.

Mi s-a poruncit să nu dau înainte nicio sumă cât de mică. Sovietele au fost prea mult exploatate. Oricine a minţit că face propagandă comunistă, s-a învârtit de bani de la noi. Numai cine n-a vrut, nu ne-a păcălit! Din această cauză, Moscova a devenit mai prudentă. Pentru tine sunt sigur că voi izbuti însă să obţin sumele necesare.

— Când ai putea să-mi dai, de pildă, o mie de lire sterline?

— Aş putea să trimit un curier chiar mâine, dar am nevoie de oarecare date.

Selford schiţă un gest de nemulţumire. Consilierul de ambasadă nu-l slăbea din ochi. Chimistul îl întrebă:

— Ce aş putea să vă dau?

— Orice, dar concludent. Trebuie să trimit la Moscova ceva care să-i convingă că invenţia există şi că este arvunită de republica marxistă.

— După cum dânşii cer întâi invenţia, tot aşa şi eu cer întâi banii. Dacă dau tot ce am făcut până acum, pentru o sută de mii de lire sterline, cine mă asigură că voi primi şi restul? Şi, la drept vorbind, eu n-am nimic gata, ţi-am spus că totul este în funcţie de bani.

— Nu mai vor să dea nicio rublă pe simple informaţiuni.

— O, atunci sunt pierdut! Am discutat degeaba. Nu voi primi niciun ajutor din partea voastră şi rămân numai cu ruşinea de a fi tratat cu un stat străin vinderea invenţiunii mele!

— Totul rămâne între noi. Consideri invenţia ca vândută. În momentul când va fi gata, vei obţine, de la mine, suma promisă.

— Dar cu ce s-o termin, dacă n-am bani?

— Lady Selford nu poate fi convinsă?

— Ea mi-a lăsat aproape întreaga ei avere, dar după moarte. Şi ştii de ce? Pentru că am trecere şi nădăjduieşte că numai eu voi putea executa ciudatul ei testament. Aşa, de pildă, parcul de lângă Londra şi o sumă frumuşică, l-a destinat înfiinţării unei grădini pentru nudişti. În cazul când autorităţile nu vor admite, terenul va fi vândut şi banii trimişi cluburilor nudiste din Franţa şi din Germania.

— Frumos lucru, nudismul. Eu îl apreciez. Am văzut, în Germania, un parc splendid, în care doamnele şi flăcăii voinici umblau ca Adam şi Eva în paradis.

— Desigur că va muri cu regretul că n-o să se poată întoarce din groapă, spre a prezida şedinţele nudiştilor instalaţi în parcul lăsat de dânsa, John, cinstea mea este în mâinile tale.

— Voi şti să tac, Selford!

— Şi, fiindcă am intrat în horă, îţi spun sincer: vă dau vouă invenţiunea mea. Oricând o voi termina, mai degrabă

sau mai târziu, ea va fi tot a voastră. Tu, în timpul ăsta, ţine guvernul tău la curent, dar bagă bine de seamă să nu vă deschidă valiza diplomatică.

— De mult nu mai lucrăm cu valize diplomatice. Avem curieri speciali mnemotehnici. Ei ascultă, ţin minte totul şi raportează întocmai. Aşa că nu trebuie să ai nicio grijă.

VII

O VESTE SENZAŢIONALĂ STRĂBĂTU, cu iuţeala fulgerului, întreaga Londră şi fu imediat telegrafiată de către corespondenţii marilor ziarelor străine, la Paris, Berlin, Roma şi Bucureşti: Lady Selford, soţia chimistului cu reputaţie, fusese asasinată...

Ştirea stârni un ecou enorm în societatea londoneză şi ridică poliţia în picioare.

Sir Cawler, şeful secţiei criminale, ajutat de inspectorul Creakle, se afla în biroul lui Selford, căruia îl lua declaraţia.

— E o mare lovitură pentru mine şi nu pot să mă liniştesc. N-aş fi crezut, niciodată, să se întâmple asta în casa mea. Când am fost înştiinţat, am găsit-o pe sărmana Mary lungită pe sofaua din budoarul ei. Un pumnal îi străpunsese inima!

Sir Cawler îl întrerupse:

— Cuţitul de tăiat hârtie, nu-i aşa?

— Dar, cuţitul de tăiat foile cărţilor, proprietatea lui Miss Doris Elliot.

— Puteţi afirma, fără nicio îndoială, că obiectul este al d-şoarei?

— O ştie toată casa şi cel din urmă servitor poate confirma această afirmaţie a mea.

— Cine v-a anunţat?

— Servitoarea mea, negresa, căreia i se zice, aci în casă. Nona.

— D-le Creakle, ai grijă, te rog, să putem asculta imediat pe negresă.

— Este aici, domnule şef, răspunse inspectorul.

— Aş fi crezut orice, continuă Selford, dar pe profesoara copilei noastre n-aş fi bănuit-o capabilă de o asemenea faptă!

— Îi aduceţi o acuzaţie directă? îl întrebă şeful secţiei criminale.

— Eu nu, răspunse Selford, stingherit, dar toate împrejurările sunt împotriva ei.

— Şi mobilul acestei fapte odioase? întrebă Cawler.

— Furtul, iubite prietene. Nu mai încape nicio discuţie. Nona a prins-o, pe când părăsea casa, având în valiza ei cele mai scumpe dintre bijuteriile iui Mary.

— Să vină Nona, strigă şeful secţiei criminale.

O negresă voinică, intră sfioasă, mai mult îmbrâncită de către poliţişti. Creakle o duse în faţa şefului sau şi îi zise răstit:

— Să spui drept tot ce te va întreba domnul şef, că altfel dai de bucluc! Aşa să ştii!

Schimonosindu-se, negresa începu într-o englezească scâlciată:

— La mine nu stricat nimic. Când intrat la coniţa, el era mort pe canapea, cu faţa la lambă. Nona plânge şi strigă atunci pe bun stăpân.

— Dar pe Miss Eliot cum ai prins-o?

— La el fuge cu giuvaieruri de la coniţa al meu. Nona luat pe el de braţ şi tras înăuntru, în palat.

— Ce avea în mână domnişoara, pe când pleca?

— Geamantan ala mic, cu pietre de la gât şi de la urechi de la coniţa mea. Miss Doris este hoţ!

— A existat vreun conflict între dumneata şi Miss Elliot? întrebă Sir Cawler.

— Asta nu se ştie la mine, răspunse negresa..

Creakle o desluşi:

— Şeful te întreabă dacă domnişoara ţi-a făcut vreun rău.

— Da, răspunse negresa, înţelegând în sfârşit, Miss dai bătaie la Nona.

— De ce te-a bătut? o întrebă Cawler.

— Nona dat apă rece la domnişoara mică; Miss Doris spus nu bei apă când fata eşti încălzit şi pleznit o palmă la Nona.

— Din această cauză ii porţi ură şi ai vrea acum s-o bagi în bucluc?

— Da de unde, dragă prietene, interveni Selford. Nona n-a dat nicio luare aminte faptului, pentru că negrii sunt obişnuiţi cu bătaia. De altfel, atunci, domnişoara Eliot a avut dreptate: de câte ori venea de la sport, fetiţa mea se ducea la Nona care îi dădea apă de la gheaţă. A răcit de mai multe ori, odată era chiar să moară. Când, după ce s-a făcut bine, Nona i-a mai dat apă rece, Miss Elliot i-a mai dat o palmă, pe care probabil că pielea groasă a Nonei nici nu a simţit-o. Dimpotrivă, negresa o iubeşte pe profesoara fiicei mele, dar e foarte cinstită şi spune numai adevărul.

— Aduceţi pe Miss Elliot!

Frumoasă, albă, dreaptă şi plânsă, intră Doris Elliot, cu capul sus, – ca o regină. Selford se încruntă; Creakle, parcă intimidat, îi oferi un scaun. Şeful începu interogatoriul:

— Cum te cheamă?

— Doris Elliot.

— Câţi ani ai?

— Douăzeci.

— Ştii carte?

— Sunt studentă.

— Ca ocupaţie ai în această casă?

— Sunt profesoara domnişoarei Maisie Selford.

— Domnişoara nu se duce la şcoală?... Învaţă numai cu dumneata?

— Cu mine şi cu Laurenţiu Martin, un coleg al meu de universitate, care îi predă matematicile şi educaţia fizică.

— Colegul dumitale se afla în casă când s-a petrecut crima?

— Nu, el lipseşte din Capitală. Este plecat la ţară, la familia sa.

— Ce părere aveai dumneata despre lady Selford?

Fata dădu din umeri, cu dispreţ:

— Foarte proastă, domnule judecător, – pentru că îmi închipui că sunteţi magistrat.

Aceste cuvinte făcură să tresară întreaga asistenţă. Selford făcea semne din cap lui Creakle, ca şi cum ar fi vrut să arate că a luat-o gura pe dinainte şi şi-a dat pe faţă, fără să vrea, sentimente de ură.

— De ce ai tăcut? Continuă! o încurajă Cawler. Te rog să ne spui din ce pricină ţi-ai format această convingere despre victimă.

— O femeie aproape bătrână, care îşi petrece tot timpul jucând cărţi sau dansând cu băieţi, ce ar putea să-i fie copii sau chiar nepoţi; o doamnă din societate, care în orice conversaţie aduce vorba aşa, fără niciun rost, despre chestiunile erotice, socot că nu merită prea multă stimă. Eu cred că era aproape inconştientă. Odată mi-a propus să dansez, în pielea goală, la o serată. Şi, la protestările mele indignate, a adus două argumente puerile: că trebuie să apar numai cu spatele şi că, la serată, nu vor fi alţi bărbaţi decât stăpânul casei, consilierul ambasadei sovietice şi două javre mici cu monoclu, pe care nu ştiu cum le cheamă, dar de care era nedespărţită.

— O urai?

— O, nu, domnule judecător; o dispreţuiam!

— Acum, te rog să ne spui, îi ceru Sir Cawler, cu un ton mai sever, cum s-au petrecut faptele în noaptea crimei.

— Cu mult regret, dar în această privinţă nu sunt în măsură să vă dau nicio deslușire.

Poliţiştii se uitară unii la alţii; Selford zâmbea cu răutate.

— Când ai văzut-o, în seara aceea, pentru ultima oară, pe Lady Selford?

Fata răspunse fără şovăire:

— Aseară, cam pe la opt.

— Ce ai căutat la dânsa?

— Citea o carte libertină, din care ar fi vrut, cu orice preţ, să-mi vâre în ochi unele ilustraţii pornografice şi era nerăbdătoare să-i taie foile; dar nu avea cu ce. Pierduse coupe-papier-ul şi atunci s-a gândit să-l ceară pe al meu.

— Alt cuţit de tăiat cărţi nu se mai află în casă?

— Ba sunt ele destule, dar îl prefera pe al meu...

— Când ai ieşit din cameră, ce făcea Lady Selford?

— Murise!

Toţi se întoarseră spre cel care rostise acest cuvânt. Celebrul chimist fuma liniştit şi repetă:

— Fără îndoială că soţia mea murise.

Doris rămase foarte încurcată. Se uita speriată când la Sir Cawler, când la Selford. Nu mai putea rosti un cuvânt. Şeful secţiei criminale o întrebă, cu o nuanţă de ironie în glas:

— De ce eşti atât de tulburată, domnişoară?

Cu ochii măriţi de groază, ea întinse mâna în spre Selford şi bolborosi:

— Nu ştiu ce vrea să zică omul acela!

— Este adevărat, domnişoară, că Nona, negresa, te-a prins, pe când voiai să părăseşti pentru totdeauna această casă?

— Da, domnule judecător, este foarte adevărat...

— De ce plecai şi de ce tocmai aseară ai luat această hotărâre?

Fata se întoarse către Selford, care o privea batjocoritor.

— Hotărârea n-am luat-o chiar aseară, dar atunci am voit s-o pun în aplicare.

— În seara când Mary Selford a fost asasinata.

— Simplă coincidenţă. De altfel, eu habar nu aveam că Lady Selford, pe care o lăsasem privind desenele unor orgii sardanapalice, fusese omorâtă.

— Foarte bine, coincidenţă, cum spui d-ta, îi zise şeful poliţiei criminale. Dar valiza cu bijuterii, tot prin coincidenţă o aveai la dumneata?

Din nou păru că se zăpăceşte tânăra profesoară. Răspunse fără curaj:

— Am plecat cu valiza mea şi cu lucrurile mele

— Pretinzi că bijuteriile găsite în valiză sunt ale d-tale?

— Da!

— Întreab-o, dragă Cawler, de ce mai stătea în această casă ca profesoară cu trei sute de lire pe an, dacă are milioane?

— Vă cer permisiunea de a nu răspunde la această întrebare.

Şeful poliţiei criminale se ridică în picioare. Privi pe Creakle care dădu din cap. Selford era triumfător.

Cawler pronunţă rar:

— Domnişoară Doris Elliot, eşti arestată şi te rog să întovărăşeşti pe Mister Creakle până la Scotland Yard.

Fata avea un moment de revoltă:

— De ce mă arestaţi? Pentru că voiam să plec din casa asta ruşinoasă? Pentru că voiam să fug de propunerile acestui bătrân deşuchiat?

Agenţii poliţiei o ridicară aproape pe sus, la un semn al lui Selford, care făcea pe indignatul. După ce poliţiştii ieşiră cu profesoara Sir Cawler zise lui Selford:

— Are o mutră atât de nevinovată că n-ai crede-o capabilă de o asemenea faptă!

— Pe cât o vezi de naivă, pe atât este de prefăcută, de perversă. Voia să fugă cu bijuteriile soţiei mele, ca să trăiască în Extremul Orient, sau undeva, prin America de Sud, fericită, cu Laurenţiu Martin, pe care de bună seamă că l-a expediat dinainte, sub cuvânt că s-a dus la familia lui. Sunt convins că trăieşte cu individul acela, căruia am făcut prostia să-i încredinţez educaţia fetiţei mele.

— Ţin să-ţi mulţumesc, Sir Selford, că ne-ai înştiinţat la vreme ca să putem pune mâna pe criminală. Dacă ar fi fugit, poliţia s-ar fi lovit de mari greutăţi.

— Nu mi-am făcut decât datoria. Acum am rămas singur pe lume. Ai văzut cu ce ură vorbea ucigaşa de biata mea soţie? Reeditând calomniile vulgului, că ea n-ar fi voit să renunţe la tinereţea ce începuse s-o părăsească, a crezut că poate să le exagereze, debitând enormităţi pe socoteala scumpei mele moarte.

— Pentru că am venit aici, n-ai vrea să-mi faci plăcerea de a-mi spune în ce stadiu se găsesc lucrările invenţiunii d-tale menite să dea patriei noastre o nouă şi puternică armă de luptă?

Selford rămase nepăsător. După o pauză, răspunse rece:

— Patria mea nu s-a grăbit să mă încurajeze.

Deocamdată nu pot să-ţi spun mai mult. În ziua când „Epiderma Artificială” va fi pusă la punct, te voi înştiinţa, prietene Cawler.

Şeful poliţiei criminale nu mai insistă. După ce făcu o lungă listă cu persoanele ce trebuiau să se prezinte, a doua zi, la cabinetul de instrucţie, ceru să fie dus încă odată la locul crimei.

Pe sofaua învelită într-o foaie de lame de argint, Mary Selford zăcea întinsă cu faţa în sus. În dreptul inimii, avea o pată roşie, din care sângele se prelingea înspre subsuoară. Rochia i se ridicase şi picioarele, de o grosime neobişnuită, în ciorapi de mătase veritabilă, apăreau în faţa vizitatorilor.

— Unde este coupe-papier-ul?

— L-a luat Mister Creakle, răspunse Selford.

— A mai fost cineva ieri pe aici?

— Numai oameni mai presus de orice bănuială: John Ivanovitz, consilierul de ambasadă sovietic şi Carter, fiul celebrului latifundiar.

— Mai presus de orice bănuială, repetă şeful poliţiei criminale, cu o nuanţă de ironie în glas.

Pe când poliţistul se pregătea să plece, Selford îl întrebă:

— Ce crezi că o aşteaptă pe ucigaşă?

Sir Cawler îl privi pe Selford în adâncul ochilor şi răspunse răspicat:

— Spânzurătoarea!

Marele chimist oftă, avu o clipă parcă de suferinţă ascunsă, dar după o secundă începu să zâmbească.

— Regretata mea soţie ar fi spus că este păcat de un cap aşa de frumos, să moară cu cravata la gât!

— Bineînţeles, afară numai dacă avocaţii ei nu vor fi în stare să-i dovedească nevinovăţia.

— Crezi că este cu putinţă?

— Cred că este greu, odată ce arma cu care s-a comis crima îi aparţine şi n-o tăgăduieşte şi odată ce mobilul asasinatului este furtul. Cu atât mai mult, cu cât este stabilit că a vrut să fugă, cu bijuteriile, aproape imediat după comiterea crimei. Depoziţia negresei va fi zdrobitoare pentru dânsa.

— Îmi pare rău pentru fata mea, care o iubea.

— Te rog să vii şi dumneata mâine la cabinetul de instrucţie; poate să fie nevoie.

După plecarea şefului poliţiei criminale. Selford sună pe Nona. Negresa veni imediat, foarte emoţionată. El o bătu pe umeri şi îi zise:

— Bravo, Nona, ai vorbit bine.

— La mine iubeşte pe stăpânul de la noi.

— Acum, Nona, să iei lista asta şi să te duci la depozitul de chimicale, unde ai mai fost de atâtea ori. Plăteşti şi spui să-mi trimită comanda imediat.

După ce îi dădu bani, negresa ieşi, iar Selford, cu ochii strălucitori, cu glasul schimbat, mormăi:

— Voi pune „Epiderma” la punct!

VIII

LAURENŢIU MARTIN îşi petrecea, în fiecare an, câte o săptămână la mătuşa sa, d-na Hopkins, care avea o mică fermă la câţiva km de Londra. Îşi luase concediu de la familia Selford şi plecase liniştit să vadă pe singura rudă pe care o mai avea.

Pornise din Londra, pe o vreme ceţoasă, pe bicicletă. El era obişnuit cu drumul şi îl făcea bucuros.

Abia ieşi din metropolă, să fi parcurs câteva sute de metri, când se pomeni oprit de un trecător:

— Nu ştiu carte, fii bun, te rog şi citeşte-mi această scrisoare!

Omul îi tăiase calea, altfel ar fi trecut înainte. De la început, întâmplarea îi se părea curioasă: auzise ca nu există analfabeţi în împrejurimile Londrei, şi, apoi, s-a mai pomenit îndrăzneala să întrerupi călătoria unui om care nu-ţi este dator nimic, spre a-ţi citi o scrisoare?

Tânărul desfăcea biletul şi începea să citească tare: „Ai

face foarte bine, să nu te mai ocupi de Miss Elliot”.

In clipa aceea el se întoarse furios în spre individul care-l oprise, dar înainte de a putea să spună ceva, fu apucat pe la spate de doi oameni voinici, iviţi dintr-o curte şi legat zdravăn. Omul cu biletul sta deoparte şi le dădea ordine:

— Duceţi-l repede, să nu treacă cineva!

Băiatul se simţi ridicat – un individ îl ţinea de cap şi altul de picioare – şi dus într-o curte de pe şosea, apoi coborât într-un beci. Pe când îl transportau, omul cu scrisoarea îi acoperise faţa cu o basma. În pivniţă îl dezlegară. Cel care părea stăpânul, se apropie de dânsul:

— Vei locui aici câteva zile. Dacă te vei purta bine, nu ţi se va întâmpla absolut niciun rău. Dacă vei încerca să te împotriveşti, sau să fugi, atunci nu mai garantez de viaţa d-tale!

— Cine eşti d-ta?

— Asta nu te interesează. În ultimul timp însă te-ai ocupat prea mult de domnişoara Doris. Odată ce nu-ţi este nici rudă şi nici logodnică, nu-ţi era permis acest lucru.

— De unde ştii d-ta că nu-mi este logodnică?

— Dacă nutreşti asemenea gânduri, cu atât mai rău pentru dumneata.

— Nu ştiam că este oprit lucrul acesta.

— Evenimentele te vor convinge.

— A, eşti dintre acei care cunosc evenimentele ce se vor întâmpla? Şi eu le bănuiesc. Afară de mine se mai gândesc la ele doar făptaşii. Fără îndoială că faci parte dintrînşii.

Individul râse batjocoritor:

— Prea vrei să ştii multe, băiete.

Liniştit, tânărul îl întrebă:

— Îţi închipui dumneata că va rămâne nepedepsită fapta pe care aţi săvârşit-o acum? Veţi fi pedepsiţi exemplar.

— Cine ne va pedepsi? Poate domnişoara? Numai ca domnişoara, în clipa asta este de bună seamă arestată.

Auzind aceste cuvinte Martin îşi pierdu răbdarea şi se repezi la uşă. Dar porţile erau ferecate.

— Daţi-mi drumul!

— Dacă dai semne de nelinişte, vom lua unele măsuri ce

nu-ţi vor conveni.

Scos din fire, băiatul începu să strige:

— Bandiţilor, veţi muri în spânzurătoare!

Cei doi gealaţi tăbărâră atunci pe el şi îl legară din nou, apoi plecară împreună cu stăpânul lor, lăsându-l lungit pe lespezile ude ale beciului.

*

Ziarele erau pline de reportaje senzaţionale

„Domnişoara Doris Elliot, punând ochii pe bijuteriile de o valoare considerabilă ale doamnei Selford, a înjunghiat-o, i-a furat giuvaericalele şi apoi a încercat să se facă nevăzută. Din fericire a fost prinsă la timp. Interesându-ne la Scotland Yard, ni s-a comunicat că dovezile împotriva ei sunt zdrobitoare şi că numai o minune ar putea-o scăpa de spânzurătoare”.

— Ia stai, Bob, strigă celebrul detectiv Will Warren, care citea cele de mai sus. Mi se pare că băiatul nostru este un om de geniu.

Bob, care turna stăpânului său sifon într-un pahar cu sirop, se uita la el.

— Totul s-a întâmplat aşa cum bănuia Laurenţiu Martin. Băiatul ăsta va ajunge cel mai mare detectivi din lume. Dar ce este asta?

Detectivul citise un alt fapt divers:

„O răpire senzaţională sau o dispariţie misterioasă? Nu se ştie dacă există vreo legătură între asasinarea doamnei Selford, soţia celebrului chimist şi dispariţia misterioasă a tânărului Laurenţiu Martin, profesorul fetiţei victimei. Tânărul a plecat din Londra cu bicicleta chiar în prima dimineaţă care a urmat crimei – săvârşită, precum se ştie, în timpul nopţii – şi de atunci nu a mai fost văzut. El a lăsat vorbă gazdei sale că se duce la mătuşa sa, doamna Hopkins, dar n-a ajuns la destinaţie şi nici n-a fost găsit pe

drum.

Se bănuieşte că tânărul ar fi avut legături de ordin sentimental cu asasina şi că a fugit , crezând că ea îl va putea urma, aducând şi prada cu care ar fi putut trăi amândoi fericiţi o viaţă întreagă. Cerându-se părerea arestatei, ea pretinde însă că Laurenţiu Martin ar fi fost răpit fără îndoială de către cei care o persecută şi pe dânsa şi care au tot interesul ca adevărul să nu iasă la lumină. Poliţia a luat întinse măsuri pentru urmărirea şi arestarea lui Laurenţiu Martin".

— Ei, ce zici de toate acestea. Bob?

— Este de lucru la Bob?

— După cum am citit în celelalte gazete, poţi să speri. Cred că slujnica Nona este o complice principală a făptaşilor şi, dacă îmi va cădea în mână, îţi făgăduiesc să ţi-o dau în sfânta ta pază.

Ochii negrului străluciră, el răspunse repede, bucuros:

— Bob mulţumeşte la bun stăpân?

In clipa aceea se auzi soneria telefonului. Bob alergă:

— Poliţia.

— Cine este acolo? întrebă marele detectiv, luând receptorul din mâna lui Bob.

— Aici sunt eu, inspectorul Creakle. N-ai vrea să treci o clipă pe la Scotland-Yard?

— Îţi spun drept că, de când l-au asasinat pe colegul meu de şcoală Ralph, mi-e urât să viu pe la voi.

— Ar dori să-ţi vorbească Sir Cawler.

— Bine, comunică şefului tău, că voi veni. Ai putea însă să-mi spui ce are cu mine?

— A primit sugestia, de sus, ca să fii consultat în afacerea „Epidermei Artificiale".

— Bine, vin.

Fu o decepţie pentru Warren! El bănuia că este vorba de asasinarea doamnei Selford, afacere în care se simţea de neînvins. Totuşi va cerceta – dacă înaltele cercuri oficiale ţin la asta – şi chestiunea „Epidermei Artificiale".

Ajungând la prefectura poliţiei, fu introdus imediat în

cabinetul şefului secţiei criminale.

— Îţi voi spune, în mod sincer, cum stau lucrurile. Secţia noastră politică de la Constantinopol trimite, de la o vreme, ştiri care au alarmat pe ministrul de externe. Tot ce se descoperă fără concursul nostru, fie că e descoperire reală, fie că e simplă închipuire, se sparge în capul prefectului. De aceea ne-am gândit la d-ta. Sunt însărcinat, din partea prefectului poliţiei, să-ţi ofer o mie de lire sterline, pentru lămurirea chestiunii „Epidermei Artificiale”.

— Şi ce vrea să ştie prea onoratul domn prefect?

— Întâi dacă această invenţiune există sau este o simplă păcăleală; iar, în cazul când ea există, dacă nu cumva chimistul Selford a vândut-o unei puteri străine, de pildă Rusiei Sovietice.

— Foarte greu lucru, răspunse Warren, rămânând pe gânduri o clipă; apoi, privindu-l în ochi pe Sil Cawler:

— Ce părere aveţi d-voastră, aici, la prefectură, despre chimistul Selford?

— Părerea pe care o are întreaga lume ştiinţifică din Europa şi din America. I-a întrecut pe cei mai faimoşi chimişti germani, în ceea ce priveşte prepararea gazelor de luptă.

— Dar ca om?

— Oamenii de geniu au de multe ori slăbiciuni. Dovadă: Edgar Poe, Verlaine, Rimbaud şi câţi alţii.

— Îl credeţi, prin urmare, capabil de o trădare naţională?

— Noi nu, dar îl scuză cei de la Constantinopol?

Marele detectiv întrebă, deodată, pe şeful secţiei criminale:

— Dar ce zici de asasinarea doamnei Selford?

— Crima n-are nicio legătură cu „Epiderma Artificială” şi, dacă te interesează chestiunea, ea a fost dată în seama lui Creakle. De altfel, izbândă desăvârşită; avem în mână şi pe asasină şi corpul delict şi bijuteriile furate.

Warren înţelese că nu era prudent să mai stăruie. Se mulţumi să răspundă:

— Vă felicit, pentru succesul dv. Primesc să mă ocup de „Epiderma Artificială” cu condiţia ca toate organele

poliţieneşti, care mai lucrează în această daravelă, să mă ţină în curent cu absolut toate demersurile şi descoperirile lor. N-aş vrea să ne luptăm între noi, ca unele oşti în derută.

Sir Cawler îi întinse mâna:

— Îţi mulţumesc, prietene. (Apoi, părându-i-se că n-a fost destul de lămurit în ceea ce priveşte afacerea crimei din palatul Selford, adăugă): Aş vrea să precizez un lucru: îţi cerem concursul numai în ceea ce priveşte gazele de luptă în general şi „Epiderma Artificială” în special. Nu avem nevoie de concursul tău în chestiunea asasinării doamnei Selford. Dimpotrivă, domnul prefect, care vrea să menajeze pe chimist, cel puţin până se vor limpezi lucrurile, ţine să nu se facă prea mare zgomot în jurul asasinatului. Este dorinţa lui Selford ,si noi suntem nevoiţi să-l ascultăm, atâta vreme cât putem spera că lucrează pentru armata noastră.

— A, faimosul chimist şi-a exprimat această dorinţă, eram sigur.

— Orice presupuneri vei face, sunt inutile. Chestiunea este pe deplin lămurită. Te rog şi eu chiar să nu te amesteci în cercetările noastre. N-am nimic de ascuns; ca să nu crezi cine ştie ce, voi preciza că War-Office-ul e în fierbere din cauza „Epidermei Artificiale”. Ce importanţă mai are o crimă ordinară, faţă de o asemenea chestiune, ce atinge siguranţa statului?

— Bine, dacă deranjez, nu mă voi amesteca.

— De altfel tu nu iei decât afacerile în care eşti bine plătit. Şi aici nu poţi câştiga niciun penny. E vorba de o fată săracă, devenită criminală din cauza sclipirii unor pietre scumpe.

— Voi face precum doriţi. Dar, odată cercetării! terminate, când fata se va găsi în faţa juraţilor, în dosul cărora se află spânzurătoarea, atunci voi putea interveni?

— Dacă vei avea vreun motiv, se înţelege că da. Eu te rog numai să nu te amesteci în cercetările poliţiei în ceea ce priveşte justiţia, eşti liber, eşti dator chiar să-ţi spui cuvântul, când ai ceva de spus.

— Îţi mulţumesc, Sir Cawler. Aveam impresia Miss Elliot a fost condamnată dinainte.

— Noi urmărim numai să se facă dreptate.

— Aş putea să văd pe Miss Elliot?

— Nu, e ţinută la secret.

Marele detectiv strânse mâna şefului secţiei criminale şi părăsi prefectura, cu sufletul înecat de amărăciune.

IX

DORIS ELLIOT se afla tot la Scotland-Yard, unde era interogată în fiecare zi. Fata era îngrozită. De altfel şi înainte, pe vremea când era liberă, simţea un fel de teamă când auzea pronunţându-se numele prefecturii poliţiei din Londra, Scotland-Yard. Acolo a zăcut, pe nedrept, Allan Gray, învinuit că a omorât pe Sonia Kasatkina. De acolo pleacă autobuzele acoperite de placarde multicolore, reclame etc., având înăuntru aparate de telegrafie fără fir, cu care raportează prefecturii ceea ce se întâmplă în oraş. Acolo se află celebrul „Muzeul Negru”, în care s-a depus casse-tête-ul ucigaşilor descoperiţi în ultimul timp, alături de pumnalul lui Jack Spintecătorul, de revolverul cu gaze lacrimogene, de stiloul cu gaze asfixiante, de cuţitul apaşilor şi de ciomagul tâlharilor de drumul mare. Acolo poţi vedea cele mai faimoase corpuri delicte: haine şi uniforme găurite de gloanţe, pelerine pline de sânge, bani falşi, etc. În secţia otrăvurilor, se află un adevărat laborator de chimie. Aici, sunt dosarele secrete ale tuturor infractorilor. Prefectura are şi un vast laborator de studiu, în care lucrează chimişti cu reputaţie bine stabilită. Sunt şi săli de gimnastică şi de diferite sporturi. Pe pereţi sunt expuse fotografii, înfăţişând criminali celebri, case în care s-au falsificat bani, s-au săvârşit crime. Registre enorme conţin numele şi adresele tuturor femeilor cu moravuri îndoielnice,

ale susţinuţilor şi ale susţinătorilor acestor nenorocite.

Doris auzise despre toate acestea şi acum se cutremura că se afla în mijlocul armelor cu care se ucisese atâta lume, în decursul vremurilor; în mijlocul apaşilor arestaţi pentru cele mai dezgustătoare fapte şi la discreţia agenţilor poliţiei, care e drept că n-au insultat-o şi nici n-au brutalizat-o, dar care au lăsat-o să înţeleagă ca, dacă va continua să tăgăduiască, vor fi siliţi să întrebuinţeze mijloace care o vor sili să vorbească! Necazul poliţiştilor era că fata tăgăduia, deşi absolut toate dovezile erau împotriva ei. De asemenea toţi martorii: chimistul Selford, servitoarea Nona, precum şi întregul personal al casei, făcuse depoziţii împotriva ei. Ar fi avut şi ea un martor – unul singur – un sprijinitor, dar acesta dispăruse, fusese scos din luptă, şi le bună seamă tot de către cei care în umbră puseseră la cale distrugerea ei. Ceru să vorbească prefectului poliţiei, dar cererea nu-i fu admisă. Nu vedea decât pe inspectorul Creakle, care o sfătuia zilnic să apuce pe calea mărturisirilor, întrucât tăgada nu-i va folosi la nimic.

După câteva zile de şedere în arestul poliţiei, Doris era complet demoralizată. Singura ei speranţă era că peste alte două zile, trebuia să fie dusă la cabinetul de instrucţie. Avea toată încrederea în magistratura ţării sale, de la care aştepta salvarea. Pe când se gândea la toate acestea, un agent o chemă şi o conduse în cabinetul inspectorului. Creakle o primi încruntat:

— În sfârşit, te-ai hotărât, domnişoară, să recunoşti fapta ce ţi se impută?

— Sunt nevinovată!

— Atunci de ce nu ne spui de unde ai bijuteriile dacă susţii că sunt ale d-tale?

— Negreşit, că sunt ale mele.

— De unde le ai?

— Asta nu pot să spun.

Poliţistul surise batjocoritor. Apoi o întrebă cam în zeflemea:

— În cazul când eu aş afirma că sunt ale mele, din aceste două afirmaţii, care ar fi luată mai în serios? La noi, la

poliţie, e nevoie de dovezi.

— Dar Selford ce probă a adus că sunt ale lui?

— Dar marele chimist n-a susţinut niciodată că bijuteriile i-ar aparţine. Întrebarea n-o mai putem pune adevăratei lor proprietare, doamnei Selford, pentru că ea a murit. Oricum, însă, e infinit mai probabil să aibă asemenea giuvaeruri una din doamnele cele mai bogate din Londra, decât o studentă ce dă lecţii particulare, ca să-şi câştige traiul. Mai bine hotărăşte-te, domnişoară, să ne spui adevărul.

— Nu mai am nimic de adăugat.

— Dacă ne spui de unde ai bijuteriile, dispare mobilul crimei şi atunci eşti pe jumătate scăpată.

— La această întrebare nu pot răspunde.

— Bagă de seamă, domnişoară, că te pierzi.

— Nu mai insistaţi.

— D-l Selford ce motiv are să vă persecute?

— Întrebaţi-l pe dânsul. Omul ăsta mi-a făcut propuneri de dragoste.

— Vă sfătuiesc, domnişoară, în mod binevoitor, să nu vă prezentaţi cu asemenea lucruri în faţa judecătorului, că vă înrăutăţiţi situaţia. Reputaţia lui Sir Selford, ca om de ştiinţă, este astăzi universală.

— Ceea ce nu-l împiedică să încerce ce a încercat.

— Dacă nu ne poţi spune de unde ai bijuteriile, te rog, în schimb, să ne răspunzi la o întrebare firească ce vine pe buzele tuturor faţă de tăgada d-tale: Cine a ucis-o pe Mary Selford?

— Nu ştiu. Poate unul din cei care veneau în casă.

— Dar cine dintre ei? Carter, fiul celui mai mare proprietar de pământ? Ivanovitz, consilierul de ambasadă sovietic?

— Nu ştiu. Toţi sunt nişte detracaţi şi oricare din ei este în stare să facă o faptă pe care eu n-aş săvârşi-o.

— De ce ar fi omorât-o unul dintre prietenii ei?

— Ştiu şi eu? Poate că din gelozie.

— Uitaţi că doamna Selford era o femeie în vârstă.

— Care, totuşi, nu se sfia să umble cu rochii, care în loc s-o îmbrace, mai mult îi dezbrăcau trupul de elefant alb,

care dansa cu băieţaşi de douăzeci ani.

— Totuşi nu acuzaţi direct pe niciunul dintre ei.

— Nu, pentru că n-am nicio dovadă. Sunt destul de instruită, ca să-mi dau seama ce înseamnă să ridici o asemenea acuzaţiune împotriva cuiva. Vă rog cercetaţi unde se află studentul Martin, şi nădăjduiesc că, odată găsit, veţi lumina multe puncte întunecate ale acestei afaceri.

— Tânărul Martin a declarat gazdei sale că pleacă pentru o săptămână la ferma unei mătuşi din apropierea capitalei. Cu toate acestea s-a dovedit că dânsul a plecat în altă parte.

— Faptul că n-a ajuns la destinaţie, nu înseamnă că n-a pornit cu intenţia de a se duce acolo.

— Atunci de ce nu a ajuns?

— Pentru că, probabil, a fost răpit pe drum.

—Până acum se răpeau numai domnişoarele frumoase sau moştenitoarele bogate. Cazuri de răpiri de flăcăi n-am avut până astăzi.

— Cu toate acestea el a fost răpit. Dacă ar fi liber, oriunde s-ar fi dus, ar fi trebuit să-mi scrie. Cea mai sigură dovadă, pentru mine, că el se află sechestrat, este că nu-mi trimite nicio veste. Înainte de a pleca – în ajunul crimei – a fost pe la noi şi mi-a făgăduit că îmi va scrie cum va ajunge. N-a ajuns şi nu mi-a scris.

— Cercetările noastre continuă.

— După ce colegul meu va fi găsit, sau va izbuti să scape, şi se va prezenta singur, afacerea va lua o altă întorsătură. De altfel, dânsul m-a sfătuit, de multe ori, să plec din casa aceea.

— De ce?

— Susţinea, şi pe bună dreptate, că o casă în care femeia îşi primeşte amanţii fără nicio jenă, nu-i o casă cinstită. Nu l-am ascultat şi uite unde am ajuns.

— Dar cum se face că doamna Selford a fost ucisă cu cuţitul d-tale de tăiat cărţi?

— Nimic mai simplu. Cineva putea să urce scările, până la camera mea şi să ia, cu cea mai mare înlesnire, obiectul,

în lipsa mea. Crima s-ar fi putut făptui, de pildă., cu o armă furată din casa unui ministru. Asta n-ar constitui o dovadă că secretarul de stat e un asasin! Am mai spus, de altfel, că doamna Selford mi-a cerut personal cuţitul de tăiat cărţi. Ucigaşul a găsit-o, de bună seamă, citind. S-au luat la ceartă şi, în furia lui, a lovit cu cel dintâi obiect pe care l-a găsit la îndemână.

— Mai ştie cineva că doamna Selford ţi-a cerut cuţitul?

— Nu era nimeni, când am vorbii cu ea în această privinţă. Dar socotesc că nu este nimeni din casa Selford, care să n-o fi văzut, adesea, pe doamna Selford, tăind foile cărţilor cu cuţitul meu; pentru că nu mi l-a luat pentru întâia oară.

— Mai ai rude în Londra?

— Nu. Aici n-am pe nimeni şi tocmai de aceea, au atâta curaj prigonitorii mei.

— Dar unde sunt rudele d-tale?

— Departe...

— Pe cine ai acolo?

— Un unchi, fratele mamei mele.

— Cum se numeşte?

Fata păru îngrozită. Dar frica se citi numai un moment pe frumoasa ei figură. Îşi reveni şi răspunse:

— Bănuiesc, ba sunt sigură chiar, că numele lui nu vă poate interesa; iar depărtarea ce îl desparte de Londra, – el e în alt continent – e o dovadă aproape sigură că n-a putut colabora cu mine, în cazul când eu aş fi săvârşit crima de care mă învinuiţi.

Inspectorul bătu nerăbdător din picior:

— Doris Elliot, te-am întrebat cum se numeşte unchiul d-tale!

— Refuz a răspunde la această întrebare.

— Aproape la toate chestiunile ce ţi s-au pus, ai refuzat a da vreo lămurire. Parcă nici n-ai fi de loc conştientă de soarta care te aşteaptă.

— Vă mulţumesc că îmi atrageţi luarea aminte.

— D-ta bănuieşti unde te va duce atitudinea pe care ai adoptat-o?

— În această privinţă nu există nicio îndoială: la spânzurătoare.

— O spui foarte calm.

— Cu liniştea omului nevinovat. N-am omorât eu pe Mary Selford.

— Faţă de tăgada, d-tale, voi fi silit să trec ancheta unui alt coleg.

— Mi-e indiferent cine o continuă.

— Un coleg însă care nu are aceleaşi menajamente faţă de preveniţi. S-ar putea întâmpla să regreţi că n-ai voit să fii sinceră faţă de mine.

— Mă aştept la orice, după învinuirea grosolană ce mi s-a adus. O fată cu educaţia mea nu omoară ca să fure. Am viitorul deschis înainte şi chiar dacă aş fi absolut săracă, nu este exclus ca, prin titlul academic ce voi obţine, să-mi fac o situaţie frumoasă. Fură numai cel care nu mai are încotro.

— De când sunt aici, domnişoara, ceea ce mi-a asurzit urechile au fost în totdeauna închipuitele argumente, presupunerile, deducţiile arestaţilor. Dar noi lucrăm numai cu dovezi materiale.

— Pe care legea vă obligă să le produceţi.

— Noi ţi-am arătat corpuri delicte, declaraţiile martorilor, atâtea probe, încât nu mai poate exista nicio îndoială în privinţa autoarei crimei.

— N-am omorât eu pe Mary Selford.

— Mai aşteptăm raportul medicului prefecturii.

— Dacă într-adevăr urmăriţi luminarea afacerii, căutaţi pe Laurenţiu Martin.

— Îl vom găsi, dar sunt sigur că afacerea nu va înainta nici cu un pas.

Convorbirea fu întreruptă de intrarea lui Sir Cawler. Îi făcu semn inspectorului să-l lase singur cu arestata. După plecarea lui Creakle, o întrebă cu un ton părintesc:

— Ai să te plângi de ceva, Miss Elliot?

— De nimic, până acum.

— De ce „până acum”? Aici, la noi şi de acum încolo te vei bucura de acelaşi tratament.

— Vă mulţumesc.

— Atunci de ce te temi?

— Pentru că domnul inspector m-a ameninţat că mă va trece unui coleg, care întrebuinţează altfel de mijloace în cercetări.

— Fii sigură că nimic rău nu ţi se va întâmpla. Aş vrea, însă, domnişoară, să-mi dai unele lămuriri de care poliţia are absolută nevoie. Dar ce zic poliţia? Aş putea spune ţara. Chiar dacă, întâmplător, ai făcut o greşeală, chiar dacă fără să vrei, într-un moment de furie, ai lovit-o pe Lady Selford, d-ta eşti englezoaică şi interesul patriei primează.

— N-am omorât-o eu pe Mary Selford!

— Am spus că, admiţând chiar că, fără să vrei, ai comis un act necugetat, nu vei refuza de a aduce un serviciu ţării. Apelez la d-ta pentru că eşti o fată luminată. Niciodată n-am cerut noi asemenea servicii celor acuzaţi de crime. Ştii că Sir Selford lucrează la „Epiderma Artificială”?

— Da, ştiu.

— În ce constă această invenţie?

— Personal n-am verificat nimic şi nici n-aş fi în măsură, fiind o profană în chimie. Vă pot repeta însă ce mi-a spus el. Se trudeşte să găsească un fel de aluat, cum zicea dânsul, subţire de tot, pe care trântindu-l deasupra capetelor soldaţilor, îi va asfixia.

— Substanţă toxică?

— Nu. El pretinde că e inofensivă. Rostul ei ar fi să se lipească de epiderma cea adevărată, sufocând victimele. O bucăţică lipită de gura şi de nasul cuiva, ar fi suficient pentru a-l ucide! Bucăţi mai mari, ca nişte voalete femeieşti, ar învălui cu totul capetele soldaţilor, chiar prevăzuţi cu măşti şi i-ar asfixia.

— Continuă, domnişoară; e foarte interesant!

— Taina grozavă a acestei invenţii ar fi că aluatul nu se rupe decât cu foarte mare greutate şi într-un interval de timp în care omul cel mai rezistent moare asfixiat. „Epiderma Artificială” nu numai că se lipeşte de cea naturală, dar se confundă cu ea, se adânceşte întrînsa, neputându-se scoate înainte ca victima să-şi dea sufletul.

— Îţi mulţumesc, domnişoară. Mi-ai descoperit lucruri pe

care noi nu le-am putut afla până astăzi. Acum, te rog să te gândeşti şi să-mi răspunzi tot atât de sincer la o nouă întrebare, cu mult mai importantă: Şi-a terminat Sir Selford invenţia? A pus-o la punct?

— Pretindea că mai are foarte puţin.

— Şi de ce întârzia?

— Din lipsă de bani.

— În privinţa asta a spus tuturor la fel.

— Pretindea că substanţele chimice şi metalele de care are nevoie, ar fi foarte costisitoare. Dacă a spus adevărul, apoi atunci bănuiesc că, de astă dată, e pe cale să termine născocirea, dacă n-o fi şi dat-o gata.

— De ce eşti atât de optimistă?

— Pentru că azi are bani destui. Defuncta i-a lăsat o avere considerabilă. Chiar în casă Mary Selford avea câteva zeci de mii de lire, bani pe care îi întrebuinţa pentru întreţinerea „sateliţilor" ei, după cum numea micile javre ce o înconjurau zi şi noapte.

Sir Cawler rămase pe gânduri. Îl izbise justeţea observaţiilor presupusei criminale. Înainte de a pleca, o întrebă:

— În cazul când va veni un ofiţer de la marele stat major sau de la aviaţie, vei fi atât de bună să-i dai o declaraţie în această privinţă, scriind şi semnând?

Fata răspunse în grabă:

— Fireşte.

X

DE CÂND O ÎNGROPASE PE SOŢIA SA, chimistul Selford se afla într-o activitate febrilă. Zi şi noapte sta în laborator. Acolo mânca, acolo dormea. La el nu intra nimeni afară de servitoarea sa devotată, negresa Nona. Zilnic îi soseau pachete cu chimicale din ţară şi de la Paris. Nu mai primea

pe nimeni.

Consilierul ambasadei sovietice, care în două rânduri fusese silit să plece de la uşă fără a-l vedea pe Selford, de astă dată stăruia să fie primit cu orice preţ. Nona dădea din mâini disperată:

— Boier nu este acasă.

— Du-te de-i spune că-i aduc o veste mare.

— Nona duce vezi, poate întors stăpân de la el.

Selford ieşi din laborator şi primi pe Ivanovitz în biroul său:

— Iartă-mă, prietene, dar lucrez şi, dacă mă întrerup, nu mai fac nimic.

— Amice Selford, nu-ţi aduc numai o veste, ci ceva cu mult mai important.

Selford îl întrebă cu răceală:

— Şi anume?

— Bani, dragul meu. Banii, de care tu ai atâta nevoie, au venit în sfârşit. Dacă nu-ţi pot da suma cerută, în orice caz ţi-am adus o sumă destul de rotundă. Ce zici de asta?

— Atunci aveam mare nevoie de bani. Acum lucrurile s-au mai schimbat.

— Şi nu-ţi mai trebuie bani? Există vreun om care, în vremea acestei crize cumplite, să se poată lăuda că nu simte nevoia banului?

— N-am zis asta. Dar nu mai sunt în situaţia de a face orice pentru bani. Acum am cu ce să-mi desăvârşesc invenţia.

— Pe care ne-ai făgăduit-o nouă şi nu mă îndoiesc că te vei ţine de cuvânt.

— Nu avem încă niciun contract între noi.

— Între oamenii de onoare, cuvântul e suficient.

— Onoarea nu are ce căuta în asemenea tratative.

— Cum, Selford? Dai înapoi? Întreaga mea carieră diplomatică e în joc. Tocmai acum, când nădăjduiesc să ajung ministru, vrei să mă loveşti atât de crud? Ce va zice comisarul războiului?

— N-am zis încă, nici da, nici nu.

— Dar acum vorbeşti altfel.

— E graiul unui om care, de astă dată, e stăpân pe ce este al lui. Când am vorbit, rândul trecut, n-ai auzit cuvântul meu, ci strigătul de desnădejde al omului de ştiinţă, care nu e înţeles în ţara lui. Acum sunt în altă situaţie. Marfa e a mea şi o pot vinde cui voi crede de cuviinţă. Ea era atunci ca şi sechestrată. Azi dispun eu de ea... E tot ce pot să-ţi spun.

— Te-am înţeles. Cel puţin ai terminat lucrările?

— Am învins toate dificultăţile. Ce-mi rămâne de făcut ar fi un fleac.

— Voi raporta.

— Bagă de seamă, Ivanovitz!... 0 să mă compromiţi cu rapoartele tale.

— Ţi-am spus că ele nu sunt scrise. Primeşte felicitările mele. În ce hal erai când am discutat pentru ultima oară despre „Epiderma artififcială”! Acum eşti cu totul schimbat în bine. Ai trecut însă prin momente grele. Ce nu face un om de ştiinţă, pentru credinţa sa? Te-ai zbătut, ai suferit cumplit, ba ceva mai mult...

— Ce vrei să zici, Ivan Ivanovitz?

— Sunt cazuri excepţionale. În literatura noastră există un tip Raskolnicoff care, pentru ideile lui, nu se dă înapoi de a ridica braţul şi a ucide. Poate ai citit şi d-ta romanul acestui intelectual-asasin?

— Nu-mi mai aduc aminte, poate de mult, în tinereţe.

— Era la mijloc o babă care ţinea sechestrat un fond ce ar fi fost foarte folositor altora. Cu atât mai mult ar fi ucis Raskolnicoff dacă ar fi avut nevoie de aceşti bani ca să-şi desăvârşească o mare invenţiune.

— Ce vrei să zici?

— Că nu-ţi vei schimba părerea de a ne ceda nouă descoperirea.

— Şi în cazul contrariu?

— Îmi voi aduce aminte de o întâmplare recentă. Mă aflam în budoarul unei femei nu frumoase, dar bine făcute. Discutăm împreună chestiuni de anatomie. Ea îmi explica părerile sale. Susţinea anume că picioarele frumoase îşi păstrează până sus linia ispititoare, chiar dacă trupul se

îngraşe din cale afară. La un moment dat căuta să mă convingă, demonstrându-mi afirmaţiile ei pe propriile sale picioare. În clipa când cele două picioare goale păreau să adeverească cele spuse de proprietara lor, se auzi un zgomot. Venea cineva. Cred că doamna abia a avut timpul să-şi ridice ciorapii. Am trecut repede în camera de alături. A intrat un om. El i-a cerut bani. Femeia s-a ridicat în picioare şi i-a răspuns în termeni jignitori pentru el şi pentru reputaţia lui ştiinţifică. Omul a luat un cuţit de tăiat cărţi de pe sofa şi, fără multă vorbă, l-a împlântat în sânul femeii.

Selford era alb ca varul. Se sprijini să nu cadă de pe scaun. Consilierul de legaţie continuă:

— Femeia a murit, dar altcineva a fost arestat în locul adevăratului asasin şi altcineva va merge la spânzurătoare, – bine înţeles afară de cazul când Sir Selford refuză să dea Republicii Muncitorilor invenţia făgăduită.

Selford răspunse cu vocea slabă:

— N-am ştiut că erai acolo. Nimeni nu mi-a spus-o.

— Cine ar fi putut să mă trădeze pe mine? Tu nu ştii, Selford, că toţi din această casă, afară de tâmpita de negresă, mă servesc cu cea mai mare bunăvoinţă?

— Mi-ai cumpărat servitorii? Curios. Am informaţii că poliţia e sigură, de asemeni, că îşi are oamenii săi în jurul meu.

— Eu plătesc, Sir Selford.

— După cum văd, ţi-ai luat toate măsurile.

— Da. Mi le-am luat... Tu însă nu, pentru că ai profitat de complicitatea negresei. Asta poate să te piardă. Ştii bine că oamenii aceştia grosolani, când încap pe mâinile poliţiei nu scapă niciodată de faimoasa „passer au tabac”. Eu cred că de la primele palme pe care le va încasa, va da imediat pe fată tot ce ştie. -In această privinţă îmi am părerile mele personale.

— Şi ai mai făcut şi o altă greşeală. Ai întrebuinţat, în ultimele zile, pentru experienţele tale, trupul lui Ruth.

— Ştii şi asta?

— Ai voit să dai o lovitură dublă, dar se poate întâmpla să te păcăleşti. Bănuind că dânsa îmi furnizează informaţii, te-

ai gândit că te-ai putea răzbuna, încercând şi puterea descoperirii tale.

— Nu înţeleg unde vrei să ajungi?

— Sunt convins că ştii foarte bine despre ce e vorba. Nu încerca să mă induci în eroare, pentru că după cum vezi sunt bine informat.

— Atunci ştii că, pentru izbânda descoperirii mele, nu mă dau înapoi de la nimic. Este adevărat că am utilizat pe Ruth. I-am acoperit cea mai mare parte a corpului cu o pojghiţă subţire de „Epiderma Artificială”.

— Şi dacă se întâmplă să moară?

— O, atunci sunt fericit: înseamnă că am reuşit.

— Dă-mi voie să-ţi spun că nu sunt de aceeaşi părere. Crezi tu că este nevoie de faimoasa ta descoperire, ca să omori un om, astupându-i porii, împiedicând adică toxinele de a fi eliminate din corpul său? Pentru aşa ceva este destul să dezbraci pe un nenorocit în pielea goală şi să-l ungi cu pensula cu un lac oarecare.

— Da, aşa e, asta o ştie toată lumea. Dar aici este o mică deosebire. De vreme ce individul uns cu lac sau cu altă substanţă se poate uşor spăla, şi, deci, scăpa de primejdia ce-l ameninţă, cel acoperit cu „Epiderma Artificială” nu se mai poate lecui, decât în cazul când aş interveni eu la vreme. Numai eu. Vezi dar că nu e tot una.

— Am primit o scrisoare prin care Ruth mi-a adus la cunoştinţă întâmplarea a cărei victimă poate cădea dintr-un moment într-altul.

— Ştiam că sunteţi în corespondenţă.

— Nona ţi-a spus.

— Indiferent cine, dar am aflat.

— Nu-ţi va folosi la nimic.

— Poate să nu-mi folosească, dar în cazul când ai încerca să te îndepărtezi de noi...

— Iar ameninţări?

— Nicio ameninţare. Însă am promis lui Voroşilov, comisarul războiului, „Epiderma Artificială”. Dacă mă ţin de cuvânt suntem răsplătiţi împărăteşte amândoi, Dacă nu, voi fi rechemat şi se poate întâmpla să mor pe undeva,

departe, prin vreo insulă îngheţată de la Nord. Am mulţi duşmani aici. Allan Gray a făcut o intensă propagandă împotriva mea.

— Ţi-am făgăduit că îţi voi da „Epiderma Artificială” şi ţi-o voi da, mai ales că-mi spui că viaţa ta este în joc. Banii mă ispiteau nu pentru mine, ci în folosul lucrărilor mele. Acum sunt în măsură să-mi procur tot ce-mi trebuie, tot ceea ce e necesar izbânzii desăvârşite a ideii mele. Prin urmare n-o voi face pentru bani, ci pentru că am apucat şi mi-am dat cuvântul. Nu mă simt obligat de a o da alor mei, pentru că toate oficialităţile din toate timpurile şi ale tuturor popoarelor au fost la fel: şi-au distrus, prin lipsă de atenţie, pe oamenii de geniu, când nu i-au curăţat pur şi simplu, din cauza ignoranţei sau a sălbăticiei. Stăpânitorii ar fi încântaţi să le dau în mână teribila armă de război, însă ajutorul mi l-au refuzat. Mi-au pus la dispoziţie nişte laboratoare vechi, când ale mele sunt mult mai moderne. Atâta tot. Pentru cheltuială mi-au spus indirect: „Fă o tâlhărie la drumul mare, jefuieşte, omoară şi reuşeşte. După ce vei izbuti al nostru eşti! Vei avea glorie şi avere”. Sunt pe cale de a izbuti, dar cu ce preţ!

— Cu preţul vieţii soţiei tale.

— Nu vorbi aşa tare, Ivan Ivanovitz. Te-ar putea auzi cineva.

— N-ai nicio grijă. Persoanele din această casă sunt plătite unele de tine, altele de mine şi multe din ele de către noi amândoi.

— Credeam că le plătesc eu singur pe toate.

— Să nu crezi niciodată asta: N-ai putea. Sunt unele care trebuiesc plătite foarte scump. De pildă Ruth.

— O slujnică ordinară.

— I-ai văzut mâinile?

— I-am văzut şi sinii şi şoldurile şi totul.

— Te întreb, încă odată, dacă i-ai văzut, mâinile?

— E drept că la labe nu m-am uitat cu atenţie. Când am lăsat-o goală, mi-am aţintit privirea asupra părţilor ei fizice ce trebuiau acoperite cu „Epiderma Artificială”.

— Ei bine, dragul meu, rău ai făcut. Să ştii de la mine..

când vrei să stabileşti identitatea cuiva, trebuie să-i priveşti întâi mâinile. Ele spun mai mult decât ochii, pentru că privirea este la comanda sufletului. Dacă ai fi văzut mâinile servitoarei căreia i-ai privit tot trupul neacoperit, ai fi ghicit că ea nu este chiar o femeie de rând.

— Că doar n-o fi contesă?

— E ceva mai mult. Am întâlnit-o la Constantinopol murind de foame şi am luat-o în serviciul meu. Nu ţi-a atras atenţia nici accentul ei? Ea a învăţat englezeşte la Leningrad, pe malurile Nevei, nu pe ale Tamisei.

— Atunci cine e femeia asta?

— Una din cele mai abile spioane din serviciul lui G. P. U.

— Numele ei?

— Bagă de seamă să nu moară. Ţi-ai lua o prea mare răspundere. Bineînţeles că eu nu te voi denunţa. Nu poţi fi însă niciodată sigur. Nu poţi afla ce urzeşte poliţia noastră secretă. Într-o bună zi te-ai putea pomeni cu vreun glonţ rătăcit de cine ştie unde. Asta s-a mai întâmplat.

— Dar spune odată, cine este servitoarea mea?

— Cetăţeana Nadia Orlow care odată, în vremurile apuse pentru totdeauna, era fiica guvernatorului Ucrainei şi se numea Principesa Nadia Orlow.

— O prinţesă?

— Veritabilă. Încă odată te rog: ai grijă să scape.

XI

WILL WARREN STUDIA, în biroul său, o senzaţională afacere bancară ce-i fusese încredinţată de către guvernul francez. Negrul Bob, care avea instrucţiuni să nu-l deranjeze când lucrează, intră de astă dată sfios:

— Un copil vrei să vorbeşti cu dumnealui.

— Ce copilă, Bob?

— Frumos, mic negru.

— O negresă?

— Nu, haine negru.

La spatele servitorului apăru o fetiţă de vreo doisprezece ani, de o rară frumuseţe, învestmântată în doliu. Ea îndreptă înspre detectiv o privire speriată:

— Bună ziua, domnule detectiv, îmi daţi voie să mă prezint: Maisie Selford.

Warren fu cucerit din prima clipă de privirea vizitatoarei. Se repezi şi o aşeză pe canapeaua verde.

— Cu ce te pot servi, păpuşico?

— Să vedeţi, domnule detectiv, am vrut să mă duc la Regina în audienţă, dar mi-a fost teamă că află papa. Zice că nu se poate să fii primită de suverană, fără să-ţi dai adresa. Atunci, ce m-am gândit eu? Cine a descoperit memoriile lui Felix Faure şi cine a prins pe ucigaşul cu casse-tête? Iată pentru ce am venit la d-voastră..

— Atunci ghicesc: pentru profesoara d-tale.

Ochii fetei se umplură de lacrimi:

— O, da, Sir Warren, pentru ea, pentru buna şi dulcea mea Doris am venit la d-ta. Dă-i drumul, domnule detectiv. Te rog, te rog.

Şi fetiţa îşi împreună mâinile, ca şi cum s-ar fi rugat lui Dumnezeu. Marele detectiv fu impresionat profund.

— Crezi că depinde de mine, păpuşă mică?

— Păi nu eşti d-ta cel mai mare dintre toţi detectivii englezi, de când a murit Sherlock Holmes?

— Eu nu sunt funcţionar al Statului. Nici măcar unul dintre cei mititei.

— Dacă vrei d-ta, poţi s-o scapi.

Atunci se petrecu ceva extraordinar. Nu ştiu ce atmosferă de simpatie plutea în jurul ei, ce putere misterioasă avea privirea copilei, că Warren, care de obicei îşi drămuia cuvintele, sări în picioare şi strigă:

— Ei bine! Dacă este aşa pot, şi o voi scăpa.

Îi creştea inima văzând bucuria fetei şi se simţea jenat că trebuie să adauge:

— Dar pentru asta e nevoie de timp.

— Dar acolo, unde e, în închisoarea aceea urâtă, nu-i

face nimeni rău lui Doris a mea? Nu-i aşa, domnule Warren?

— Poţi fi sigură că nimeni nu se va atinge de ea.

— Să nu-i facă nimeni rău, că eu plâng. Uite că nu pot să-mi stăpânesc lacrimile. De ce au băgat-o în temniţă? A spus cineva o minciună şi gata a fost. Dar oamenii mari n-au oare nici atâta minte cât copiii? Eu, de pildă, ştiu sigur că Doris n-a omorât-o pe mama. Profesoara mea când umblă pe stradă se uită numai cu ochii în sus în spre cer, înspre Dumnezeu. Ea nu e în stare nici să dea într-un căţel.

— Ştiu că domnişoara Elliot este nevinovată. Dar matale ai putea să-mi spui, păpuşă, cum s-a întâmplat?

— Mie mi-e frică, Sir Warren. Eram în sufragerie când l-am văzut pe tata intrând să se spele.

— Întotdeauna se spăla la ora aceea?

— Nu. O ridicase pe mama de jos, de unde a aruncat-o se vede criminalul şi era plin de sânge pe mâini şi pe haine.

Detectivul tresări, apoi dădu din cap, confirmându-şi lui însuşi vechile sale bănuieli:

— Şi după ce s-a spălat, ce a făcut?

— A chemat pe Nona şi i-a spus să vie în dormitor să ia hainele murdare. Când tata s-a întors în sufragerie, avea alte haine, mai închise.

— Dar ce a mai căutat în sufragerie?

— A scos sticla de whisky din bufet şi a băut câteva păhăruţe fără sifon. Apoi mi-a spus că nu trebuie să vorbesc cu nimeni despre cele întâmplate. Şi nici n-am vorbit. Dar dumitale trebuie să-ţi spun totul, pentru că d-ta vrei binele lui tata: vei pune mâna pe adevăraţii criminali şi toată familia noastră se va bucuria; iar tata cel dintâi.

— Te rog şi eu, să nu mă vorbeşti despre asta cu nimeni. La nevoie îţi voi spune eu când va sosi vremea să ne dai concursul. Acum altceva: mata o iubeai mult pe mama d-tale?

— Eu o iubeam mult, dar ea mă bătea şi nu mă lua nicăieri. Singura mea mângâiere era Doris, de la care am învăţat atâtea, lucruri frumoase.

— Mata ştii ceva despre familia profesoarei d-tale?

— Ce nu ştiu eu, domnule Warren? Dar Doris m-a rugat

să nu vorbesc, aşa că nu pot.

— Dacă vrei s-o scapi, trebuie să-mi spui tot ce ştii.

— Doris este numai pe jumătate englezoaică. Mama ei era hindusă. Unchiul ei este unul din actuali conducători ai indienilor, mi se pare aghiotantul lui Gandhi. Dar să nu crezi că Doris luptă împotriva Marii Britanii. Nu... Ea i-a trimis scrisori lungi unchiului ei, rugându-l să intervină pe lângă Gandhi să nu răscoale pe urâţii ăia de indieni împotriva Angliei. Ea ţine cu noi, căci s-a născut aici, în insulă, pe pământul englezesc. Daca nu crezi tot ce spun eu, poţi să-l întrebi şi pe Gandhi, că el trebuie să ştie.

— Râzi de mine, păpuşico!

— Ba de loc. Am citit în „Times” că avocatul Gandhi în drum spre Londra. Poate că până mâine va fi aici. El cunoaşte bine familia lui Doris. M-aş duce şi la el să-l rog, dar e prea urât. Şi pe urmă mă tem că vor afla ai noştri şi o vor persecuta şi mai rău pe buna mea dăscăliţă.

— Cunoşti numele unchiului lui Doris?

— Cum nu. El se numeşte Wanker.

— Celebrul luptător indian?

— El în persoană. Ce, credeai că Doris e o fată din grămadă? Mama ei, sora lui Wanker, era numită, în India, prinţesă.

— Îţi mulţumesc, domnişoară Selford. Nici nu bănuieşti ce-ai făcut d-ta, venind la mine, pentru iubita d-tale profesoară. M-ai ajutat mult, mi-ai uşurat calea spinoasă pe care o aveam de străbătut.

— Cum, d-ta erai de mai înainte hotărât să intervii în această afacere?

— Negreşit. Am fost chiar angajat de către un tânăr student, în ultimul an la drept.

— Larry Martin, celălalt profesor al meu. Şi pe el îl iubesc, pentru că e un om bun. Trebuie să mă ajute să scap pe Doris, pentru că ţine la ea... Ştiu eu.

— N-ai auzit că viitorul avocat a dispărut?

— Nu. N-am mai citit ziarele de câteva zile. Am văzut numai „Times”, dar în el nu scrie nimic în această privinţă. Îmi pare foarte rău. Se vede cât de colo că sunt oamenii răi

care vor să mă despartă de amândoi profesorii mei.

— Ne vom lupta şi vom învinge, păpuşico.

Fata arătă poşeta micuţă pe care o avea în mână şi adăugă:

— Am bani aici. Toate economiile mele le voi întrebuinţa pentru iubita mea profesoară. Te rog, domnule detectiv, să-mi comunici imediat cât costă consultaţiunea ce aţi binevoit a-mi acorda.

Pronunţând aceste cuvinte, deschise poşeta şi scoase câteva bancnote.

— Eu nu sunt medic să pretind plată pentru consultaţie. Pune banii frumuşel la loc.

— Nu-mi închipui că sunteţi ca păsările cerului, care nici nu ară şi nici nu seceră... – zise fetiţa, zâmbind.

— Nu e cazul să fiu plătit. Se înţelege că muncesc şi pentru bani, ca toată lumea, dar de astă dată n-am făcut nimic.

— Ba aţi făcut foarte mult. Mi-aţi redat curajul, pe care îl pierdusem de când a murit mama. Ştiu că trebuie să plec, fiindcă sunteţi prea împovărat. Am auzit, în casă la noi, de la un ministru străin, că guvernul francez v-a dat o importanţă însărcinare. Pe lângă ea, sunt sigură că veţi avea grijă şi de buna mea dăscăliţă, care zace în temniţă, sărmănica de ea. Eu nu dorm ci plâng toată noaptea. O să mă rog lui Dumnezeu până când mi-o va aduce înapoi pe Doris. Vă mulţumesc foarte mult, domnule detectiv.

— Te rog să nu mai plângi, dacă vrei s-o vezi cât mai curând pe Doris. Să nu ştie nimeni că ai fost la mine. Îţi atrag încă odată atenţia. Dacă se întoarce Martin sau se mai întâmpla ceva, pe la d-voastră pe acasă, în legătură directă sau indirectă cu arestarea domnişoarei Elliot, te repezi până la mine sau îmi trimiţi un bileţel, dar nu prin servitorii d-voastră, care nu sunt oameni de treabă.

— Ştiu. Şi Doris mi-a spus asta. La revedere, domnule Warren. Vă mulţumesc din partea mea şi din partea lui Doris.

XII

NONA INTRA ŢIPÂND ÎN LABORATORUL LUI SELFORD:

— Stăpâne, stăpâne!

— Ţi-am spus că nu mai mă deranjezi când lucrez se răsti chimistul.

— A murit Ruth.

Selford rămase încremenit. Îşi aminti cuvintele consilierului de ambasadă, care semănau mai mult a ameninţare: „bagă de seamă, numai să nu moară, e o prinţesă, agentă la G.P.U!”

— Ce fac cu ea acum? E în cameră la mine.

— Întoarce-te în odaia ta. Încuie uşa pe dinăuntru să nu intre nimeni. Trebuie s-o scăldăm.

— Dar înainte de toate suntem datori să anunţăm poliţia.

— Nu mai fi tâmpită şi fă ce-ţi spun eu. Întâi îi facem baie şi abia în urmă vom vesti autorităţile.

Câteva zile după moartea tragică a soţiei sale, Selford chemase în laboratorul său pe Ruth şi o convinsese, după multe stăruinţe, să primească a i se lipi pe corp „nişte substanţe inofensive, menite s-o vindece de nervozitate, de insomnie şi de toate relele de care suferea”. Sfaturile Nonei, care ar fi trecut prin aceeaşi experienţă şi o frumoasă sumă de bani, înfrânseră orice rezistenţă din partea presupusei servitoare. Când chimistul i-a propus să se dezbrace şi să se întindă pe masă, ea l-a rugat s-o mai aştepte un sfert de oră, deoarece mai are de aranjat ceva prin casă. În realitate Ruth se strecurase într-o cameră a servitorilor, unde scrisese următorul bilet:

Tăticule,

Acum mă duc în laboratorul stăpânului meu, poate spre a fi vitrina uneia din experienţele acestui ţicnit. Aş fi refuzat,

dar m-am gândit la tine, ştiind că dacă nu voi mai putea îndeplini serviciul, voi fi dată afară şi poate pedepsită de către G. P. U. Cred că vei avea grijă ca maniacul să nu îmi facă vreun rău.

A ta devotată până la moarte.

Nadia

Expedie scrisoarea printr-un agent al „Reprezentanţei Comerciale”, ce-şi tot făcea de lucru pe la poarta lui Selford, de când cu crima, apoi se întoarse în laborator.

Selford fierbea nişte acizi într-o eprubetă. Nici nu se uită la ea, când îşi scoase vestmintele unul câte unul şi rămase numai în cămaşă. Ea tuşi, după ce aşteptase câteva clipe. Chimistul o observă abia atunci şi zise cu răceală:

— Aruncă jos cămaşa şi urcă-te pe masa din mijloc.

Ea îl ascultă, aproape fără nicio împotrivire şi se aşează pe masă, acoperindu-şi ochii cu palmele.

— Aşa. Să stai nemişcată. Nu-ţi fac niciun rău. Îţi voi aplica o substanţă chimică, descoperită de mine, care te lecuieşte pentru totdeauna de orice suferinţă.

Scoase o cuvetă mare dintr-un dulap, amestecă întrînsa mai multe substanţe chimice, turnă acizii care fierbeau şi obţinu o pastă aproape incoloră, ca un bulgăre de gheaţă. Frămîntă în mâini aluatul obţinut, apoi îl întinse pe o planşetă şi turnă deasupra lui conţinutul mai multor sticle. Obţinu ceva ca o bucată mare de cristal subţire de tot. Luă un cleşte şi apucând cu el bucata de „Epidermă Artificială” o aplică pe spatele femeii. Ea se suprapuse perfect şi într-o clipă se confundă aproape cu epiderma. Deosebirea era că locul acoperit de la gât până la şolduri, avea un fel de lustru, ca şi cum ar fi fost uns cu un ulei. Operaţia continuă şi în acelaşi mod Selford acoperi şi pieptul, abdomenul şi pulpele femeii. Odată operaţia terminată, ea se ridică de pe masă şi se îmbrăcă bucuroasă:

— Bine că am scăpat, domnule doctor.

— Ei, ai văzut că nu ţi s-a întâmplat nimic? De ce te-ai speriat?

— Nu-mi dădeam seamă.

— Acum te poţi duce. Îţi vei vedea de treabă ca şi mai înainte.

— Dar dacă foiţele ce le-aţi lipit pe mine se vor desprinde, nu vă veţi supăra?

Şi în gândul ei Ruth se hotărî să le scoată îndată ce o scăpa din laborator. Cu un surâs imperceptibil chimistul îi răspunse:

— De ce să mă supăr? Asta a fost toată experienţa. Medicamentul îşi va face efectul şi vei fi vindecată de toate bolile. Pe mine nu mai mă interesează chestiunea absolut de loc. Dacă poţi, scoate chiar acum foiţele, cum le numeşti d-ta. Am vrut să-ţi fac un bine. A fost în interesul ştiinţei şi în interesul d-tale.

Chiar de a doua zi Ruth începu să se simtă rău. Nona ceru părerea stăpânului lor, care îi spuse nepăsător că Ruth este răcită.

Şi iată că, peste câteva zile, Nona îşi ducea stăpânul la căpătâiul sărmanei moarte.

Când o văzu întinsă în pat, fără suflare, Selford strigă:

— Iată dovada vie a puterii „Epidermei Artificiale”. Pot socoti născocirea ca terminată.

Apoi, întorcându-se către Nona:

— Femeia asta a avut rinichii slabi.

In clipa aceia îşi aduse aminte de vorbele lui Ivanovici şi se uită la mâinile moartei.

— Adevărat. Are mâini de prinţesă. Voi n-aţi văzut niciodată mâinile acestei femei?

— Este mâini ca toţi mâinii.

— Ba nu. Astea nu sunt mâini de servitoare. Dobitoaco! Asta era o spioană bolşevică.

— Nona pricepe. Pentru asta stăpân omorât la ea.

— N-am omorât-o eu. A murit, pentru că n-a mai avut zile. Du-te de prepară imediat baia, bag-o în apă fierbinte şi apoi să vii să mă anunţi.

Peste o jumătate de oră Selford turnă substanţe chimice în baia în care se afla cadavrul. Moarta fu scoasă din baie şi ştearsă. Pe corp nu mai exista nicio urmă a „Epidermei Artificiale”.

Mulţumit, Selford porunci negresei:

— Acum te poţi duce să anunţi autorităţile. Vei spune că a zăcut câteva zile răcită şi azi a murit pe neaşteptate.

Consilierul ambasadei sovietice a primit următoarea scrisoare;

Ivan Ivanovici,

Îţi scriu în cele din urmă clipe ale vieţii mele. Făcându-mi datoria către voi, distrugătorii ţării mele, am ajuns pe patul de moarte. Nebunul s-a răzbunat asupra mea. Am suferit chinurile celor care mor din cauza arsurilor pe tot corpul. Mi-a astupat pielea de pe tot trupul cu unul din preparatele nebuneşti pe care le moşmondeşte toată ziua în laborator. Credeam că voi putea scăpa de pojghiţa afurisită în care m-a înfăşurat. Altfel n-aş fi consimţit. Am făcut băi, mi-am râcâit trupul cu perii cu ţesale de cai, cu bucăţi de scânduri, dar a fost zadarnic. S-a petrecut ceva îngrozitor: este un fel de ţiplă subţire care mi-a intrat în carne. Simt că mă pierd. Mai bine rămâneam chelneriţă la Ankara, cum a rămas prietena mea, prinţesa Seranov. Sumele ce mai am de primit de la G. P. U. se vor expedia prinţesei în capitala Turciei. Sunt pedepsită, pentru că mi-am trădat clasa din care fac parte, vânzându-mă vouă.

Principesa Orlow

Consilierul de ambasadă era convins că prinţesa „ca toate aristocratele”, exagerează. A lăsat să treacă vreo două zile şi, în sfârşit, se repezi la prietenul său Selford. Acesta îl întâmpină foarte indispus:

— Închipuie-ţi, John, prinţesa ta a contractat o răceală zdravănă şi a murit în câteva zile.

Diplomatul se încruntă şi îi răspunse aspru:

— Ce răceală? N-a murit cumva în urma faimoasei tale experienţe?

— Chestie veche, dragă Ivanovitz. Iată autorizaţia de înmormântare. Vezi bine că moartea a fost constatată de către un medic oficial.

— Care nici nu suflă faţă de un profesor.

— N-am nimic să-ţi ascund. Dacă Ruth ar fi căzut victimă cercetărilor mele ştiinţifice, ţi-aş fi spus. Ştii bine că de tine nu ascund nimic. Terminasem de mult experienţa, când a răcit prinţesa ta. Cam ieşea noaptea. A fost de bună seamă la vreun bal, a dansat, s-a înfierbântat, a băut apă rece şi peste câteva zile s-a prăpădit. Ce vină am eu?

— Aşa ar fi, prietene Selford, dacă un anume document n-ar dovedi absolut contrariul.

— Şi de la cine emană acel document?

— E scris şi semnat de către prinţesa Orlow.

— După toate probabilităţile o femeie oarecare, fie ea chiar o aventurieră care se dă azi drept fostă, prinţesă pe malurile Nevei, nu poate stabili cauza unei morţi, mai bine decât doi medici. Şi bănuiesc, în orice caz, chiar dacă prinţesa ar fi putut stabili cauza morţii sale, ea n-a putut-o verifica şi nu ţi-a putut scrie după ce a încetat din viaţă.

— Faci haz, prietene Selford. Dar ăsta este al doilea cadavru din această casă.

— Te rog, John Ivanovitz.

— Tot tu ai omorât-o şi pe prinţesa Orlow, după cum ai ucis pe Lady Selford. E în zadar să mai tăgăduieşti. Ştii bine că nu te voi denunţa. Trebuie să înţelegi însă că eşti în mâinile noastre şi orice încercare de a îndrepta „Epiderma Artificială” în altă direcţie va fi groaznic pedepsită.

— Va să zică sunt în mâinile voastre?

— Da , Selford, şi pentru totdeauna.

— Nu mai sunt liber pe acţiunile mele?

— Să nu exagerăm, ilustre amice. Cele mai frumoase femei din Londra şi din lumea întreagă îţi sunt la dispoziţie. Nu vom veni să-ţi întrerupem clipele de dragoste, în cabinetele particulare sau acasă. Poţi să te plimbi unde vrei şi cu cine vrei. Nu vei simţi pe umeri mâna lui G. P. U. şi nu vei fi deranjat niciodată de către agenţii noştri.

— Totuşi tu pretinzi că vă sunt rob.

— Sclavia ta se mărgineşte la „Epiderma Artificială”. Ne-ai făgăduit-o şi ne-o vei da. Evenimentele ne-au făcut un singur serviciu: Ne-au scutit de licitaţie. Fără de cele două

cadavre poate că ai fi ridicat preţul. Poate că am fi ajuns la sume ce n-am fi fost în stare să le plătim.

— Oricum ar fi, ameninţările tale miros a niţel şantaj.

— Şantaj dacă vrei, deşi cuvântul este oarecum exagerat. Totul trăieşte în ziua de azi prin teamă, prin ameninţare şi prin constrângere. Oamenii inofensivi nu mai pot trăi. Îi dau cuiva posibilitate de a vieţui, de teamă să nu-mi facă rău. Dar dacă am convingerea că nu e în stare să-mi clintească un fir de păr din frizură, îl las să crape. Iată filozofia vremii. Parcă tu n-ai pune slugile să mă dea afară, dacă n-ai şti că te avem în mână?

— Te rog, John Ivanovitz.

— Lasă că ne cunoaştem noi. Mai bine spune: Ai nevoie de parale?

— Deocamdată nu. Când mi-or trebui îţi voi cere.

— Ştii bine că am primit bani de la Kremlin, anume pentru tine.

— Mai ţine-i încă în păstrare.

— Bine trebuie să stai... Eşti cel dintâi om care mi-a refuzat parale anul ăsta.

— Termenul s-a apropiat.

— E gata?

— Ca şi gata.

— Te-ai convins pe spinarea principesei Orlow. Nu-i aşa?

— La drept vorbind, Ivan Ivanovici, nu s-ar fi putut da acelei spinări o mai demnă întrebuinţare. Decât să ajungă să fie mângâiată de labele tuturor nespălaţilor la Stephan, la Paris, mai bine de o mie de ori pentru ea, a fost să se sacrifice pe altarul ştiinţei. Ce importanţă are un spate de slujnică, pardon, de prinţesă, faţă de suveranitate a ştiinţei?

— Să nu mai vorbim de asta. Să fixăm un termen. Să zicem o lună. Ne vei da descoperirea ta, în acest termen?

— Să zicem două sau trei luni.

— Cam mult. Nori negri se îngrămădesc deasupra cerului Europei.

XIII

CHESTIUNEA ÎL PASIONA, acum, în cel mai înalt grad, pe Warren. Martin prevăzuse totul, anunţase de mai înainte tot ce se va petrece şi adusese dovezi concludente. Un singur punct rămânea întunecos. De ce domnişoara Elliot nu spunea de unde are bijuteriile? De ce nu vânduse o parte din ele spre a-şi croi o soartă mai bună şi a scăpa din casa în care Laurenţiu Martin ştia că o paşte nenorocirea? – cum s-a şi întâmplat.

După vizita atât de interesantă a lui Maisie Selto chestiunea prindea să se lumineze întrucâtva. Trebuia însă s-o limpezească cu desăvârşire.

Ar fi prezentat fotografiile bijuteriilor şi o descriere amănunţită a lor celor mai mari bijutieri din Londra. Dar el ştia că nu poate conta pe discreţia lor. Cum i se pare ceva suspect, bijutierul londonez trimite băiatul pe din dos să anunţe poliţia. Poveştile cu detectivi i-a zăpăcit de tot. Will nu ştia ce să facă. Deodată isi aduse aminte de spusele fiicei lui Selford. Trebuia să vină în contact cu conducătorul indienilor.

Nu-i fu greu să străbată până la secretara lui Mahathma Karamxad Gandhi, care era o englezoaică luminată. Îi dădu fotografiile bijuteriilor, rugând-o să i le arate maestrului. Îi se spuse să vină a doua zi, pentru că nu vor sta mult în capitala Angliei. A doua zi o găsi pe Mahathma Gandhi în camera lui modesta într-un hotel simplu.

Conducătorul sufletesc a milioane de oameni şedea ca un Budha, cu picioarele încrucişate. Părea un schelet, cu oasele date cu o vopsea închisă. Privea pe marele detectiv prin ochelarii săi cu ramă ieftină. Era chel, cu gura mare, ştirb, pitic şi insignifiant. La rândul său Warren nu-şi mai lua ochii de la piticul ştirb, îmbrăcat sumar. Discutase cu împăraţi şi cu regi, uitase totul, dar apropierea de acest „Ţigan” însemnat n-avea s-o mai uite. Un farmec straniu răspândea în jurul ei personalitatea acestui vrăjitor de

noroade. Un aer de nesfârşită bunătate, de umilinţa sinceră şi adâncă se întipărea pe figura lui slabă, istovita.

Cu grai liniştit, dar care avea ceva din autoritatea cuvântului regesc, avocatul indian se adresă lui Warren:

— Fii bun, te rog, şi ia loc. Secretara mea mi-a spus mult bine despre dumneata.

— Domnişoara e foarte bună.

— Nu. Ea nu e bună, e cinstită, ceea ce este şi mai mult. Îmi pare rău că am fost chemat chiar acum de primul ministru. Secretara mea o să se ostenească să-ţi dea, după slabele noastre puteri, informaţiile de care ai nevoie; iar eu îţi cer iertare că sunt silit să te părăsesc. Te rog să nu te superi. Sunt dator să te servesc, pentru că te interesezi de fiica unui bun prieten al meu.

După plecarea conducătorului celor trei sute de milioane de oameni, secretara lui se aproprie de celebrul detectiv:

— Şeful le cunoaşte. Sunt ale lui 'Wanker, bunul său prieten.

Fu o surpriză pentru Warren. Va să zică nu erau ale domnişoarei Elliot? Martin îl minţise.

— Proprietarul bijuteriilor are vreun interes să le ascundă?

— În India în orice caz trebuia să le ascundă. El a fost de atâtea ori arestat, condamnat la amenzi mari, întemniţat. Agenţii poliţiei au făcut tot ce le-a stat în putinţă ca să-i paralizeze orice activitate. Toate mijloacele de luptă i-au fost retezate. Comoara aceasta ar fi dispărut fără urmă, dacă cei cu care ne războim ar fi pus mâna pe ea. Isaac Rufus, fostul Vice-Rege al Indiei, a fost un inamic al nostru. Lui îi se datoreşte disocierea blocului Indiano-Musulman. Musulmanii ne atacau procesiunile religioase, ajutaţi pe sub mână de Lordul Reading. Câteodată s-a întâmplat ca unii de ai noştri să jefuiască, ca represiune, câte o moschee. Pe aceste neînţelegeri se baza domnul Isaac Rufus. Dar şeful meu a ştiut, întotdeauna, să împace popoarele sale. Wanker l-a ajutat. Bijuteriile aparţineau prinţesei indiene, sora lui Wanker. Ea ar fi vrut să le jertfească pentru cauza căreia şi-a închinat viaţa marele nostru şef. Dar Gandhi a

refuzat. „Dreptatea e strâmbătate” – a spus el. Wanker n-a renunţat însă la convingerile sale şi a căutat să pună bijuteriile în siguranţă, spre a le putea vinde mai târziu şi a întrebuinţa banii în folosul cauzei comune. Pe când se luptau cu Isaac Rufus, care nu voia să înţeleagă ceea ce astăzi ştiu şi copiii, că India fuge de Marea Britanie. Wanker îşi puse comoara în valiză şi plecă la Londra. Cui era s-o încredinţeze, dacă nu nepoatei sale, care locuia într-un palat, la marele om de ştiinţă Selford, unde credea el că va fi în siguranţă?

— De bună seamă că fata n-a fost pe deplin lămurită asupra secretului acestor bijuterii şi ea bănuieşte că, dacă ar vorbi, ar provoca arestarea sau persecutarea unchiului ei. Sau poate că Wanker i-a cerut să ţină comoara ascunsă şi să nu vorbească nimănui de ea?

— Asta n-o ştim, răspunse secretara lui Gandhi. De altfel, pe vremea Lordului Reading, eu nu eram încă secretara marelui Gandhi şi toate câte ţi le-am spus le-am auzit de la dânsul.

— De la Londra unde plecaţi?

— Ne întoarcem acasă.

În clipa aceea i se aduse secretarei lui Gandhi o telegramă:

„Maisie Selford roagă respectuos pe ilustrul Mahathma Gandhi intervină Mister Wanker să vină imediat Londra spre a scăpa nepoata sa Doris Elliot”.

— Mititica!

Detectivul scosese această exclamaţie după ce primise telegrama din mâna secretarei, care îl întrebă:

— Dar ce s-a întâmplat?

— Nepoata lui Wanker este învinuită că a omorât o femeie spre a-i fura aceste bijuterii.

— E nemaipomenit! Parcă ar fi în India! strigă secretara. Dar bijuteriile aparţin familiei sale. Este aproape sigur că Wanker i-a spus fetei că, dacă nu se mai întoarce, bijuteriile să-i rămână ei. Şi n-ar fi fost greu de loc ca prietenul nostru să moară în închisoare. A declarat până acum de două ori greva foamei.

— Când a venit telegrama, tocmai voiam să vă fac aceeaşi rugăminte ca şi trimiţătoarea depeşei.

— Dar cine e domnişoara Selford? Trebuie să fie o intelectuală.

— E o fetiţă de doisprezece ani.

Secretara lui Gandhi exclamă cu admiraţie:

— A! Are cui să-i semene.

— Domnul Wanker trebuie să vină să-şi scape nepoata sau să ne trimită cât mai repede cu putinţă dovada proprietăţii bijuteriilor.

— Fiţi sigur că vom face intervenţiile necesare.

— Este în joc viaţa domnişoarei Doris Elliot. Dacă nu ne ajutaţi, Doris va muri în spânzurătoare.

— Unchiul ei va interveni la timp.

— Vă rog mulţumiţi din partea mea şefului d-voastră. Voi rămâne cu o amintire neştearsă. Ziua de azi va fi pentru mine neuitată. Am avut întotdeauna o mare admiraţie pentru Gandhi, deşi nu împărtăşesc părerea d-voastră că India fuge.

— Da, domnule Warren, e adevărat, India fuge.

— Aceasta e chestiune de viitor.

— Ne trebuie autonomie. Şi o vom avea!

Detectivul se întoarse acasă. Începea să înţeleagă lucrurile. Doris nu putuse să vândă bijuteriile, ce nu-i aparţineau, chiar dacă erau ale unei rude. Ştiind că unchiul ei este un revoltat, auzind că era mereu în închisoare, se ferea de a vorbi de el spre a nu-i agrava situaţia. Dar pe dânsul, Will Warren cine îl va împiedica de a spune în gura mare a cui este comoara roşie, presupunând că unchiul fetei nu va putea veni la timp util la Londra?

Ceru permisiunea de a vedea pe Doris Elliot, dar fu refuzat pentru a doua oară. Atitudinea poliţiei îl indigna. Ştia bine că poliţiştii ascultă de ordinele lui Selford, nu pentru că l-ar stima atât de mult, ci fiindcă erau preocupaţi de chestiunea „Epidermei Artificiale”.

Cercetările întreprinse pentru găsirea lui Laurenţiu Martin nu duseră la niciun rezultat. Având convingerea fermă că Selford este ucigaşul, obţinuse o declaraţie de la Maisie,

care îi mai făcuse încă o vizită. N-ar fi vrut să întrebuinţeze declaraţia unei copile împotriva tatălui ei, dar era hotărât s-o utilizeze numai în cazul când ar fi văzut că Doris Elliot merge cu paşi repezi înspre spânzurătoare. Dacă imediat după săvârşirea crimei, Selford a fost văzut plin de sânge pe mâini şi pe haine, nu mai încăpea nicio îndoială că el este autorul asasinatului. Detectivul începuse să fie sigur de izbândă, dar îl durea nu numai pentru că nu putea să pună fata în libertate, ci şi fiindcă nu-i putea duce cel puţin un cuvânt de mângâiere. Dacă i-ar fi putut vorbi, i-ar fi arătat dovezile strânse şi atunci ea ar fi avut mai multă putere de a răbda încercările la care era supusă.

În seara aceea scrise până târziu. Notă convorbirea cu secretara lui Gandhi, îşi puse actele în ordine, făcu legătura între cele două procese verbale semnate de prietenii săi şi declaraţiile secretarei lui Gandhi şi se simţi mulţumit. În clipa când voia să se culce, se auzi soneria telefonului. Inspectorul Creakle îl comunică:

— O nouă crimă în casa chimistului Selford!

La auzul acestor cuvinte marele detectiv se îmbrăcă în grabă, simţind că se vor petrece evenimente extraordinare. Pe cine a mai omorât sinistrul om de ştiinţă? Pentru că de astă dată detectivul era sigur că Selford era un asasin. N-a mai cerut nicio relaţie poliţiei. Îi plăcea de altfel să se convingă singur. Alergă în grabă la palatul Selford, unde găsi porţile închise. Nu se permite intrarea nimănui.

XIV

ÎN NOAPTEA ACEEA, Selford învoise întregul personal al palatului, – în afară de credincioasa sa Nona. A doua zi era sărbătoare şi servitorii petreceau pe unde puteau.

Deasupra Londrei plutea o ceaţă deasă. Luna abia se mai zărea, departe, slabă, ştearsă, aproape inexistentă.

Uşile erau încuiate. Zdrobit de zile şi nopţi de veghe, Selford dormea greu. Deodată îi se păru, prin vis, că aude un zgomot în laborator. Ar fi sunat, dar ştia că nu-i va răspunde nimeni. Nu se gândi s-o cheme pe negresă, care nu i-ar fi insuflat niciun curaj. Voi să aprindă lumina electrică, dar îşi dădu seama îndată că ar fi o greşeală, fiindcă ar arăta inamicului invizibil, ce-l spiona din umbră, toate mişcările sale. Zgomotul se repetă. De astă dată auzi un sunet special metalic. Acum Selford ştia sigur că cineva s-a introdus în laboratorul său. Şi, pentru prima oară, îi fu frică, îşi dădu seama că „Epiderma Artificială” şi poate chiar viaţa sa erau în pericol.

Se dădu jos din pat încet, cu infinite precauţiuni şi aşa, desculţ, deschise uşa fără zgomot. Ieşi din cameră şi o porni în spre laborator.

Apropiindu-se, văzu două raze de lumină – provenite, fără îndoială, de la două lămpi electrice – ce se încrucişau în interiorul laboratorului. Înţelese uşor că erau doi musafiri nepoftiţi. În pijamaua sa avea un revolver mic, ultima perfecţiune a ştiinţei. Ar fi deschis uşa şi ar fi tras, dar nu era sigur că va izbuti să-i nimerească pe amândoi. Dacă săreau pe el şi îl asasinau? Se lipi de perete, terorizat. Cei doi indivizi cotrobăiau prin laborator. Înţelese uşor că ei căutau ceva, potrivit unor instrucţiuni ce li se da-se de mai înainte. Deodată o idee trecu fulgerător prin mintea chimistului. Înaintă încet pe sală şi pătrunse, fără zgomot, în depozitul ce se afla alături de laborator. Dibui, pe întuneric, şi descoperi un vas mare de metal, în care avea gata o mare cantitate de „Epiderme Artificiale”. Cu un cleşte într-o mână şi cu altul în cealaltă, ridică două foi. Apoi se întoarse la postul său de observaţie de la uşa laboratorului.

De astă dată auzea cum indivizii vorbeau ruseşte:

— Nu este, Vasia! Ce-o să zică tătucul?

— Trebuie s-o găsim, Saşa!

— Am răscolit tot, Vasia. Nu sunt nici formule scrise, nici foi asemănătoare ţiplei sau baloanelor pentru copii. Nu vezi? Numai prafuri, sticle cu diferite lichide, instrumente,

metale... Cum o să reconstituim noi invenţia, care îl interesează pe tătucul?

— Să mai căutăm.

— Hai, mai bine s-o ştergem, că e târziu şi e posibil să se întoarcă servitorii. I-am văzut pe toţi, plecând unul câte unul. În toată casa n-a mai rămas decât chimistul, cu fiica şi cu servitoarea sa tuciurie. Dar, de acum încolo, se vor întoarce. N-ai auzit pe sală un zgomot?...

— Ba de câteva minute mi s-a tot părut că aud paşi. Să stingem lămpile şi să scoatem revolverele. Stai să văd ce-i.

Cu aceste cuvinte individul pe care tovarăşul său îl numea Vasia, ieşi în prag. Acolo scoase o exclamaţie de surpriză:

— Saşa!

— Ce-i?

Vasia răspunse printr-un mormăit. O pânză de păianjen îi căzuse peste ochi. Simţea, pe obraji, contactul rece al unei pieliţe fine. Saşa strigă din nou:

— E cineva acolo, Vasia?

Alt mormăit îi răspunse. Vasia se căznea să rupă, de pe obraz, voalul ce i se lipise de cap şi nu mai voia să se desprindă. Simţea că se înăbuşă. Dădea din mâini şi din picioare. Se îneca. Înţelegând că se petrece ceva extraordinar, Saşa ieşi şi el în sală. În momentul acela, primi, în creştet, cea de a doua „Epidermă Artificială”, pe care Selford i-o aruncă din umbră. El începu să răcnească, speriat de bolborosirea ciudată a tovarăşului său:

— Ce se petrece, Vasia?

In acelaşi timp scoase revolverul şi începu să tragă în toate părţile. Dar Selford se lungise pe parchet. După primele gloanţe, Saşa se simţi istovit. Trecea prin aceleaşi încercări, ca şi tovarăşul său. Nu mai avea aer, se îneca, murea asfixiat.

Când împuşcăturile încetară, celebrul chimist se ridică în picioare, căută pe zid întrerupătorul şi îl răsuci. Sala fu inundată de lumină. Cei doi oameni abia se mai zbăteau, pe jos. Selford rânjea sinistru. Tresări, auzind paşi pe scară. Dar se linişti imediat, văzând pe Nona, care înainta, având

într-o mână un ciomag şi în alta un topor. Ea striga, cât o lua gura:

— Hoţile! Spărgătorii!

— Taci din gură, Nona. Avem de lucru. Repede, în laborator. Adu un lighean mare. Aşa. Pune-l jos, lângă capul ăstuia.

Abia atunci observă negresa cele două cadavre şi începu să ţipe. Selford o dojeni:

— Ţi-am spus să taci din gură!

În timpul acesta el turnase, în lighean conţinutul mai multor sticle din laborator. Ascultă pe rând inima fiecăruia, se convinse că nu mai bate, apoi strigă Nonei:

— Bagă-i, pe rând, cu capul în lighean şi spală-i bine. Aşa. Vezi să nu mai rămână nicio urmă pe cap sau pe gât.

Nona răspunse:

— Ştiu, cum fost la Ruth.

— Întocmai. Pe ăsta mai bagă-l odată cu capul în lighean. Freacă-l bine pe gât. Uite colo o dungă roşie, să nu se mai vadă!

Operaţiunea mai dură, pentru că Selford nu era mulţumit. După ce crezu că cei doi ruşi au fost spălaţi îndeajuns, dânsul zise Nonei:

— Acum să-i ridici în picioare pe câte unul.

— Frică la mine.

— N-ai nicio teamă. Tine-l bine pe ăsta. Reazemă-l puţin de zid, dacă nu poţi. Stai că-ţi ajut şi eu. Ţine-l în poziţia asta.

In momentul acela Selford scoase repede revolverul din buzunar şi trase asupra cadavrului. Negresa se sperie şi îl scăpă jos. Dar glonţul îl nimerise în piept pe rus.

Acum Nona nu mai voia, cu niciun preţ, să ridice şi cel de al doilea cadavru. Ea tremura şi plângea:

— Bun stăpân, glonţ nimereşte la Nona.

— Nu fii proastă şi ţine-l. Adineauri cum nu te-am nimerit?

— Trage bun stăpân, acolo, jos la hoţ.

— Nu se poate. Nona, că medicul legist constată poziţia pe care o avea corpul când l-a străbătut glonţul.

Cu mare greutate o convinse să ţină în sus şi corpul celui de al doilea vizitator nocturn. Tremurând, Nona apăsa cadavrul în zid. Al doilea glonţ porni. Dar afacerea nu era terminată.

Selford luă pe Vasia de cap, iar Nona de picioare.

— Tare grei este hoţ!

Cadavrul fu dus în biroul lui Selford şi trântit lângă casa de bani. Apoi procedară, la fel, cu cel de al doilea cadavru. Dar pe când treceau pe sală, cu el, o uşă se deschise şi Maisie, ţipând, în cămaşă, ieşi înaintea tatălui ei:

— Mi-e frică, tată! Cine împuşcă mereu? Cine l-a omorât pe acest om?

Selford se înfurie. Fata venea să-l încurce. Se răsti la ea:

— Întoarce-te în dormitor şi culcă-te!

— Mi-e frică, tată. Ce s-a întâmplat?

— Hoţ venit la noi, o lămuri Nona; iar Selford îi strigă:

— Să intri imediat în camera ta!

Terorizată, fata se supuse, privind, cu ochii măriţi de groază, pe tatăl ei şi pe negresă ducând cadavrul.

Peste câteva minute Selford ceru poliţia:

— Doi spărgători s-au introdus, adineaori, în casa mea, pe când întregul personal fusese învoit de mine. I-am prins în birou, lângă casa de bani, pe care de bună seamă că voiau s-o spargă, şi i-am împuşcat.

Se vede că îl întreba cineva dacă indivizii sunt numai răniţi, căci adaugă:

— Amândoi sunt morţi. Erau înarmaţi: dacă n-aş fi tras, m-ar fi ucis ei pe mine, pentru că în toată casa nu mai este decât fetiţa mea de doisprezece ani şi o negresă, care nici nu s-a deşteptat: doarme şi acum.

Will Warren spuse detectivului de la poartă cine este, şi fu lăsat să intre. În curte se întâlni cu Sir Cawler. Detectivul îl întrebă nerăbdător:

— Dar ce crimă nouă s-a săvârşit în această casă a tuturor surprizelor?

Şeful poliţiei criminale îi răspunse liniştit:

— Comisariatul a înţeles greşit lucrurile. Nu-i nicio crimă.

Doi spărgători, pândind plecarea slugilor lui Selford, au încercat să-i spargă casa de bani. Dar ei au fost surprinşi la timp şi împuşcaţi de către celebrul chimist, care după cum se vede este şi un om foarte curajos.

— Aţi fost sus?

— Nu, acum am venit şi eu. Creakle e acolo, de astă noapte. Bine ai făcut că ai venit!

Intrară. Selford îi primi cu multă amabilitate. Deşi nu dormise aproape toată noaptea, avea o faţă mulţumită şi nişte ochi vii, plini de viaţă:

— Bine aţi venit, dragii mei, vă propun să mă angajaţi în poliţie. V-am scăpat de doi dintre cei mai primejdioşi spărgători. Înarmaţi până în dinţi, au crezut că vor da lovitura la mine. O să-i vedeţi acum.

Biroul era plin de poliţişti. Inspectorul Creakle salută pe şeful său, care îl întrebă:

— Ţi-ai format o convingere?

Cu un surâs imperceptibil, inspectorul îi răspunse:

— După modesta noastră părere, lucrurile s-au întâmplat întocmai cum ni le-a povestit Sir Selford.

— Să vedem.

Cu aceste cuvinte şeful secţiei criminale înaintă. Inspectorul strigă:

— Să iasă toată lumea afară!

Dând cu ochii de cei doi morţi, Sir Cawler scoase o exclamaţie. Apoi, temându-se ca ea să nu fie interpretată împotriva stăpânului casei, adăugă:

— Au fost pedepsiţi pe loc.

— Ai stabilit identitatea lor?

— După actele găsite la dânşii ar fi doi refugiaţi ruşi: Vasile Veretief şi Alexandru Teluschin.

— Spărgători de meserie?

— După mâini şi după întreaga lor înfăţişare, nu par a fi tâlhari de rând.

Marele chimist interveni, dând din cap cu amărăciune:

— În ziua de azi, dragii mei, furturile nu se mai săvârşesc numai de către borfaşi. Grozava criză în care ne zbatem, a modificat firea omenească şi a schimbat îndeletnicirile

multor oameni.

— Cam ce ocupaţiuni să fi avut dânşii?

Întrebarea era adresată inspectorului, care se grăbi să răspundă:

— Bănuiesc că Vasile Veretief a fost ofiţer în armata rusească, iar Alexandru Teluschin comerciant în Tiraspol. Acestea ar reieşi din unele scrisori găsite asupra lor.

— La percheziţia cadavrelor n-aţi mai descoperit nimic important?

— Fiecare din ei avea câte un revolver mare.

— După cum vedeţi, intră din nou în vorbă, cu o nuanţă de ironie, Sir Selford, ofiţerul şi neguţătorul d-voastră cam erau şi ucigaşi, întrucât au venit pregătiţi să mă asasineze.

Sir Cawler examina un revolver, apoi îl înapoie inspectorului. Trecând la cea de a doua armă, rămase surprins:

— Din revolverul ăsta s-au tras, astă noapte, cinci gloanţe.

— I-am spus asta domnului inspector, zise Selford dând din cap. Două dintre ele mi-au trecut pe la urechi.

Sir Cawler îi răspunse vesel:

— Felicitările mele! Ai scăpat de la moarte. Aceste gloanţe dovedesc, chiar celor sceptici că ai fost în legitimă apărare. De altfel împuşcătura în piept, în materie de escaladare, spargere cu efracţie, sau atac nocturn, constituie cea mai bună dovadă că nu s-a tras pe când victima fugea. Te pomeneşti cu tâlharul în casă, în timpul nopţii şi îl răpui, ca să nu te omoare el. Ai găsit gloanţele, Creakle?

Inspectorul rămase cam încurcat, totuşi răspunse plin de curaj:

— Nu, domnule şef, le-am căutat pretutindeni, în acest birou, dar în zadar.

— Dar gloanţele care au provocat moartea hoţilor?

De astă dată răspunse Selford, scoţând revolverul său:

— După cum vedeţi, calibru mic. Ele trebuie să fi rămas în trupurile bandiţilor. În ceea ce priveşte cartuşele trase de tâlhari, rămâne să le căutăm pe îndelete. Pot fi ascunse în

vreo mobilă, sub un covor, cine ştie unde!

— A venit medicul?

Selford se încruntă puţin. Cu o voce, pe care ar fi vrut să o facă nepăsătoare, zise:

— Socotesc că un proces-verbal din partea d-voastră este suficient. Eu nu tăgăduiesc că am tras în ei, după cum ar fi făcut oricine în locul meu. Arma cu care am tras este asta şi v-o pun la dispoziţie. Ce ar mai putea să constate medicul? Poate doar moartea acestor doi făcători de rele.

— Aveţi dreptate, Sir Selford, se grăbi Cawler să-l aprobe. Dar vezi că legea ne obligă.

— Eu credeam că veţi da ordin să se ridice cadavrele de aici. Gândiţi-vă şi la fetiţa mea, care o duce într-o emoţie... de când mama ei a fost asasinată. Aş vrea să se isprăvească odată cu toate astea. Poliţiştii vin şi pleacă, intrările sunt păzite, personalul casei zăpăcit.

— Să grăbim formalităţile, zise Sir Cawler. Astă noapte spuneai că se află acasă numai fiica dumitale şi servitoarea aceea neagră.

— Întocmai.

— Să rugăm puţin pe domnişoara Selford să stea de vorbă cu noi.

— Imposibil. S-a speriat atât de rău astă noapte, auzind detunăturile, că este într-o stare de nervi...

— Să vină negresa! porunci Creakle.

Peste câteva clipe intră Nona, ai cărei ochi jucau în chip ciudat.

— Ia spune, cum s-a întâmplat, se răsti inspectorul la ea.

Negresa îşi duse mâinile la obraz, vrând să arate că a dormit cu capul pe ele:

— Nona somn la noapte.

— Cum, a tras cu tunul aici, în casă şi tu n-ai auzit?

— Nu ştie. Nona n-aude tunu’ ăsta. Nona doarme la noapte.

Selford veni în ajutorul ei:

— Am telefonat la comisariat, că servitoarea dormea când au pătruns bandiţii în biroul meu. Ea doarme foarte greu. Munceşte toată ziua şi corpul ei mare are nevoie,

noaptea, de o odihnă bună.

— Atunci nu avem niciun martor?

— Unul singur: pe mine. Sau poate că nu găsiţi martorul destul de bun? Vă stau la dispoziţie.

— Îţi mulţumesc, Sir Selford. De altfel aici s-a întâmplat un caz excepţional. Cum e vorba de persoane cunoscute, cred că afacerea nu se va complica. Doi bandiţi mai puţin. Pierderea nu va fi remarcată la Londra. Poate că vor fi regretaţi dincolo de Nistru, dar Asia nu ne preocupă în momentele de faţă.

În timp ce inspectorul făcea pachet lucrurile pe care le ridicase de la locul crimei. Sir Cawler căuta din ochi pe Will Warren, dar constată că marele detectiv dispăruse. Voi să întrebe de el, dar aprecia imediat că întrebarea aceasta. Un om de ştiinţă are nevoie de ar fi egală cu un denunţ împotriva lui. Renunţă la ideea de a vorbi cu detectivul particular. Era sigur însă că Warren a găsit vreo pistă, pe care o urmăreşte. Adresându-se inspectorului îi zise:

— Am cercetat împrejurările în care s-a produs atacul din casa amicului meu Selford. Toate chestiunile sunt absolut clare. Te rog să comunici celor în drept că dorinţa mea este să se simplifice formalităţile şi să se ridice leşurile, în termenul cel mai scurt cu putinţă. Linişte şi împrejurările au adus, în ultimul timp, mari turburări în această casă. Aş fi mâhnit dacă şi poliţia ar deranja pe marele om de ştiinţă.

— Sunteţi foarte bun, Sir Cawler.

— Încheiaţi actele necesare şi retrageţi-vă! porunci şeful secţiei criminale, păşind înspre ieşire, urmat de Selford.

Jos, la intrarea principală, Sir Cawler se întoarse către Selford:

— Mi-ai face un imens serviciu, dacă ai vrea să-mi spui în ce stadiu se găsesc lucrările pentru realizarea „Epidermei Artificiale”.

Ochii lui Selford scânteiau de bucurie. Întreaga sa făptură râdea parcă. Scuturase toate grijile, ce parcă îi apăsau mintea în timpul cercetării sumare din birou. El răspunse cu entuziasm:

— Merge bine, Sir Cawler. Aş putea afirma ca merge

excelent, admirabil, că „Epiderma Artificială” este aproape pusă la punct.

— Îţi mulţumesc, prietene.

— Pot să-ţi mai spun şi altceva. Ştiu că, în ultima vreme, o bănuială stupidă a încolţit în capetele unor diplomaţi de contrabandă, din ministerul de externe. Dar nu mă pot atinge de opiniile oamenilor care socotesc că sunt în stare să smulgă taine, cucoanelor din capitalele europene şi cărora, adesea, frumoasele doamne le află toate secretele, în paguba ţării. Am şi eu informaţiile mele. S-a spus că aş avea intenţia de a trece invenţia mea unei puteri străine. Pentru că sunt în pragul izbândei, te pot asigura de un lucru: Atâta vreme cât voi fi în viaţă, nu voi da „Epiderma Artificială” unui stat duşman, sau chiar amic Marii Britanii. Aş prefera să mor decât să fac una ca asta!

— Ştiam, Sir Selford, că eşti un om de onoare. Pot comunica mai departe succesele pe care le-ai obţinut?

— Nu, te rog să nu spui încă nimic. Deocamdată te-am asigurat că nu dau „Epiderma Artificială” altora şi n-o voi da. Dar nu sunt dispus s-o predau încă nici Aviaţiei noastre, Eu nu sunt de părere că omul de ştiinţă, creatorul, este un sclav al celor mari. Ca să dau „Epiderma Artificială” trebuie ca domnii care o cer , s-o merite. Până acum n-am fost deloc încurajat. Şi eu nu sunt rob, să sărut mâna care mă loveşte. Oficialitatea – nu vorbesc numai de a noastră, ci de conducătorii tuturor neamurilor – trebuie să aibă mai multă grijă de inventatori, de oamenii de ştiinţă, de marii scriitori şi de marii artişti, nu să-şi închipuie că ei trebuie să mănânce, şi să bea iar marii creatori sunt datori să lucreze pentru ţară. Da, voi face totul pentru ţara mea, cu condiţia ca ea să ştie că exist, să-mi dea atenţia cuvenită, să nu mă dispreţuiască.

— Vă bucuraţi de admiraţia tuturor, Sir Selford. Ştiu că s-a făcut o mare greşeală, când s-au refuzat fondurile.

— Acum nu mai am nevoie de ele. Unui om de rând nu mi-aş fi dat sufletul pe faţă. Am ţinut însă ca dumitale să-ţi spun tot ceea ce gândesc. În lupta pe care am dat-o, pe câmpul ştiinţei, n-am avut ţara mea alături! N-aş putea să

neg însă că am avut, totuşi, un aliat care nu mi-a precupeţit ajutorul. Printr-o întâmplare, acest tovarăş a sosit la vreme şi, graţie lui, am putut să păşesc înainte. Ai noştri au bănuit că le cer bani pentru trebuinţele mele personale, dar fondurile erau destinate patriei. Norocul meu a fost aliatul de care îţi vorbesc.

— M-ai făcut curios, zâmbi Sir Cawler. Cine este acest misterios aliat al marilor bărbaţi de ştiinţă?

— Nu ştiu dacă va fi al tuturor, dar al meu a fost: „Epiderma Artificială" trebuie să-i fie recunoscătoare.

— Şi numele tovarăşului atât de preţios nu se poate spune?

— Ba da: este Moartea!

Sir Cawler se dădu înapoi, uimit. Privi, apoi, cercetător figura radioasă a celebrului chimist. Văzându-i nedumerirea. Selford se grăbi să-i explice:

— Da, Moartea! Dacă, întâmplător, sărmana mea soţie, pe care o regret atât de mult, n-ar fi fost ucisă, lucrările mele ar fi stat pe loc. Aş putea să intru mai profund în amănunte, spre a-ţi arăta concursul nelimitat, pe care mi l-a dat Moartea, dar n-a sosit momentul.

— Cum, mai sunt şi alţi morţi? întrebă şeful secţiei criminale.

— N-am vorbit de număr. Ci de adâncimile vieţii de dincolo de moarte. Am lucrat cu concursul întunericului. Poate că, în altă ţară, aş fi fost răsplătit altfel.

— Principalul este că ai reuşit.

— Dar cu ce sacrificii! Inima mea este o rană sângerândă. Numai Moartea m-a ajutat.

— În definitiv era firesc: doar pentru ea lucrezi? În semn de recunoştinţă o vei hrăni, din belşug pe câmpul de luptă.

— Ştiinţa, Sir Cawler, are în vedere un ideal curat. Noi, Apostolii ei, o slujim cu veneraţie. Restul nu ne preocupă.

— Totuşi, aş vrea să te conving să intri în legătură cu ofiţerii, să facem formalităţile necesare pentru predarea invenţiei.

— Te rog să nu mă grăbeşti. Oficialitatea nu s-a grăbit până acum şi, când a prins de veste că lucrând singur, cum

am putut, am ajuns la rezultate fericite, a fost cuprinsă de o inexplicabilă nerăbdare.

— E firesc. Trebuie să privim mai departe. Veleităţile revizioniste, Hitler în Germania, războiul din Extremul Orient. America pe cale de a intra în conflict cu Japonia...

— Ştiinţa are preocupări exclusiv ştiinţifice.

— Înţeleg: eşti supărat, din cauza întâmplărilor de astă noapte. Îmi vei da voie să-ţi fac o nouă vizită, peste câteva zile. În ce priveşte împuşcarea celor doi spărgători, mă voi duce eu, în locul dumitale, la judecătorul de instrucţie. Vei fi chemat numai dacă va fi absolut necesar.

XV

CÂND DORIS VĂZU UŞA CELULEI DESCHIZÂNDU-SE, tresări. Selford intră, căutând-o nerăbdător, cu ochii, în toate părţile.

— Bună ziua, Doris. Ce bine îmi pare că te văd sănătoasă!

Fata îl privi cu dispreţ. Nu-i răspunse la salut. Apoi se răsti la el:

— Ce cauţi aici?

— Îmi închipui că e inutil să-ţi răspund la această întrebare. Am venit, pentru că ţineam să te văd.

— M-ai văzut. Acum pleacă!

— Credeam că îţi vei schimba atitudinea!

— Şi eu la fel.

— Într-adevăr, nădăjduiam mult că te va mustra conştiinţa şi îi vei face să înţeleagă, pe oamenii fără inimă. Înăspriţi de contactul cu apaşii, că eu nu sunt în stare să ucid pentru a jefui. Eram convinsă că eu te va răbda inima să laşi să planeze asupra mea o acuzaţie atât de infamă. Mai ales că pretindeai că...

— Da, aşa e. Am spus că te iubesc şi ţi-o repet. De aceea

am venit aici. Aţi părăsit, deodată, locuinţa mea, tu şi Mary. Dar Mary n-a lăsat niciun gol, lipsa ei o simt poate numai tovarăşii săi de orgii. Cu totul altfel este cu lipsa ta. Te caută Maisie, care te adoră, te caută florile, pe care le îngrijeai, te caută bietul meu suflet, atât de hărţuit!

— Eşti meşter la vorbă, doctore Selford, dar graiul îţi atârnă în colţul buzelor, nu vorbeşti din inimă.

— Mi-eşti dragă, Doris, ţi-o spun din adâncul inimii mele. Fără tine nu pot trăi. Casa mea te aşteaptă ca pe stăpâna ei, ca pe stăpâna noastră a tuturor.

— Aş veni, dar numai pentru Maisie. În ce priveşte restul, prefer puşcăria, sau chiar spânzurătoarea.

— La un semn al meu, uşile închisorii se vor da de perete.

— Fă semnul!

— Îl voi face, dar înainte de toate trebuie să faci tu gestul.

Şi încercă să se apropie de ea, dar întemniţata îl respinse:

— Nu, niciodată!

— Bagă de seamă. Doris. Te-am rugat, m-am umilit înaintea ta, am învins pentru tine. Azi sunt poate omul cel mai puternic de pe tot pământul, mai tare decât preşedinţii de republici şi decât regii, pentru că am în mână arma cea mai groaznică din câte există. Cu toate acestea, mă prostern la picioarele tale. Dar, dacă vei continua să mă respingi...

Doris începu să râdă:

— Aşa... Ameninţă! Îţi stă mai bine. Ai geniul distrugerii, eşti o canalie. Fii demn, nu încerca să împrumuţi straiele bunătăţii.

— Bagă de seamă... Eşti acuzată de crimă şi încă n-ai mărturisit.

— Ce înseamnă asta?

— Că poţi deveni, – răspunse Selford, cu răutate, – o cârpă, o zdreanţă, în mâinile celor ce vor şti să te facă să spui adevărul. Îţi închipui că hoţii şi omorâtorii vorbesc de bună voie? Poliţia ştie taina de a le dezlega limbile. Nu-ţi

urez să ajungi să cunoşti această taină.

— Nu mă tem. Sistemele de care vorbeşti sunt pentru hoţi.

— Iar asasinii sunt şi mai răi decât hoţii şi sunt trataţi în consecinţă.

— Aştept.

— Nu e mai bine să fii soţia mea şi mama lui Maisie?

— Aş vrea să fiu mama lui Maisie; dar soţie rămâne să-ţi cauţi în altă parte.

— Vom pleca departe de locurile unde ai suferit. Te vei plimba în lumea largă, te voi alinta ca pe un copil.

— Fugi, lasă-mă!

— Gândeşte-te, că poate e în joc nu numai viaţa dumitale...

— Unde l-ai ascuns pe Larry, că la el faci aluzie, fără îndoială?

— Va fi liber, dacă vei deveni înţelegătoare.

— Eram sigură că şi pe el l-ai sechestrat! Noroc că ascultă cineva, de bună seamă, convorbirea noastră.

— Eu n-am spus asta. Şi, apoi, convorbirile mele nu le ascultă nimeni.

— Eşti prea încrezut, Sir Selford. Dar am convingerea că, într-o zi, vei muşca ţărâna.

— Dacă mă laşi să trec pragul acestei celule fără a-mi da un răspuns, să ştii că eşti pierdută.

— Vreau să mă regăsesc pe mine însămi. Părăsind închisoarea, Selford se duse la locuinţa consilierului de ambasadă.

Ivanovici lipsea de acasă, dar feciorul îi spuse, amabil, că doamna e gata să-l primească.

O clipă, chimistul se văzu parcă stând de vorbă cu Sonia. Apoi avu, în faţa ochilor, imaginea ei sângerândă, cu capul turtit de ucigaşii cu casse-tête. Fu trezit din aceste gânduri macabre de o voce veselă care îl poftea:

— Consilierul se va întoarce imediat. Dacă voiţi, îl vom aştepta împreună.

În faţa chimistului se afla o femeie frumoasă, înaltă, cu trupul învăluit într-un peignoir ce-i lăsa goale braţele,

pieptul şi o bună parte din spate. Răspândea parfum ameţitor, prea tare.

— John mi-a vorbit adesea de d-voastră. Sunteţi chimistul cu reputaţie mondială, care lucrează la o mare invenţie. Sunt! fericită că vă cunosc. De ce nu staţi colea, pe divan, lângă mine?

Pentru Selford, respins cu atâta hotărâre cu câteva clipe mai înainte, primirea mai mult decât prietenoasă, pe care i-o făcea amanta bolşevicului, fu reconfortantă.

— Vă mulţumesc, doamnă, sunteţi foarte bună.

— Vezi ce frumuşel stai aici, lângă mine? Cred că te-ai convins, acum, că nu mănânc oameni?

— Asta nu se ştie.

— Oricum, atitudinea mea de până acum, constituie un început de dovadă. Dacă aş fi antropofagă, aş fi fost ispitită, până acum, cel puţin să vă muşc.

Selford râse şi o privi mai bine. Pentru închipuirea lui, bucăţica, de mătase, ce o învăluie, dispăruse. Femeia era frumoasă şi bine făcută. Întinse mâna şi ea nu se feri. 0 mângâia sfios. Femeia râse şi se apropie mai mult de dânsul. Selford o întrebă cu teamă:

— Dar dacă vine Ivanovici?

— El nu vine aşa curând. Te-am primit, pentru că doream de mult să te cunosc. Mă înnebunesc după celebrităţi! Am căutat să-l cunosc pe Bernard Show, dar a fost de o ironie tăioasă cu mine. Am avut norocul, să vorbesc cu John Galsworthy, nu mult înaintea morţii sale, şi mi-a făcut o impresie profundă. Omul dreptăţii! Aş fi vrut să mă culeagă, eram gata, m-aş fi dat, dar era bătrân şi slab. N-am îndrăznit să fiu mai întreprinzătoare, pentru că omul acela, impunea un nemărginit respect. La Mussolini n-am fost: e prea energic! Ce noroc pe mine, că am venit azi în contact cu reprezentantul cel mai autorizat al ştiinţei!

— De ce nu te-ai dus la Freud sau la Einstein?

— Einstein e prea rece, umblă cu cifrele; Freud întoarce omul pe dos, îi face autopsia încă în viaţă. Mi-ar ghici toate gândurile ascunse, toate micile slăbiciuni în materie erotică. Dar ce te uiţi aşa la mine?

— Te supără privirea mea?

— Nu mă supără deloc, mă provoacă, mă întăritã.

— Şi ce faci, când ţi se întâmpla aşa ceva?

— Ca să-ţi răspund, ar trebui să fie seara, sau măcar să putem încuia uşa, fără a fi expuşi să încerce cineva să intre. Dar când nu pot să fac altceva, cel puţin dansez. Îţi place dansul?

— Depinde de dansatoare.

— Ia uită-te la mine. Dar să nu zici nimic. Să-mi spui, la urmă, dacă îţi place. Vorba e opritã.

Se ridică de pe sofa şi, în clipa aceea, peignoir-ul, care era compus din două bucăţi, se desfăcu la mijloc; ea îl ridică şi îi înnodă capetele peste mijloc. Rămase cu picioarele goale şi începu să danseze, cu o pornire pătimaşă, vicioasă, nebunească. Părul îi juca încoace şi încolo, picioarele îi zburau parcă. Era o dansatoare neîntrecută. La început, Selford privise lacom corpul ei gol, dar în curând fu cucerit de arta desăvârşită, pe care femeia asta destrăbălată o punea în mişcările ritmice ale dansului. Era o artistă în coregrafie. Nu se mai oprea, sărea într-una şi părea că nu atinge pământul. Chimistul o admira, cucerit cu totul. Îi venea să se repeadă s-o strângă în braţe. Era convins că ea atâta aşteaptă. De câteva ori, în furie dansului, îl atinsese cu piciorul gol, transmiţându-i fluidul tainic al trupului nud de femeie frumoasă.

Dar iată că se auzi un zgomot. Într-o clipă, dansatoarea îşi deznodă aripele peignoir-ului, se înveli bine şi se aşeză pe un scaun, în faţa lui Selford. Mâinile trecute odată prin păr, înlăturaseră dezordinea pieptănăturii. Ea vorbea, acum, liniştită:

— Soţul meu are o mare admiraţie pentru d-voastră.

In clipa aceea intră feciorul:

— Un domn de la ambasadă caută pe domnul consilier.

— Spune-i că nu-i acasă. Ştii bine că nu-mi place să stau de vorbă cu domnii aceia.

După plecarea feciorului, se întoarse către Selford, care îi zise:

— Mi-a plăcut foarte mult...

— Picioarele mele? Eram sigură! Ele au lungimea necesară. De obicei europenele au picioarele prea scurte. Ale mele sunt destul de înalte.

— Am vrut să-ţi spun că mi-a plăcut mult cum dansezi. E drept că membrele dumitale inferioare nu lasă nimic de dorit.

— Îmi pare atât de bine că-ţi plac!

— Cui nu i-ar plăcea o femeie atât de frumoasă ca dumneata, o artistă desăvârşită?

— Îmi pare rău că, deocamdată, nu-ţi pot dansa în costumul Evei. Ştiu că nevasta dintâi a lui John a interpretat rolul Suzanei, la dumneata acasă...

— E drept că Soniei îi plăcea să danseze în costumul în care s-a arătat Phrineea judecătorilor săi De altfel şedea foarte bine. Avea un corp impecabil.

— Puţin cam grasă. Nădăjduiesc că voi interpreta şi eu acelaşi rol, în casa d-voastră.

— De când a murit soţia mea... Ea organiza petrecerile acestea, dansurile, reprezentaţiile teatrale.

— Atunci voi interpreta rolul numai pentru dumneata singur, oriunde vom avea prilejul, poate chiar aici, într-o seară.

— Îţi mulţumesc. Îţi mărturisesc că venisem foarte indispus în această casă. Dar ai ştiut să-mi alungi norii supărării. M-ai distrat, m-ai fermecat, m-ai uluit, de când am păşit pragul budoarului dumitale.

— Ce vrei, Sir Selford! Sunt pătimaşă, nebună... Vreau să simt intens viaţa asta frumoasă. Nu ştiu ce să mai fac, spre a o simţi mai bine. Uneori, aş vrea să fiu bună, ca eroinele lui Goethe, aş vrea ca valurile de admiraţie şi de recunoştinţă ale semenilor mei să-mi umple inima de satisfacţie. Alteori, aş vrea să fiu rea, crudă, ca femeile lui Sacher Masoch, să ard cu sfârcul biciului, ca Venera în blană, pe adoratorii mei; adesea, aş vrea să simt, cu însămi, tăindu-mi pielea, cravaşa îndrăgită de Sonia: m-ar incinta să se îndrăgostească adoratorii de pantofii mei, ca în nu ştiu ce roman al lui Mirbeau; aş vrea să fiu, pe rând, împărătească şi sclavă, floare şi harapnic, parfum şi otravă,

să fiu orice, numai să trăiesc, să golesc până în fund potirul vieţii, să nu vegetez, ca unele doamne ce se cred superioare, pentru că nu se spală, nu-şi îmbălsămează părul şi nu-şi fac unghiile. De ce mă fixezi aşa? Femeia e născută pentru dragoste şi orice clipă pierdută e un atentat împotriva frumuseţii ei. Ea n-are dreptul să sustragă iubirii decât timpul necesar toaletei, somnului şi mesei delicioase. Restul e închinat iubirii.

— Îmi pari foarte interesantă şi aş vrea să te mai văd.

— De asta nu scapi! Voi căuta eu să te întâlnesc. Ai ceva straniu, care mă nelinişteşte şi, totuşi, mă atrage. Mi s-a adus o vină din faptul că umblu îmbrăcată bărbăteşte, pe stradă, cu biciuşca în mână. Ştii de ce făceam asta? Te căutam! Simt că eşti acela pe care îl aşteptam de atâta vreme. Căutam victima iubirii mele distrugătoare.

— Vrei să mă distrugi?

— Ei, dacă ai putea să mori, din cauza iubirii, ca Lawrence...

— Talentatul nostru scriitor, pe care soţia mea îl citea cu pasiune, dar pe care eu nu l-am admirat niciodată, a pierit nu numai din cauza erotismului, ci şi din pricina tuberculozei.

— S-a topit, iubind femei frumoase, îndrăgind zi şi noapte ochi albaştri şi negri, plimbându-şi degetele pe forme desăvârşite, sărutând buze arzătoare şi sâni catifelaţi, – a murit ca un erou pe front, pe frontul cel mare şi sublim al dragostei. Ce rău îmi pare ca nu l-am cunoscut!

— Eşti din ce în ce mai interesantă.

— Ei, dacă am fi numai noi amândoi, m-ai afla pe mine cea adevărată! Toată fiinţa, tot farmecul meu se concentrează, nu în ceea ce vezi acum, ci în taina pe care n-o cunoşti încă. Atunci când vei pătrunde acest mister, mă vei cunoaşte pe mine, cea adevărată.

— Nădăjduiesc.

— Şi eu, cât mai curând.

— Acum trebuie să plec. Consilierul văd că nu se arată.

— Îi voi comunica vizita dumitale, bineînţeles fără să-i spun că am stat mai mult de vorbă împreună.

— Dacă ar şti ce am vorbit, te-ar omorî.

— Ruşii nu omoară, ei bat.

— Mi se pare că bolşevicii şi-au schimbat porecla în renume şi ucid pe capete. Execuţiile se ţin lanţ.

— Exagerări. Şi, apoi, ei nu îndrăznesc să facă, în Europa, ceea ce fac la ei acasă.

La plecare, Selford îi sărută mâna cu mult respect, dar ea îi sări de gât şi îl sărută pe buze, rămânând, o clipă, atârnată de umerii săi. Selford se desprinse repede:

— Ar putea intra cineva.

— Toate persoanele din această casă ştiu să tacă. Le-am dresat, cum mă pricep numai eu. Un singur om ar fi în stare să articuleze un început de ocară, până n-aş apuca să mă încrunt la el, dar acela nu vine. Ivanovici va mai lipsi câteva ore.

— Mi-aţi spus, la început, că se întoarce imediat.

— Şi îţi pare rău că te-am minţit? Minciuna este arta noastră cea mare. Ai spus că dansez bine, dar mint de o mie de ori mai bine. Ţi s-a părut voluptos, tulburător, dansul meu, dar mint cu şi mai mare voluptate, cu patimă nesfârşită, am viciul minciunii în sânge şi o memorie rară mă ajută să-mi păstrez demnitatea, minţind oricând şi pe oricine. Când pot, să trec o minciună, sunt încântată, simt fericirea excrocului care a înşelat pe cineva cu o mie de dolari.

— De ce?

— De ce? Nu ştiu! Ce, crezi că noi femeile facem ştiinţă? Să nu ne întrebi niciodată „de ce?” N-ar avea niciun rost. De ce suntem iubite? De ce suntem urâte? De ce ne sărută în genunchi, plângând, absolut sinceri, aceiaşi bărbaţi, care mâine ne vor plesni peste ochi? De ce minţim? Dar de ce minţiţi voi, bărbaţii, care repetaţi acelaşi rol, învăţat pe de rost de multe ori la câte trei-patru nenorocite în aceeaşi zi. De ce vă facem să suferiţi? Dar voi de ce ne otrăviţi sângele, ca să ducem blestemul şi spirocheta palidă copiilor şi nepoţilor noştri? De ce te iubesc, în momentul acesta? Ca, peste o lună, sau peste un an, să-mi trânteşti un picior ca unui hoţ prins în curte cu lucruri de furat. De ce? O

femeie nu ştie niciodată de ce. Ea se dă, ca să vă mulţumească pe voi, domnii şi stăpânitorii noştri şi, câteodată, dar asta mai rar, cum e cazul meu, ca să simtă şi ea că trăieşte, Dar când ai prilejul să întâlneşti un om de seamă, aşa cum am avut eu norocul cu dumneata? Bărbaţii pătrund în alcovul cucoanelor, ca la măcelărie. Unii cer piept, alţii pulpă! De mult visam o dragoste aleasă cu un intelectual de marcă.

— Poţi veni la mine oricând vrei.

— Ei, vezi că nu te mai poţi despărţi de mine? Şi nu m-ai cunoscut decât în mod superficial.

— Vino la mine, te aştept.

După plecarea lui Selford, uşa din fundul buduarului se deschise şi apăru consilierul de ambasadă:

— Ai fost bine, Baby!

Femeia luă un pulverizator de pe o măsuţă şi făcu o adevărată baie de apă de Colonia:

— Ar trebui să mă spăl cu sublimat coroziv sau cu acid fenic spre a mă curăţa de contactul cu jigodia asta infectă.

— Gândeşte-te, Baby că ne-a omorât până acum, trei agenţi: prinţesa Orlow, Vasile Veretief şi Saşa Teluschin.

— Trebuia să-l denunţi, ca să meargă la spânzurătoare.

— Întâi că englezii nu l-ar fi executat pentru că le-a descoperit un gaz asfixiant împotriva noastră. Apoi, am fi fost siliţi să mărturisim activitatea lui G.P.U. la Londra. Sărmana prinţesă!... A pierit ca o slujnică ordinară, căreia i s-au aprins rochiile, de la maşina de gătit! Cel puţin bravii noştri băieţi, pe care i-am întrebuinţat în misiunile cele mai delicate în România şi Polonia au fost ucişi ca nişte spărgători de rând, lângă casa de bani! Aici e punctul întunecos al afacerii. Bănuiesc că i-a ucis cu „Epiderma Artificială” pe care a izbutit s-o pună la punct şi, în urmă i-a împuşcat spre a nu fi silit să mărturisească sfârşitul lucrărilor sale. Asta trebuie s-o afli tu, draga mea Baby. Să te duci la el să-l înnebuneşti pe bătrân, să fii destrăbălată, perversă, să faci tot ce ştii, până când va ajunge o cocă în mâna ta. Atunci vei afla dacă „Epiderma Artificială” există sau nu. Dacă există, ea trebuie să fie a noastră cu orice preţ. Dacă nu, să

ştim cum să ne purtăm cu acest îndrăzneţ.

— Îl voi face să se târască la picioarele mele.

— Nu mă îndoiesc. Eşti o vrăjitoare, trupul tău l-ar face şi pe Sfântul Antoniu să-şi schimbe părerea.

— Vorbeşte. Îmi place să aud cum îmi laudă cineva frumuseţea. Îmi place să te aud mai ales pe tine închinându-mi un imn de slavă!

— Du-te. Dacă se poate chiar astă seară...

— Mă voi duce. Dacă aş fi vrut chiar adineauri... Dar m-am gândit că eşti alături şi mi-a fost milă de tine.

— În afaceri nu trebuie să existe milă. Lenin ne-a învăţat să utilizăm teroarea, cruzimea, spaima; în afaceri trebuie să treci peste orice şi peste oricine.

— Am vrut să te menajez pentru că îmi eşti drag.

— Spuneai adineauri că îţi place să minţi.

— M-am gândit la minciună, pentru că îl minţeam. Când sunt cu tine mă gândesc numai la adevăr. Trebuie să fiu sinceră. Mă obligă dragostea nesfârşită ce-ţi port. Toate s-au întâmplat cu chimistul precum ai dorit. Ai văzut că te-am ascultat. Aş fi curios să ştiu de unde ai prevăzut că va veni?

— Trebuia să vină, după ultimele sale asasinate. E curios, desigur, să afle ce cred eu. În acelaşi timp, de bună seamă că voieşte să-şi reînoiască făgăduielile, în ceea ce priveşte „Epiderma Artificială”, ca să mă împiedice de a lua vreo măsură împotriva sa. Ar vrea să mai ştie, probabil, de ce n-am avut răbdare să primesc invenţia de la dânsul şi am trimis oamenii mei s-o ia.

— Acum pricep totul. Voi şti să execut însărcinarea ce mi-ai dat. Ai văzut cum am început.

— Ai fost bine. Mi-am pus toate speranţele în tine.

XVI

WILL WARREN AVEA CINSTEA de a primi acasă la el pe Sir

Cawler, şeful secţiei criminale a prefecturii de poliţie.

— Aş vrea să ştiu ce ai făcut, în timp ce te-ai furişat de noi?

— Nu mi-am pierdut timpul în zadar. În primul rând am stat de vorbă cu domnişoara Maisie Selford, care se afla grav bolnavă, după spusele tatălui ei.

— O cunoşti?

— Suntem prieteni vechi.

— În orice caz nu mai vechi de doisprezece ani, pentru că mai înainte, fata nici nu exista. Şi, spune, nu era bolnavă?

— N-avea nimic. E drept că părea puţin speriată.

— Şi ce ţi-a spus?

— Te rog să-mi dai voie să păstrez, deocamdată, acest secret. Pot să spun însă ce am descoperit pe coridorul care duce la laboratorul chimistului.

— Spune repede.

— Gloanţele care lipsesc din revolverul rusului.

— Prin urmare lupta n-a avut loc lângă casa de bani. Eram sigur! Mari interese politice însă ne obligă să avem o atitudine rezervată faţă de acest individ, mare ca bărbat de ştiinţă şi mic ca om.

— Lupta s-a dat pe coridor. Spărgătorii au fost trimişi de „Ceka”, reprezentată în metropola noastră prin elegantul diplomat John Ivanovitz.

— Bănuiam toate acestea. Mai avem un punct întunecos. Doctorul prefecturii pretinde că, atunci când ruşii au fost împuşcaţi, erau morţi de mai înainte.

— Iată punctul cel mai sensibil al afacerii. Selford a împuşcat două cadavre. Dar în ce scop? Ca să nu spună cum a omorât pe cei doi ruşi. După părerea medicului legist ei au sucombat sufocaţi.

— Nicio urmă de strangulare, niciunul din oasele gâtului nu este sfărâmat.

— Le-a răpit oxigenul, i-a înăbuşit prin mijloacele sale chimice.

— E probabil că Selford a pus la punct „Epiderma Artificială”. Prin ajutorul ei a săvârşit aceste două crime.

— De aceeaşi părere sunt şi eu. E ciudat că el ascunde

ceea ce altă dată ar fi trâmbiţat ca un imens succes.

— Să fie adevărat că intenţionează să înstrăineze această groaznică armă de luptă?

— În această privinţă n-ar avea decât o singuri cale: drumul Sovietelor. Dar atunci de ce ar fi omorât cele două iscoade bolşevice? Ca să salveze aparenţele! Pentru aşa ceva se îmbracă cineva mai elegant decât îi îngăduie mijloacele, dă baluri, când e în pragul falimentului, dar nu săvârşeşte două asasinate.

— Consilierul de ambasadă a anunţat pe Comisarul Războiului că are invenţia în mână. Ei nu mai trimit rapoarte scrise, întrebuinţând curieri mnemotehnici, dar şi noi posedăm microfoane perfecţionate, instalate unde trebuie. Când curierul repeta ordinele primite, noi le ascultam la Scotland Yard. Ivanovici vrea, cu orice preţ, să pună mâna pe invenţie, dar noi nu ştim încă până unde merge ticăloşia lui Selford.

*

În noaptea aceea de toamnă târzie, pe când o ploaie deasă cădea asupra oraşului, o maşină închisă, cu un steguleţ în faţă, se opri înaintea palatului Selford. O doamnă înaltă, înfăşurată într-o blană lungă de sconcs, cu faţa acoperită de un voal des, coborî, sună şi intră. În hol, Nona încercă să-i scoată haina. De ce s-o fi crezut vizitatoarea obligată să-i spună slujnicei adevărul, strigând veselă:

— Imposibil!

— Bine ai venit, frumoaso!

Era Selford, care o primea radios. Nona se retrase într-o clipă, parcă topindu-se pe sub uşă. Marele chimist încercă să repete gestul servitoarei:

— Îmi dai voie să-ţi scot haina?

— Cum nu, dar nu aici.

— Bine. Atunci hai.

O luă de braţ, sărutând-o şi o duse sus, în dormitorul său.

— O, ce lux e aici, nu se putu opri dânsa să exclame, ce

obiecte de artă!

— Din mijlocul lor lipseai numai tu, cel mai frumos dintre toate obiectele de artă.

— Doar n-ai razele X în ochi? Obiect de artă indiană nu s-a mai văzut. A, ai vrea să vezi o statuie modernă? Ăsta se poate.

In momentul acela Baby îşi aruncă blana. Dacă n-ar fi avut pălăria, cismuliţele de lac şi o pereche de ciorapi de mătase veritabilă, foarte lungi, ar fi fost absolut goală.

— Ce idee admirabilă! Eşti un geniu al dragostei. Numai să nu răceşti, Baby.

— Cu blana mea mă pot duce până în Siberia.

— Iei un pahar de whisky?

— Nu unul, zece. Şampanie ai?

— Zece sticle frapate.

Baby golea paharele, unul după altul, iar Selford o imita.

După câteva minute, începu să-i arate chimistului copii de pe tablourile celebre. Îşi ducea mâinile la spate, ca şi cum ar fi fost fără braţe şi striga:

— Sunt Venus din Millo. Ce te uiţi aşa la mine? Am vreun cusur?

Luă apoi în mână un glob de pe masă şi se înălţă în vârful piciorului drept:

— Iată „Adevărul”, pe care l-am văzut la Paris.

Nona aduse şampanie. Baby nu se jena deloc: îşi scosese pălăria, dar păstrase ciorapii şi cismuliţele de lac.

Selford îi dădea târcoale, sorbind-o cu privirea Ea îl simţea ochii alunecând pe liniile ei impecabile.

Şampania curgea, Baby dansa şi cânta. Selford era înnebunit de vraja ei:

— Îl iubeşti mult pe Ivanovitz?

— Dacă mi-ar fi drag, n-aş fi venit la tine!

— Dacă nu-l iubeşti, de ce nu te desparţi de el?

— Dar ce aş putea face? Cine şi-ar lua sarcina să hrănească un animal de lux, atât de mare şi de pretenţios ca mine?

— Cine ştie, poate s-ar găsi cineva!

Baby dădu din cap cu amărăciune:

— Nu se găseşte, dragă. Stau cu el, pentru că n-am ce face. În clipa când aş fi sigură că am adăpost, aş pleca de la dânsul. Deocamdată e sita nouă, dar mă tem de el; pe Sonia o brutaliza.

— De ce nu vii la mine?

— M-ai primi?

— Pentru totdeauna.

— O, îţi mulţumesc, îţi mulţumesc din adâncul sufletului. Eşti un om de onoare. Bărbaţii fac asemenea făgăduieli, ca să ajungă în situaţia în care suntem noi acum. Dar nu cred să existe un al doilea om, care să mai promită astfel de lucruri după ce şi-a atins scopul. Te voi adora în vecii vecilor.

— Te iubesc, Baby.

Sticlele goale de pe jos se înmulţeau. Pe nesimţite Baby aduse vorba despre războiul viitor, despre grozăviile chimiei. Selford susţinea că se exagerează mult că nimeni n-a făcut contract cu Dumnezeu, că elementele naturii nu sunt obligate să dea concurs escadrilelor de atac, că vântul poate fi protrivnic, etc. Baby arăta că nu este cu desăvârşire străină de lucrurile acestea. Marele chimist discuta cu ea atât de serios cât poate s-o facă un om beat. Dar nu vorbea nimic despre propriile sale născociri. Spioana sovietică se lipi de dânsul:

— Dar tu, iubitul meu, eşti cel mai mare inventator. Tu ai descoperit cele mai groaznice gaze de luptă

— Să-ţi spun drept, Baby, mie mi-e frică să mai lucrez cu gaze otrăvitoare. Totdeauna am impresia că, din greşeală, ele ar putea intoxica pe fetiţa mea. E drept că muncesc, ţie ţi-o pot spune, dar întrebuinţez numai substanţe inofensive. Copila mea ar putea mânca, fără niciun pericol substanţele întrebuinţate de mine.

— Atât mai bine că ai reuşit să perfecţionezi armele de luptă până în aşa grad.

Măgulit, Selford strigă cu paharul de şampanie în mână:

— Da, aşa e! Am atins perfecţiunea. Eu nu amestec otrăvuri, eu am făcut o descoperire adevărată, genială!

— „Epiderma Artificială”, am auzit... Aceste două cuvinte

sunt pronunţate cu o explicabilă teamă în ţările duşmane. „Roua morţii”, a rămas un nimic pe lângă invenţia ta. Dar ia spune, ai terminat-o, e gata?

— Da, e gata, am desăvârşit-o!...

— I-ai verificat efectele? Ucide?

Paharul de cristal îi scăpă din mâna lui Selford şi se sparse în bucăţele. Simţea că i se taie picioarele. Nu mai era beat. Privi lung pe Baby. O clipă o văzu ţinută de Nona ca în cleşte. Fără milă el o croia cu un bici. Dar numai o clipă. Femeia râdea cu hohote şi bea înainte, fără să bage de seamă transformarea chimistului. Răguşit, acesta din urmă îi striga;

— Ia-ţi blana şi cară-te!

Ea crezu că glumeşte. Încercă să-l ia de gât şi să-l sărute. El însă răcnea scos din fire:

— Pleacă, pleacă repede, până nu chem slugile!

— Am venit la tine, aşa cum am venit... şi tu mă dai afară?

— Pleacă, sau îţi zbor creierii. Acum ştiu. Te-a trimis reprezentantul lui G.P.U. să mă descoşi. Eşti o unealtă ordinară.

O îmbrânci, aşa goală cum era, până în hol, îi trânti blana în cap şi o dădu afară.

Pe când părăsea palatul îmbrăcată numai cu o mânecă a blănii, căznindu-se să vâre şi cealaltă mână în haină, spioana simţea că are a face cu un om mai tare decât ea.

Întorcându-se acasă şi comunicându-i lui Ivanovitz că n-a făcut nimic, acesta o luă la palme:

— M-ai trădat, mizerabilo. Niciun bărbat nu ţi-a rezistat până azi şi tocmai bătrânul era să ţi se împotrivească?

XVII

SELFORD FU INVITAT LA MINISTERUL DE EXTERNE. Acolo îl

aştepta ministrul. Fu introdus imediat:

— Îţi mulţumesc că ai venit, Sir Selford.

— Foarte încântat, Excelenţă, de cinstea ce mi-aţi făcut-o.

— Mă cunoşti şi ştii că prefer să intru de-a dreptul în subiect. Te-am chemat ca să te rog să ne dai „Epiderma Artificială”.

— Sunteţi convins, Excelenţă, că am pus-o la punct şi nu v-am predat-o?

Un surâs fin flutură pe buzele ministrului.

— N-avem niciun motiv să ne îndoim de cuvintele unui învăţat cu reputaţie mondială ca d-voastră. La War-Office a ajuns însă ecoul unor nemulţumiri ale d-voastră.

— Ce creator. Excelenţă, n-are nemulţumiri în ţara sa?

— E firesc, Sir Selford. Pe lângă un om care izbuteşte să facă într-adevăr ceva pentru ţara sa, se strecoară sute şi, uneori, chiar mii de indivizi, care cer să fie încurajaţi. Este oare Statul în măsură să împartă tuturor cu amândouă mâinile? Desigur că nu. Iată de ce este silit să aştepte mai întâi o dovadă, fie ea cât de neînsemnată.

— Vă înţeleg, domnule ministru.

— După aceste explicaţii, nădăjduiesc, că nu mai eşti supărat pe noi, Sir Selford?

— Vă asigur, domnule ministru, că s-a exagerat.

— Atunci ne dai „Epiderma Artificială?”

Selford se opri. Nu ştia ce să răspundă. În orice caz era hotărât să nu tăgăduiască.

Cei doi oameni se înţeleseră fără să-şi mai vorbească. Ministrul de Externe îi întinse mâna, cu multă amabilitate. Selford abia i-o atinse, confuz şi se grăbi să plece, înclinându-se. Pe când ieşea Selford, ministrul de Externe îi zise totuşi:

— La revedere.

După plecarea chimistului, secretarul de Stat invită în cabinetul său pe prefectul poliţiei şi pe Sir Cawler.

De la Ministerul de Externe, Selford se întoarse acasă, unde îl aştepta consilierul de ambasadă sovietic. Moscovitul îl întâmpină cu vorbele:

— Ori eşti hotărât să ne dai „Epiderma Artificială” după cum ne-ai făgăduit şi atunci nu înţeleg de ce mi-ai omorât pe cei doi agenţi, ori eşti decis să ne tragi pe sfoară şi atunci nu văd rostul promisiunilor dumitale.

Selford îi răspunse liniştit:

— Dar voi cum vă purtaţi? Dacă eraţi hotărâţi să aşteptaţi îndeplinirea promisiunii mele, dacă aveaţi încredere în ea, de ce aţi căutat să furaţi „Epiderma Artificială”? Şi dacă aţi trimis să mi-o răpească, ce mai aşteptaţi de la mine? Degeaba faci pe supăratul. Mi-ai introdus întâi în casă pe una din spioanele voastre ce vă ţinea în curent cu tot ce făceam eu. Ea ţi-a spus că eu am ucis-o pe Mary, am aflat-o în urmă. Toată scena cu frumuseţea picioarelor femeilor planturoase ai născocit-o pe de-a-ntregul. Nu te aflai în casa mea în seara aceea. În schimb, prinţesa Orlow mă spiona şi a notat toate mişcările mele. Şi-a luat pedeapsa. Nu v-aţi mulţumit cu asta. Mă aveaţi în mână, dar vă trebuia numaidecât „Epiderma Artificială”. Şi, atunci, aţi trimis s-o fure, pe doi nenorociţi, care au plătit cu viaţa îndrăzneala lor.

Consilierul de ambasadă îl privea încruntat:

— Nu vorbeşti cum s-ar cădea unui om care a trimis pe lumea cealaltă patru suflete nevinovate.

— Tot ce am făcut a fost pentru ştiinţă. Nu ucid ca voi ca să mă menţin la putere.

— Dar nu crezi că dacă aş vorbi, ar trebui să zici adio libertăţii dumitale?

— Nu prea. Moartea servitoarei Ruth, din cauză de boală, se constată prin actul medicului legist. Apoi procesul-verbal încheiat de poliţie constată că eram în legitimă apărare când am împuşcat pe cei doi spărgători.

— Dar mai rămâne soţia dumitale.

— Aceea care a omorât-o, aşteaptă să fie judecată în curând de către juraţi.

Consilierul de ambasadă înţelese că nu va putea ajunge la un rezultat favorabil prin ameninţări. Schimbă deci tonul.

— Am păstrat ce aveam mai bun pentru la urmă. Am vrut să te necăjesc. Chiar azi am primit o scrisoare prin care

sunt autorizat să-ţi ofer pentru „Epiderma Artificială” o sumă îndoită.

Selford făcu un gest de mirare. Apoi zise:

— Ai ajuns la licitaţia de care te temeai atâta. Vezi bine că şantajul n-a reuşit. Ar fi fost şi greu! După şantaj ai recurs la altceva. Mi-ai trimis o dansatoare despuiată şi, ce e drept, cu însuşiri remarcabile. Cu toate acestea, nici ritmul soldurilor ei nu m-a putut convinge. A plecat, sărmana, aşa cum era, goală şi în cizme de lac, gonită ca o slujnică. N-ai avut noroc, nici cu ea. Te sfătuiesc s-o menajezi, căci e o slugă preţioasă. Şi e bine făcută! Dacă n-ar fi săvârşit o imprudenţă, încercând să-mi stoarcă, la chef, unele mărturisiri, poate că am fi rămas prieteni. Acum, după ce ai epuizat toate mijloacele: spioane, spărgători înarmaţi, hetaire goale, vii cu punga plină de bani. Şi dacă îmi oferi o sumă îndoită, crezi că sunt gata să cedez?

— Nu numai că îţi ofer, dar sunt autorizat să-ţi achit şi banii.

— Acum nu mai vreţi dovezi?

— Verificarea s-a plătit cu viaţa celor trei membri ai G.P.U.-ului.

— Cu toate acestea nu primesc oferta.

— Mai bine ia banii şi să rămânem prieteni.

— Vreau să fiu sincer cu d-ta., Ivan Ivanovitz. Când ai mei mi-au refuzat fondurile necesare, m-am supărat şi am primit să intru în vorbă cu voi. În loc să înţelegeţi starea mea sufletească, aţi căzut în aceeaşi greşeală; sub diferite pretexte, mi-aţi refuzat banii de care aveam nevoie. Dacă n-am dat născocirea a lor mei, pentru că nu m-au ajutat la strâmtoare, de ce aş da-o unei ţări străine, care de asemenea mi-a refuzat orice ajutor?

— Greşeşti, Sir Selford, eu reprezint o ţară prietenă Marii Britanii.

— Să nu discutăm această prietenie. De un lucru te asigur: că n-am nimic de vânzare. În ceea ce priveşte ameninţările, acum nu mă mai tem de ele.

— Eu cred că-ţi vei schimba părerea.

— Poţi trăi cu această speranţă, dacă ţi-e dragă. Ar fi mai

bine însă să-ţi îndrepţi activitatea în alte direcţii.

— Şi dacă îţi ofer pentru „Epiderma Artificială” o sumă de trei ori mai mare decât cea făgăduită?

Selford înţelese că tot mai bine era să-l poarte cu vorba pe diplomatul sovietic. Dacă îi reteza orice nădejde, îşi făcea din ei un duşman şi mai neîmpăcat. De aceea îi răspunse cu un ton binevoitor:

— Ei! Suma este ispititoare! Dacă sunteţi în stare să faceţi asemenea gesturi, rămâne să mai stăm de vorbă.

Rusul se înseninã. Fusese aproape să piardă partida şi, acum, îi se iveau razele unor noi speranţe. Înainte de a pleca îi spuse lui Selford, cu ton rugător:

— Ţi-am dovedit ca-ţi sunt prieten. Am ştiut să tac. Că am trimis pe cei doi băieţi, e adevărat, dar am făcut-o pentru că cei de la Moscova, mă grăbesc şi pe mine. De altfel ţi-aş fi plătit-o, presupunând că dânşii ar fi reuşit s-o găsească. Te rog un lucru: în cazul cel mai rău, dacă nu vei putea scăpa de ai voştri, dacă le-o vei da lor, să mi-o dai totuşi şi mie. Am nevoie de asta, pentru prestigiul meu în ţară. Voi arăta că am obţinut invenţia.

— Ţi-am spus că sunt hotărât să stăm de vorbă. Mulţumeşte-te, deocamdată, cu atât.

*

Bob intră plin de praf în biroul stăpânului său, care îl întrebă:

— Ai făcut treabă bună, Bob?

— Făcut bun treabă, răspunse el.

— Ai dat de urma băiatului?

— Este cu poate.

În urmă negrul, în englezeasca lui scâlciată, povesti stăpânului său cum a cercetat, casă cu casă, şoseaua pe care pornise Laurenţiu Martin înspre mătuşa sa. Aproape de jumătatea drumului a făcut o importantă descoperire. Acolo, Selford are un teren, pe care cultivă plante medicinale. În faţă, pe şosea, se află o casă modestă, locuinţa unui oarecare Powell, administratorul grădinii. Ar fi

intrat, dar s-a temut să nu strice tot. E aproape sigur că din această casă Powell a ieşit, cu oamenii săi, şi a răpit pe tânăr de pe şosea. El trebuie să fie închis acolo.

— Sunt cu totul de părerea ta, Bob. Acum uite ce ai de făcut. Ascultă bine şi să execuţi întocmai,

Detectivul stătu de vorbă, mult timp, cu servitorul său. După ce convorbirea fu terminată, Bob plecă din nou.

Târziu, către seară, Will Warren părăsea locuinţa sa, însoţit de către inginerul Tom Wesley, cunoscutul sportsman. Amândoi erau îmbrăcaţi ca lucrători şi erau înarmaţi cu ciomege zdravene.

— Devastez tot.. Nu-i aşa? întrebă inginerul pornit.

— Principalul este că scăpăm băiatul. Dacă se vor opune, atunci da: spargem uşile şi pătrundem cu forţa. Ţi-ai luat revolverul?

— În fiecare buzunar câte unul.

— Şi eu la fel. De altfel, nu vom întâmpina, acolo, decât nişte slugi. Nu vreau să amestec poliţia oficială, pentru că atunci s-ar simplifica mult lucrurile. Dar poliţia, are motive puternice să menajeze pe Selford şi n-ar îndrăzni să intre, cu forţa, într-una din proprietăţile sale.

Peste puţin maşina se oprea, chiar în dreptul curţii în care fusese dus Laurenţiu Martin. Un om se afla în poartă. El privi cu un aer îndârjit pe cei doi oameni, care se dădeau jos din maşină. Warren îl întrebă:

— N-ai văzut dumneata pe aici, prin partea locului, o bestie de negru, care ne-a furat o sută de dolari şi a încercat să omoare pe fata domnului care e cu mine?

Omul din poartă îi răspunse cu dispreţ:

— Nu, n-am văzut aşa ceva.

— Stai de mult aici în poartă? îl mai întrebă detectivul.

— Nu m-am uitat la ceas, când am ieşit din casă.

— Dar ai putea, totuşi, să ţii minte cam de cât timp eşti afară. Noi urmărim de mult pe un bandit negru. Am întrebat, din om în om, şi după toate probabilităţile el trebuie să fi ajuns pe lângă casa unui oarecare Powell.

Omul sări în sus gata să-i înjure:

— Eu sunt Master Powell, administratorul general al lui

Sir Selford. Pe aici n-a trecut nimeni. Hai, căraţi-vă!

Warren se aplecă şi descoperi o pată de sânge în dreptul porţii

— A, uite sânge. Dar asta ce este?

— O fi tăiat cineva o pasăre.

— Ba mi se pare că e sânge de negru.

— L-aţi ciomăgit şi, acum, aţi vrea să puneţi din nou mâna pe el, ca să-l stâlciţi în bătaie?

— Ce bine este în America, în ţările unde mai există linşajul.

— Vedeţi-vă de drum, îi sfătui Powell. Eu n-am timp să stau de vorbă cu d-alde voi.

Atunci Wesley se înfurie:

— Mă, nespălatule, când oi da cu tine de pământ, o să zici că n-ai noroc! Dă-te la o parte! Trebuie să vedem dacă tâlharul nu s-a adăpostit aici.

Powell răcnea:

— M-aţi insultat. Nu dau voie... Nu permit. Să vină poliţia!

Cei doi oameni intrară cu forţa. Powell fu îmbrâncit cât colo, printr-o simplă lovitură dată cu cotul de către Tom. Dar în fundul curţii apărură doi argaţi. Powell le strigă:

— Daţi afară pe aceşti doi indivizi!

Până să vină servitorii, Wesley răscolise apartamentul. În bucătărie, pe jos, zăcea plin de sânge Bob, care îi şopti:

— Trebuie să fie în pivniţă.

În acelaşi timp, Powell, urmat de oamenii săi, intră să ia apărarea negrului. Wesley nu se opuse şi ieşi. Împreună cu Warren, dădură asalt imediat uşilor pivniţei din curte.

Abia acum, Powell înţelese că cei doi oameni se interesau de soarta prizonierului. În timp ce servitorii se opuneau atacului noilor sosiţi, Powell se întoarse în bucătărie şi zise negrului:

— Toată lupta este numai pentru dumneata. Dacă te simţi mai bine, pune mâna pe drugul ăsta de fier şi vino cu mine să gonim pe urmăritorii dumitale. Ei încearcă să intre în pivniţă, unde nu vreau cu niciun preţ să-i las să pătrundă.

Negrul se ridică:

— Tu scăpat la mine. Merge gonesc oameni răi de la voi.

Triumfător, Powell se repezi, însoţit de negru, la uşa pivniţei, care tocmai ceda sub opintirile voinicului Wesley. Dar fu o uimire generală, când negrul, cu câteva lovituri date cu drugul de fier peste picioare, trânti la pământ, în acelaşi timp, pe Powell şi pe oamenii săi. Aproape în aceeaşi clipa Wesley ieşea din beci, ducând în braţe pe Laurenţiu Martin, aşa cum ţine o doică un copil înfăşat: băiatul era înfăşurat în frânghii groase.

Până să se dezmeticească Powell şi cei doi argaţi, Warren dezlegă prizonierul şi se urcară cu toţii în maşină.

Primele cuvinte ale lui Martin fură:

— Ce face Doris?

— Evenimentele ţi-au dat dreptate. Faptele s-au petrecut aşa cum le-ai prevăzut dumneata. Dar ia spune: ai suferit mult, aici?

— Da, pentru că mă ţineau legat şi-mi dădeau o mâncare scârboasă, de care nu mă atingeam. Am trăit numai cu pâine şi apă.

Ajungând la Warren, Martin le mulţumi călduros, iar Wesley le spuse:

— Am făcut treabă bună... Acum mă duc. Mă aşteaptă acasă Milly.

Singuri în birou, alături, pe canapeaua verde, Warren şi Martin stau de vorbă. Băiatul îl lămureşte:

— Nu e vorba de o inteligenţă extraordinară. Ai prea bună idee de mine, maestre. Oricine ar fi ajuns la concluziunile mele. Iată cum mi-am format aceste convingeri. Doris ţinea comoara roşie, – căci de acum încolo aşa se vor numi aceste bijuterii – în caseta din perete, pe care i-o dase Selford să-şi păstreze economiile. Se înţelege că nimeni nu ştia de giuvaericale.

Unchiul ei o rugase stăruitor să nu pomenească nimănui de existenţa lor. Scopul lui era să le desfacă în Europa şi să întrebuinţeze banii pentru obţinerea autonomiei Indiei. Bineînţeles că ar fi înzestrat şi pe Doris.

— Dacă nu mă mai întorc niciodată la Londra, ale tale să

fie, îi spusese el; dar, până atunci, păstrează-le bine. Dacă vei auzi că am murit, vei face ce vei voi cu ele, pentru că Ghandi refuză ajutor bănesc şi aceste bijuterii ţi se cuvin de drept.

Într-o zi, pe când fata se uita la ele, – căci nu se putea opri de a le examina din când în când – a fost surprinsă de Nona, instrumentul orb al lui Selford. Atunci mi-am zis: Servitoarea va comunica stăpânului ei faptul. Selford, care fusese respins de Doris şi căruia soţia sa îi refuzase orice sprijin material, va da o întreită lovitură. Se va răzbuna pe Doris, va scăpa de soţia sa, care îl compromitea, şi va pune mâna pe o avere imensă: Moştenirea nevestei şi giuvaericalele. În privinţa acestora din urmă chimistul era convins că Dorsa le ascunde, că ea nu vrea şi poate n-are posibilitatea să vorbească despre ele. El făcuse unele aluzii la descoperirea negresei, dar fata arăta că nu înţelege nimic. Atunci Selford bănui că bijuteriile sunt de furat, sau în orice caz, de o provenienţă misterioasă. Şi era firesc ca toată lumea să creadă mai uşor că ele aparţin unei milionare decât unei studente sărmane.

Lovitura nu mai putea să întârzie. Chimistul turba că nu poate să-şi desăvârşească „Epiderma Artificială”. Când Statul îi refuză şi el orice ajutor, Selford se afla într-o situaţie dintre cele mai grele. Îl cunoşteam prea bine, ca să-mi dau seama că nu este omul care să se resemneze şi să aştepte ce vor hotărî împrejurările. Legând între ele câteva întâmplări: descoperirea tainei bijuteriilor de către Selford, respingerea lui de Doris, lipsa cumplită de bani, însufleţirea cu care îşi urmărea progresele invenţiei sale... am ajuns la concluzia că omul ăsta, care se credea nedreptăţit de Dumnezeu şi de către ai săi, va trebui să săvârşească un act imprudent.. Şi, când mi-am format convingerea aceasta, am alergat la dumneata. Am avut norocul să fiu luat în serios, căci altfel Doris s-ar afla acum în primejdie de moarte. Dar dumneata m-ai înţeles şi mi-ai venit în ajutor. Acum avem puternice dovezi pentru apărarea ei. Dar vreau s-o văd, dacă se poate chiar acum.

— Imposibil, e la secret.

— Mă voi adresa Ministrului Justiţiei.

— Care nu-ţi va asculta rugămintea, pentru că e vorba de Selford.

Băiatul izbucni, cu entuziasm:

— Voi sparge zidurile temniţei, şi tot voi ajunge la dânsa.

— Ţi-e dragă fata. Nu-i aşa?

— O, da, domnule Warren, o iubesc mult, deşi nu i-am spus-o niciodată. E atât de frumoasă şi atât de bună! Dar cine n-o iubeşte? Să vorbeşti, dacă vei avea prilejul, cu Maisie, eleva ei. O adoră.

— Am vorbit.

— Ai văzut şi pe păpuşica? Ce mai face ea?

— E atât de dulce şi nu mai poate după profesoara! şi după profesorul ei.

— Cred că aş putea să mă duc s-o văd?

— Nu, pentru că Bob i-a stâlcit în bătaie pe numitul Powell şi pe cei doi vlăjgani ai săi. Cred că ai înţeles că Selford te-a răpit, ştiind că nu vei privi cu resemnare arestarea lui Doris.

— Ai dreptate... Dacă intru în casa acestui sinistru personaj, poate că nu mai vin înapoi. Mi-era dor de Maisie. Dar mâine va trebui să văd cu orice preţ pe Doris. Nu cunoşti pe nimeni de la poliţie?

— Pe toată lumea, dar până azi, nici eu n-am reuşit s-o văd.

— Cred că pe mine mă vor lăsa. De dumneata se tem, să nu le furi succesul. Eu sunt un tânăr fără însemnătate. Te rog să-mi dai câteva rânduri către unul din conducători.

Warren îi scrise lui Sir Cawler câteva rânduri prin care recomanda călduros pe tânărul Laurenţiu Martin.

În seara aceea, marele detectiv stătu mult de vorbă cu studentul. Îi arătă cum a trimis pe Bob să cadă în faţa porţii lui Powell, bătut şi plin de sânge, cerând ajutor. El le-a spus celor din grădina de plante medicinale că este urmărit de oameni răi, care vor să-l omoare, dar că el n-a făcut nimic, e absolut nevinovat. Indivizii s-au păcălit şi l-au băgat în bucătărie, încercând să-l descoasă. Dar Bob, temându-se să nu şedea de gol, se făcea că nu ştie aproape de loc engle-

zeşte. Atunci Powell ar li strigat supărat:

— Lăsaţi-l să se adăpostească aici. Dobitocul ăsta nu pricepe boabă englezeşte. Avea dreptate Ford când spunea: „Make everybody speak English[1]”. Când s-o întrema să-l aruncaţi pe poartă afară.

Când am sosit noi însă şi-a dat seama, domnul Powell, că tot naşul îşi are naş!

XVIII

A DOUA ZI, Laurenţiu Martin n-a ieşit din biroul lui Sir Cawler până ce n-a obţinut permisiunea de a vedea pe Doris.

Tânăra slăbea văzând cu ochi. Tristeţea ei nu mai avea margini. Nefiind în contact cu nimeni, refuzând mâncarea, ajunsese o umbră. Ceruse să vorbească prefectului poliţiei, dar fusese refuzată. Înţelegea că o putere mare o ţinea izolată de oameni, spre a o pregăti pentru călătoria din urmă. Acum vedea spânzurătoarea numai în vis, dar în curând va simţi şarpele de frânghie încolăcit în jurul gâtului ei. O cuprindeau furii: bătea cu pumnii şi cu genunchii în uşă, până îi sângerau mâinile şi picioarele. Paznicii brutali o ameninţau cu bătaia. Nimic nu era în stare s-o potolească.

Dar, într-o zi, când disperarea ei trecuse de orice margini, când gardianul o numise de două ori „criminală”, când credea că îşi va zdrobi craniul de pereţii arestului, uşa se deschise şi, în pragul ei, se ivi, palid, Laurenţiu Martin. Fata îl privi cu ochii holbaţi, încremenită, ca şi cum ar fi fost o arătare din alte lumi. El nu putu să articuleze niciun cuvânt. Doris avea impresia că o să cadă şi o să moară. Deodată izbucni într-un plâns nervos. Martin alergă la ea şi o susţinu, pentru fata se clătina. Stătură aşa câteva clipe,

[1] Obligaţi pe toţi să înveţe englezeşte!

până când el putu să vorbească:

— Miss Elliot, am toate dovezile nevinovăţiei dumitale.

Ea îngâna numele lui, aproape fără viaţă:

— Larry, Larry!...

— Da, eu sunt şi am venit să te scap.

— Larry. Larry. Sufăr mult, nu mai pot.

— Trebuie să rezişti, pentru că te voi scăpa. Nu sunt singur. Oameni puternici mi-au făgăduit concursul lor. Îl voi zdrobi pe Selford.

— Dar Maisie?

— Ce este ca vinovată, dacă e fiica unei canalii? E atât de bună, că poate nici nu este fiica lui. Ştii ce susţinea Strindberg?

Cei doi tineri stătură mult de vorbă. În zadar bătea în uşă temnicerul. Martin povesti fetei măsurile pe care le luase şi care îi uşurau mult situaţia, răpirea lui, cum l-a scăpat Warren şi cu negrul cel uriaş, discuţia pe care a avut-o cu şeful secţiei criminale.

La plecare, Martin îi zise:

— Îmi făgăduieşti că, de azi încolo, vei fi cuminte, vei mânca, te vei căzni să dormi şi vei aştepta, în linişte, procesul ce va veni în curând?

— Da, Larry, da, nu mă voi mai gândi, niciodată, la spânzurătoare!

— Te rog să nu mai pronunţi acest cuvânt. Vei fi achitată, în condiţii excepţionale. De azi încolo voi umbla înarmat, iar marele detectiv Will Warren mi-a făgăduit că mă va păzi. Acum, pe când stăm de vorbă, aici, Bob e la poartă. Nu există om care să poată, rezista acestui negru. Şi, dacă eu voi fi liber, înseamnă că evenimentele se vor precipita şi că adevăraţii vinovaţi îşi vor lua, în curând, pedeapsa. Iar dacă, întâmplător, îmi va cădea în cap o cărămidă stupidă ca lui Cyrano, atunci să ştii, Doris, că voi muri cu gândul la tine.

Şi fugi.

Era şi timpul, pentru că gardienii veneau, cu comisarul de serviciu, să-l scoată cu forţa din celulă.

— Merge bine, Bob, o vom scăpa!

— Spus la mine stăpân. Bob ştie tot...

Tânărul se întoarse, împreună cu negrul, în biroul marelui detectiv, care fu mirat auzind că i s-a îngăduit să aibă o întrevedere atât de lungă cu Doris.

— Aveai dreptate, amice Martin: poliţia oficială îmi cere concursul, îmi telefonează toată ziua, mă admiră prin elogii verbale, dar când e vorba la o adică, se fereşte de mine. E bine să ştiu asta.

— Cum vrei să te admită acei pe care nu-i lasă să doarmă gloria dumitale?

— Ştiam, dar nu îmi închipuiam să acorde unui necunoscut ceea ce îmi refuză mie.

— Acum voi alerga la profesorii mei, spre a stărui să se fixeze repede judecarea procesului. Fata nu mai poate sta arestată. Canalia de Selford, vrea, poate, ca ea să moară în prevenţie. Să-l ferească Dumnezeu de aşa ceva, că nu scapă de mine. De altfel, dacă n-ar fi în joc soarta lui Doris, chiar acum mi-aş per-mite să-i fac o scurtă vizită, dacă nu de altceva, măcar spre a-i vorbi de grădina cu ierburi doftoriceşti.

— Nu te duce. Ţi-am spus cum a asasinat pe cele trei iscoade sovietice. Poliţia înghite toate braşoavele lui, din cauza „Epidermei Artificiale”. Dacă ar muri, la Selford în casă, un om tăiat în bucăţele şi chimistul ar spune că a avut lingoare, medicul legist ar încheia un act prin care ar constata decesul din pricina febrei tifoide. Nu e timpul să te pui de-a curmezişul intereselor superioare ce sunt în joc. Dar va veni vremea să te iveşti în calea vinovaţilor.

Vizita lui Martin fusese reconfortantă pentru Doris. Starea ei sufletească, se schimbase cu totul.

Se gândea la ultimii ani petrecuţi în casa Selford, la dragostea chimistului, pe care n-o ghicise până când nu venise el să i-o spună. Înţelegea acum multe lucruri, ce-i trecuseră neobservate mai înainte. Chimistul o urmărea, cu privirile lui pătimaşe, de când intra şi până când ieşea din camera unde era el. O sfătuia mereu să-şi facă rochii decoltate şi cât mai scurte. Ar fi vrut s-o vadă cât mai puţin îmbrăcată.

Odată, pe când era singură în budoarul lui Mary. Selford a rugat-o să-şi scoată acele din păr – pe atunci nu se tunsese încă – şi să-şi răsfire pletele. Copilăroasă – nu împlinise încă 20 ani, – l-a ascultat. N-a uitat cum se apropiase de dânsa şi cum îi mângâia părul. În urmă, după sfatul lui Ivan Ivanovici, citise lucrările scriitorului rus Vladimir Lidin. Acolo se vorbea de un oarecare Mihail Markowici, care pusese pe o fată, Maria, să facă acelaşi lucru. Acest Markowici îşi acoperise figura cu părul Măriei, o strângea în braţe, simţea senzaţii nebănuite la atingerea părului ei. Tot aşa şi Selford, se vede că simţea o deosebită plăcere să se apropie de părul ei. Câteodată o mângâia pe obraz, alte ori o croia încet cu bastonul, ca pe un copil zburdalnic. Ea nu dase nicio importanţă acestor lucruri, dar acum ştia de ce o ura cu atâta înverşunare şi de ce voia s-o distrugă. I se păruse, odată, acum doi ani, că prin fereastră astupată a camerei de baie, un ochi curios găsise, totuşi, un locşor de unde să spioneze. Credeai, atunci, că i s-a părut, dar acum era sigură că fusese Selford.

Gândurile acestea, de care i-ar fi fost scârbă altădată, o înviorau acum, pentru că o îndepărtau de la preocupările ei dureroase. Pe când îşi răscolea trecutul, i se anunţă preotul.

Era un bătrân, smerit, care ii mulţumi că a avut bunătatea să-l primească.

— Nimeni nu te obligă, copila mea, să stai de vorbă cu mine. Dar Dumnezeu m-a îndemnat să încerc să te văd.

— Eu cred în Dumnezeu şi mă bucur că aţi venit.

Bătrânul preot o încurajă mult şi, la plecare, îi dădu psalmul 12 al lui David, sfătuind-o să-l repete de mai multe ori pe zi.

Cum ieşi preotul, Doris începu să se închine cu evlavie.

Rugăciunea desăvârşi ceea ce începuse vizita lui Laurenţiu Martin. Era înviorată, avea încredere în viaţă şi simţea că va scăpa, în curând, din noaptea neagră în care o adânciseră împrejurările. Acum îşi dădea seama că Laurenţiu, odată liber, va muri mai curând decât să lase să fie condamnată.

Acum ştia de ce avusese oroare de propunerile lui Selford, de ce îi făcea rău orice compliment, orice aluzie. Îl iubea pe Laurenţiu Martin. Nu mai era singură. Avea şi ea un rost în viaţă, o speranţă, un ideal. Nu va uita niciodată cum a venit la ea, cum i-a vorbit cu sufletul pe buze şi cum a plecat, înecându-se de emoţie.

Din ziua aceea deveni cea mai supusă şi cea mai ascultătoare dintre toate arestatele. Toată lumea era mulţumită de ea. Paznicii se mirau de această transformare.

Aştepta să apară înaintea juraţilor, pentru că presimţea ziua liberării.

Spre seară se pomeni cu un ofiţer din aviaţie, care îi aducea să semneze declaraţiile ce le făcuse lui Sir Cawler cu privire la „Epiderma Artificială”. Fără să stea la gânduri, citi şi iscăli. Ofiţerul o întrebase, înainte de a-i întinde condeiul să semneze, dacă îşi menţine declaraţiile. Drept orice răspuns fata îşi scrisese numele.

La plecare, strângând hârtiile, ofiţerul îi zisese:

— Comandantul nostru se interesează foarte mult de dvoastră, domnişoară. Dacă aveţi vreo neplăcere, puteţi să-l anunţaţi.

Şi îi lasă o adresă.

Acum se simţea şi mai bine. De pe marginea prăpastiei, când era să cadă în adânc, au salvat-o trei miniştri: ministrul lui Dumnezeu, ministrul Aviaţiei şi ministrul iubirii – trei plenipotenţiari sosiţi la timp.

XIX

PROCESUL LUI DORIS ELLIOT, la juraţi, fusese fixat pentru ziua de 28 noiembrie. De când citise această ştire în ziare, Selford nu mai avea odihnă. Era prea luminat, ca să nu-şi dea seamă de un lucru: că adevărul va trebui să iasă la

ivealã, dacă nu va lua măsuri din vreme. Ştia ce a făcut, dar se socotea inocent. Socotea descoperirea sa atât de mare, încât credea că pentru ea, îi se va ierta totul, după cum şi el a făcut totul ca să învingă.

Totuşi, cu cât se apropia termenul procesului, cu atât neliniştea sa creştea. Concediase pe Powell şi pe ajutoarele sale, de când l-au scăpat pe Laurenţiu Martin. Se temea de băiatul ăsta. Şi se temea de ura şi de răzbunarea consilierului ambasadei sovietice, pe care îi credea capabili de orice.

Disperat, luă o hotărâre eroică. Să se ducă la şeful Secţiei Criminale şi să-i mărturisească totul. Dacă îl arestează şi îl trimit la spânzurătoare, nu vor avea „Epiderma Artificială"; iar dacă au nevoie de invenţia lui, să-l scoată basma curată.

Sir Cawler îl primi cu obişnuita sa amabilitate:

— Te rog stai, prietene Selford. Sunt gata să te servesc, dacă pot face ceva pentru dumneata.

Marele chimist ar fi vrut să se spovedească, dar îi fu imposibil să fie sincer. Ştia că-i vorbeşte unui om, care n-are nevoie de prea multe precizări

— Peste câteva zile, la 28 ale lunii, a fost sorocit procesul lui Doris Elliot. Cunoşti chestiunea. E o fată de o frumuseţe tulburătoare şi avocaţii se vor întrece să-i ia apărarea. Am mulţi duşmani, voi avea şi mai mulţi. Lucrând pentru ţara mea şi împotriva duşmanilor noştri am stârnit atâtea uri. Ce mă voi face în ziua procesului?

— Uiţi, iubite prietene, că eşti martor, nu acuzat

— Sunt procese... Tocmai citeam aseară despre, unul dezbătut în America, în care un viitor condamnat la moarte era ascultat ca martor în propriul său proces

— Dar aci e vorba de procesul lui Miss Elliot.

— Să zicem că numeroşii mei duşmani vor izbuti, ajutaţi de avocaţii vrăjiţi de Doris, să desfăşoare înaintea juraţilor pretinse dovezi cum că nu ea, ci eu aş fi ucis pe propria mea soţie.

— Ce enormitate! exclamă Sir Cawler.

— Să mergem şi mai departe. Să presupunem că această coaliţie, urzită împotriva mea, îmi va face un cap de

acuzare din moartea slujnicei – pentru care am un act oficial de constatare medicală – şi din suprimarea celor doi bandiţi, intraţi noaptea în casa mea.

— Asta nu se poate întâmpla

— Să presupunem, totuşi, că ar fi cu putinţă. Să punem răul înainte. Să zicem că juraţii vor fi amăgiţi. Atunci va trebui să merg la spânzurătoare?

Sir Cawler îşi manifestă mirarea şi revolta. Se ridică de pe scaun şi bătu pe umeri pe celebrul chimist.

— Dar ce îţi trece prin minte, scumpe prietene? De unde şi până unde taci astfel de presupuneri absurde?

— Recunosc şi eu absurditatea lor. Dar ştiu ce înseamnă să ajungi pe mâna avocaţilor, fermecaţi de doi ochi ispititori. Eu am venit, Sir Cawler, să-ţi propun un târg. Mă scăpaţi de primejdia juraţilor...

— Te va scăpa inocenţa dumitale.

— S-au mai văzut nevinovaţi băgaţi în belea. Târgul e ăsta: dacă mă scăpaţi, vă dau „Epiderma Artificială”. Termenul este următorul: la o oră după condamnarea lui Doris Elliot. Dacă mi se întâmplă ceva neplăcut la proces...

— Ceva neplăcut? Ce este plăcut la un proces de crimă?

— Vreau să zic, dacă acest proces va avea urmări rele pentru mine, atunci veţi pierde „Epiderma Artificială”. Formula nu este scrisă nicăieri. Analiza chimică a substanţei n-o veţi afla niciodată. Chiar dacă voi fi arestat, nu se va descoperi taina, „Epidermei Artificiale”. Voi muri în închisoare sau în spânzurătoare, ducând secretul cu mine. Nu voi putea striga acuzatorilor mei că, presupunând că au dreptate, pentru ţară am făcut, tot ce-am făcut. Dar reprezentantului autorităţilor i-o pot spune. Nu vă cer niciun ban. Vă rog numai să luaţi măsurile ce veţi crede de cuviinţă, ca procesul să-şi urmeze cursul său normal şi acuzata să fie osândită. Iată recompensa mea.

— Acest târg există între noi, deşi, până azi, n-am discutat nimic în această privinţă. Câtă vreme afacerea a fost în mâinile poliţiei, cred că n-ai avut a te plânge de nimic. Poliţia e în serviciul patriei, dar justiţia se crede în serviciul lui Dumnezeu! Acolo vom putea influenţa mai

greu. Asta nu înseamnă că nu-ţi promit tot concursul nostru.

Selford îi strânse mâna cu căldură

— Îţi mulţumesc, Sir Cawler. D-ta eşti englez şi ştii ce suntem datori faţă de patria noastră.

— Suntem înţeleşi. Voi face tot ce îmi va sta în putinţă ca lucrurile să se petreacă aşa cum doreşti. Dar ia spune: în ce împrejurări ne vei preda „Epiderma Artificială?”

— O voi avea cu mine, la juraţi. De la Curte, voi merge la Ministerul de Externe, sau la Aviaţie, sau unde vrei, o voi preda şi voi dicta formula după care veţi putea fabrica oricâte veţi dori. Ea nu e toxică şi nu costă aproape nimic; deşi, ca s-o găsesc, eu am cheltuit toată averea mea personală şi aproape tot ce mi-a lăsat Mary.

— Te-am înţeles, Sir Selford. Consider cazul d-tale ca o chestie de Stat. Suntem înconjuraţi de duşmani, poate groaznicul război viitor se apropie. În asemenea împrejurări ce importanţă mai au amănuntele unui proces la Curtea cu Juri? Voi îngriji ca toată lumea să fie de partea d-tale... Ai actele încheiate de poliţie. Ce dovezi vor putea să producă împotriva d-tale? Acte autentice nu vor avea, pentru că nicio autoritate nu va voi să le libereze asemenea acte. La nevoie chiar acuzata va fi convinsă să vorbească în alţi termeni despre d-ta. Doar e în mâna noastră. Prin urmare poţi fi liniştit. Procesul de care te temi îţi va aduce un îndoit triumf: triumful inocenţei şi izbânda genialei d-tale descoperiri. Odată ce ni-o vei da, vom îngriji să fii răsplătit precum meriţi.

*

Sosi şi ziua de 28 noiembrie. Niciodată Curtea cu Juri n-a cunoscut o asistenţă mai aleasă

John Ivanovici, însărcinatul de afaceri al Rusiei Sovietice; miliardarul Allan Gray, cu irezistibila Sissy, fericita sa soţie; chimistul cu reputaţie mondială Keith Selford; inginerul celebru în cercurile Sportive Tom Wessley; marele detectiv particular Will Warren, care şedea în spatele avocaţilor; fru-

moasa Baby, amanta consilierului ambasadei sovietice; un mare număr de avocaţi, oameni de ştiinţă şi studenţi, pe lângă o mulţime de doamne din cea mai bună societate.

Doris Elliot, păzită de un gardian, era nespus de palidă şi de frumoasă. Preşedintele Curţii o privea cu vădită antipatie, ca şi o bună parte a juraţilor.

Procurorul Witt era îndârjit şi da semne de nerăbdare. Din când în când îşi trecea nervos mâna prin păr. După formalităţile obişnuite i se dete cuvântul.

— Sarcina mea, începu el, este uşoară: obiectul cu care s-a comis asasinatul este aici pe masă; iar autoarea crimei aşteaptă hotărârea d-voastră, domnilor juraţi. Nu există punct nelămurit, nu există îndoială. Până în prezent, acuzata n-a mărturisit, dar nădăjduiesc că, în cele din urmă, îşi va da seama că îşi agravează situaţia şi va recunoaşte fapta sa, descărcându-şi conştiinţa. Ar fi cel mai bun lucru pe care ar putea să-l facă.

După această introducere, inimosul domn Witt, făcu o descriere a faptelor, cu o lipsă de obiectivitate prin care s-au distins, în toate timpurile procurorii tuturor popoarelor. Ascultătorii primeau prin urechi şi prin ochi – din cauza gesturilor sale acuzatoare – impresia că Doris este o hoaţă şi o asasină.

Dar Laurenţiu Martin şopti ceva maestrului Vyner, profesorul său, ce venise să ia apărarea lui Doris. Şi maestrul grăi:

— Ca să puteţi susţine că Miss Elliot a săvârşit acest asasinat, trebuie să faceţi dovada că dânsa nu este în toate minţile. E de faţă şi va putea judeca toată lumea dacă e întreagă la cap, sau e nebună. Pentru că, un om conştient se ceartă cu un altul, îi poate da o palmă, dacă este mai violent, dar nu este în stare să împlânte cuţitul în inima altuia, aşa fără absolut niciun motiv. Şi nu există un motiv al omorului de care o învinuiţi pe clienta mea. D-voastră sunteţi datori să produceţi dovada. De ce a ucis Miss Elliot? De ce ar fi răpit iubitei sale eleve Maisie, fără nicio cauză, pe mama ei? Uitaţi-vă la dânsa. Vă face impresia, acuzata de azi, că ar fi în stare să ucidă pe cineva, pentru că este

brun sau blond, pentru că se îmbracă în negru sau în roşu, sau pentru că i-ar fi spus o vorbă supărătoare, presupunând că Lady Selford, a cărei amabilitate o cunoştea toată lumea, ar fi putut să-i adreseze un asemenea cuvânt? Miss Elliot n-a furat şi, prin urmare, n-avea de ce să ucidă.

Procurorul Witt avea impresia că profesorul îşi bate joc de dânsul. Încercă să fie calm, deşi furia îi ţâşnea pe gât, prin ochi şi prin degete.

— Dacă temeiul apărării n-ar fi cu desăvârşire fals, noi am împărtăşi, în întregime, cele spuse de stimatul nostru profesor. Ca fost elev al d-lui Vyner, cu tot respectul ce se cuvine dascălului meu, voi cerceta o afirmaţiune ce, altfel, nici n-ar mai trebui băgată în seamă. Actele încheiate de cea mai strălucită poliţie din lume, sunt, în această privinţă concludente. Cum n-a furat Doris Elliot, când bijuteriile sustrase din camera victimei sunt aici pe masă? Priviţi-le, uitaţi-vă la comoara pe care Lorzii Carrington, părinţii şi bunicii victimei, au strâns-o în scurgerea vremurilor.

— Permiteţi o întrebare, se rugă profesorul Vyner cu modestie. Pe acele bijuterii se află, undeva, vreun blazon, vreo iniţială, vreo urmă a nobililor strămoşi ai răposatei?

— Poate credeţi, onorabile domnule profesor, că ele poartă, în schimb, ştampila familiei Elliot? Regretata doamnă Selford nu se despărţea de bijuteriile ei, după cum a declarat la instrucţie martorul principal, profesorul doctor Selford. Aceste nestemate erau păstrate în caseta aşezată în peretele budoarului victimei. De două ori pe zi, dânsa privea comoara Carrington-ilor; iar dacă pleca de acasă, lăsa pe negresa Nona – a cărei mărturisire sub prestare de jurământ există la dosar – să păzească neclintită la uşa budoarului.

— Nu vă supăraţi, domnule procuror, dacă cer cu insistenţă să se noteze că bijuteriile erau, în permanenţă, păzite sau de Mary Selford, sau de către negresa Nona?

— N-am nicio obiecţiune de făcut, în această privinţă. Veţi avea prilejul să ascultaţi aici şi pe profesorul doctor Selford şi pe servitoarea sa, şi vă veţi convinge. Doris Elliot pândea, fără îndoială, de ani întregi comoara, dar n-a comis

crima decât atunci când s-a convins că bijuteriile sunt, în permanenţă, păzite şi că nu va găsi ocazia de a le putea sustrage fără a fi prinsă asupra faptului. Poate că ar fi fost mai bine dacă împrejurările o ajutau să-şi însuşească aceste giuvaericale. Acum e prea târziu.

— Bijuteriile sunt ale lui Miss Elliot, îl întrerupse profesorul Vyner.

— Nu vă cer să faceţi dovada de unde le aveţi, îi răspunse procurorul. Ar însemna să fim prea pretenţioşi. Ne mulţumim cu mai puţin. Că le-aţi furat, e fapt. Aţi fost surprinsă pe când ieşeaţi, cu ele în valiză, din casa Selford. Asta a recunoscut-o, la instrucţie, chiar acuzata. Prin urmare aţi luat comoara. Faceţi dovada, dacă poate să existe o asemenea probă, că aţi fi putut să săvârşiţi furtul, fără să ucideţi pe doamna Selford. Dacă veţi fi în stare să produceţi, în faţa domnilor juraţi, o asemenea probă, atunci într-adevăr situaţia acuzatei se uşurează mult. Dar nu veţi putea să faceţi o asemenea probă, pentru motivul foarte simplu că n-aţi fi comis omorul, dacă el nu v-ar fi fost folositor la desăvârşirea furtului acestei nepreţuite comori.

— Vom face dovada, pe care ni-o cereţi, – îi răspunse simplu şi liniştit profesorul. O vom face cu acte şi cu martori.

— Aşteptăm cu nerăbdare. Am însă convingerea că aţi fi făcut-o de mult, dacă aţi fi fost în stare s-o faceţi. Dar această fată nu s-a mulţumit să jefuiască şi să omoare pe soţia celebrului chimist Selford, o glorie a ştiinţei universale, ci a căutat să-i întineze memoria în toate actele ce s-au încheiat de către poliţie şi de către judecătorul de instrucţie. Mi-e ruşine să vă citesc cum vorbeşte o studentă, care abia a trecut în vârsta de 20 de ani, despre victima sa. Auziţi, domnilor juraţi. Voi cita numai cuvintele cele mai inocente: „baba cu picioarele goale”, „maestra în piscicultura de salon”, „corupătoarea de minori şi de minore”, „detracata înfierbântată”, „broasca libidinoasă” şi alte expresii tot atât de feciorelnice şi de elegante! Această „broască” îi dădea să mănânce şi o ţinea în casă, o păzea de frig şi de căldură, o îngrijea ca o mamă! Care i-a fost

răsplata, aţi văzut şi aţi avut prilejul să citiţi, în ziare, toate amănuntele acestui caz unic de ingratitudine şi de perversitate! Nu există indulgenţă faţă de asemenea elemente. Răul trebuie tăiat din rădăcină. Aceea care a implântat cuţitul rece în inima caldă şi iubitoare a soţiei profesorului doctor Selford, trebuie pedepsită. Vă rog, domnilor juraţi, să aduceţi un verdict afirmativ, pe temeiul căruia asasina să-şi poată primi pedeapsa meritată.

Niciodată faimosul procuror Witt n-a fost întâmpinat cu mai multă răceală. Pe când înşira injuriile ce s-ar fi adus victimei de către acuzată, „despuiată", „crescătoare de peşti cu două picioare", etc. frumoasa Sissy Gray nu se putu opri de a nu rosti, aproape tare:

— Bine i-a zis!

Studenţii scoteau exclamaţii ironice şi priveau, cu drag, pe colega lor, învinuită de o crimă atât de abominabilă. Procurorul simţea că a fost slab şi se pregătea să fie mai energic în replică.

Dar iată că profesorul Vyner obţinu să se asculte, în faţa juraţilor şi unii dintre martorii care au depus numai la instrucţie şi fuseseră socotiţi, la început, ca inutili. [Declaraţiile lor de la dosar erau prea lungi şi suficient de clare, pentru a mai putea să fie repetate). În zadar se opusese procurorul. Şedinţa fu întreruptă pentru câteva minute în vederea ascultării acestor martori.

XX

PE CÂND PROCESUL ÎNCEPUSE, la Curtea cu juraţi, în aceste condiţiuni, în casa lui Selford se petrecea o scenă curioasă.

Negresa Nona se afla, de două zile, în pat şi stăpânul ei depusese, la dosar, un certificat medical că e grav bolnavă şi nu poate să vină la Curte şi să depună ca martoră. De altfel ea îşi menţinea, în întregime, cele susţinute la poliţie

şi la instrucţie.

Camera negresei se afla sus, la mansardă. Restul mansardei palatului era ocupat de pod. Însărcinată cu misiunile cele mai delicate, de către stăpânul său, Nona voise să fie izolată în acel colţ de pod, spre a nu putea fi văzută şi spionată de nimeni. În camera aceea, de la mansardă, punea dânsa la cale tot ceea ce nu trebuia observat de ochi indiscreţi. De acolo porneau toate uneltirile.

Mai sănătoasă şi mai voinică decât întotdeauna, Nona sta lungită, în cămaşă, în pat, acoperită cu o cuvertură de lână, gata să facă pe bolnava, în cazul când Justiţia ar fi avut curiozitatea să se convingă, la faţa locului, de veracitatea certificatului medical, înaintat Curţii cu Juraţi. Nesimţitoare, executa orbeşte poruncile stăpânului său şi, acum, aştepta condamnarea lui Doris, ca să poată sări din pat şi primi răsplata bănească de la chimistul Selford. Negresa era de o lăcomie şi de o avariţie rară.

Uşa mansardei se deschise încetişor, lăsând să intre un om cu două pachete în mână. Unul pătrat, iar un altul lung şi subţire. Înainte de a prinde să ţipe, ea fu apucată de gât de către Bob, care îi zise:

— Dacă faci gălăgie, omor la tine!

Bob îi ţinu apoi un lung discurs. Ea protesta mereu, iar el devenea din ce în ce mai ameninţător. Aşezase pachetul pătrat pe masa de lângă pat şi desfăcuse pachetul cel mic: o bucată de cauciuc subţire şi lungă de un metru. Arată femeii cauciucul şi îi vorbi, din nou. Din semnele pe care le făcea ea din cap, ar fi putut deduce oricine că refuză să spună ce o întreba negrul. Atunci, Bob se înfuria, trase cuvertura de pe dânsa, îi legă mâinile şi picioarele şi începu s-o croiască, peste picioare şi peste fese, cu cauciucul. Nona încercă să se opună, dar Bob avea o forţă uriaşă. Peste câteva minute, Nona îl rugă s-o lase, că spune tot. Dar Bob, furios îi trăgea înainte. Cămaşa îi se ridicase şi şoldurile enorme apăreau umflate de lovituri, în sfârşit o lăsă. Până să se dezmeticească Nona, Bob, cu spatele la dânsa, desfăcea pachetul pătrat de pe masă. Negresa nu-i

dădea nicio atenţie, frecându-şi cu palmele cărnurile învineţite de lovituri. Dar fiindcă Nona continua să tacă, Bob o ameninţă din nou, fără s-o croiască. Atunci, de frică, ea începu să vorbească:

— Stăpân de la mine lipit pastă corpul de la Ruth şi omorât pe el, apoi spălat şi chemat doftor. Tot stăpân de la mine omorât doi ruşi cu pastă de la el şi târziu împuşcat peste ruşi gloanţe. Miss Elliot nu omoară stăpâna de la mine, bărbatul lui băgat cuţit la piept de la cucoana. Miss nu este vinovat. Frică stăpân nu spus la mine toate. Acum zis adevărul.

După ce negresa îşi termină declaraţia. Bob desprinse microfonul pe care îl agăţase, cu o sârmă, de tabla de fier a patului lângă capul negresei, închise aparatul de înregistrare – de forma unui mic gramofon obişnuit – apoi zâmbi satisfăcut.

Îşi făcuse datoria! Pusese toată grija în actele lui, până reuşise să smulgă mărturisirea negresei. Era mulţumit. Dar acum se născu întrînsul un alt instinct. Inima îi zvâcnea. Ochii îi străluceau. Respiraţia îi era întretăiată. Puse un genunchi peste regiunea rinichilor femeii şi începu s-o lovească din nou, de astă dată cu o furie oarbă. Unde da, se şi ridica o dungă albicioasă. Rubine de sânge se iviră în curând pe şoldurile negresei. El îi striga:

— De ce nu spus crime poliţie? Tu face de râs neam de la noi, tu compromis culoare neagră.

Nona răcnea, ca o vită la tăiere. El îi astupa gura cu o basma şi continuă s-o bată.

Când socoti că a pedepsit-o suficient şi, temându-se să n-o omoare, îşi luă aparatul şi bastonul de cauciuc şi se coborî pe unde venise. Nimeni nu-l supără. Grădinarul îl întrebă la plecare:

— Ai văzut pe ruda d-tale? E bolnavă rău?

Negrul dădu din cap râzând şi ii răspunse:

— Până nu soseşte Bob, el este mai sănătos ca şi tine. Acum lăsat la el puţin indispus.

Iar grădinarul, de colo:

— Desigur, din pricina emoţiei că şi-a văzut vărul, pe care

nu l-a mai întâlnit de atâţia ani.

La Curtea cu Juri, Laurenţiu Martin îşi făcea depoziţia:

— N-am cunoscut, în viaţa mea, o fiinţă mai nobilă şi mai idealistă decât Doris Elliot.

— N-aţi fost chemat să vă spuneţi opiniile d-voastră aici, se răsti la el procurorul Witt. Dacă n-aveţi altceva de spus, puteţi pleca!

— Bijuteriile sunt ale domnişoarei Elliot, continuă tânărul. Nu putea să se fure pe ea însăşi. Pentru edificarea domnilor juraţi, îmi veţi da voie să citesc următoarele două procese verbale: „Proces verbal No. 1. Subsemnaţii Allan Gray, industriaş; Tom Wesley, inginer şi Wil. Warren, detectiv, întrunindu-ne azi, în biroul celui din urmă, constatăm că bijuteriile prevăzute în alăturatul inventar au fost aduse de studentul Laurenţiu Martin spre a fi lăsate, timp de două săptămâni, în păstrarea d-lui Warren. Aceste bijuterii aparţin, după declaraţia studentului, colegei sale Doris Elliot” „Proces verbal No. 2. După două săptămâni, întrunindu-ne din nou, constatăm că aceste bijuterii sunt în acelaşi loc, unde au fost lăsate de noi. Semnăm şi fotografiile bijuteriilor”.

A. Gray	T. Wesley	W. Warren
Industriaş	Inginer	Detectiv

Am onoarea a depune procesele verbale, fotografiile bijuteriilor, precum şi fotografia domnişoarei Eliot, gătită cu bijuteriile sale.

Efectul acestei mărturii schimbă atmosfera, pe care oficialitatea încerca s-o facă procesului. Acum toată lumea, în afară de magistraţi, se dădea de partea acuzatei. Procurorul se ridică:

— De unde ştim noi unde au fost bijuteriile în intervalul dintre cele două procese verbale? Ele au putut fi sustrase, aduse în goana automobilului pentru trebuinţa procesului-verbal No. 1 şi, peste două săptămâni, prin aceeaşi operaţie, aduse din nou spre a forma obiectul procesului-

verbal No.2. Cine garantează că ele au rămas tot timpul în casa lui Mister Warren?

— Eu!

Era detectivul, care sărise ca ars, pe deasupra capetelor avocaţilor.

— Să admitem, răspunse procurorul cu mai puţin curaj, dar toate aceste acte, redactate de către particulari, nu înseamnă mare lucru.

— Cer iertare domnului procuror, rosti clar, dar fără nicio nuanţă de supărare profesorul Vyner. Noi n-am făcut decât să executăm porunca onorabilului reprezentant al Ministerului Public. Ne-a cerut să facem dovada că am fi putut lua bijuteriile, fără să ucidem.

— De ce recurgeţi la asemenea subterfugii şi nu faceţi dovada de unde aveţi bijuteriile? Ar fi mult mai simplu şi ar fi concludent.

— Cer şedinţă secretă, rosti maestrul Vyner. Cererea fu admisă.

După ce publicul ieşi, profesorul Vyner rosti cu | demnitate:

— Rog pe domnul preşedinte să binevoiască a ne comunica dacă reprezentanţii lui „Intelligence Service”, din Constantinopol, n-au trimes, la Londra, unele note ce privesc de aproape pe chimistul Selford?

O indignare generală, în restrânsa lume oficială ce rămăsese în sală, stârniră aceste cuvinte. Selford se ridicase în picioare şi da din mâini, ca un epileptic, dar nu se înţelegea ce spunea.

Procurorul răspunse, înecându-se de furie:

— Atragem atenţiunea apărării să nu amestece chestiunile de stat într-un proces ordinar de furt şi de asasinat. Rapoartele secrete nu se pot divulga particularilor. Nici noi nu le cunoaştem. Dar am convingerea neclintită că, dacă „Intelligence Service” s-ar ocupa, cândva, de numele profesorului doctor Selford, ar fi numai pentru a-i aduce cele mai bine meritate elogii din lume.

— D-voastră aţi fost la South Kensington, domnule procuror? întrebă Vyner. Eu am fost şi am văzut lucruri într-

adevăr extraordinare, în ceea ce priveşte spionajul.

— Dacă veţi continua pe acest ton, ii zise preşedintele răstit, vă voi lua cuvântul, domnule profesor.

— Cer iertare tuturor acelora pe care i-aş fi putut jigni. Dar nici nu putem renunţa la apărare. Bijuteriile au fost proprietatea unei principese indiene, din care se trage acuzata de azi. Forma lor nu îngăduie nicio îndoială. Lorzii Carrington nu puteau avea asemenea obiecte, ce poartă pecetea ţării de unde vin. Unul dintre tovarăşii lui Gandhi, unchiul lui Miss Elliot...

Procurorul îl întrerupse, cu îndârjirea, ce nu l-a părăsit nicio singură clipă:

— În penibila situaţie sunteţi, domnule profesor. Faceţi insinuări împotriva savantului profesor Selford, care a adus nepreţuite servicii armatei şi ţării întregi şi vă pregătiţi să aduceţi laude trădătorilor. Simţeam eu că am de-a face cu vrăjmaşii ţării noastre!

— În chestiile penale nu avem de ce amesteca opiniile noastre politice. Clienta mea a cunoscut ura d-voastră şi, de aceea, n-a avut curajul să spună cine i-a încredinţat bijuteriile. Iată taina. Ea e născută aici, e englezoaică şi se cutremura la ideea că ar putea fi învinuită de relaţii cu cei care visează independenţa Indiei. Dacă n-ar fi fost acest motiv, procesul de azi n-ar fi existat.

— Dovada! Faceţi dovada, strigă procurorul, în justiţie nu contează-afirmaţiile, chiar când le face un om de talia d-voastră.

Selford se clătina, ca şi cum ar fi fost ameţit. El şopti ceva preşedintelui Curţii, apoi se retrase abătut pe scaunul său. Apărarea ceru ca profesorul Selford să fie ascultat imediat. Procurorul încercă să se opună, dar preşedintele admise.

Ca în vis, înainta în faţa juraţilor, marele chimist. Privirea îi era pierdută. Povesti, încă odată, ceea ce declarase la instrucţie. Vyner luă cuvântul după ce dânsul termină:

— Ne poate spune martorul, cum a murit servitoarea sa Ruth?

— Domnul apărător n-are decât să citească actul medical

încheiat de circumscripţia respectivă.

— Noi ne îndoim de cele cuprinse în acel act şi afirmăm că femeia a murit din pricina că plămânii epidermei sale – porii – nu mai funcţionau. Să mai ne spună martorul cum au murit cei doi ruşi, pe care i-a prins noaptea lângă casa de bani, spun actele, noi zicem în laboratorul său?

— Mă opun la torturarea martorilor acuzării! strigă procurorul.

— Noi afirmăm că ruşii au murit sufocaţi. Cine a biruit prin forţă – cum au învins cei care au adus pe Miss Elliot pe această bancă – au izbutit numai pe jumătate, după cum spunea nemuritorul Milton John!

Rostind aceste cuvinte, profesorul Vyner nu slăbea din ochi pe Selford.

Se introduse martorul Bob, care intră cu o cutie în mână. Uşierul striga în urma lui:

— Ei, tu, ăla coloratul, lasă-ţi bagajul afară!

Bob se strâmbă la el:

— Nu poate pentru ca să lase.

Şi Bob începu să spună tot ce ştia. A văzut bijuteriile, în fiecare zi, timp de două săptămâni, acasă la stăpânul său, detectivul Will Warrer. A scăpat pe Laurenţiu Martin, din pivniţa în care îl încinseseră oamenii chimistului Selford. A găsit acasă, la domnul Selford, în stare de perfectă sănătate, pe negresa Nona, care i-a făcut o declaraţie interesantă.

— Să auzim, îl încurajă profesorul Vyner.

În uimirea generală, Bob deschise cutia, potrivi acul şi gramofonul începu să vorbească:

„Stăpân de la mine lipit pastă peste corpul de la Ruth.”

Juraţii se uitau unii la alţii, procurorul făcu semn uşierilor să oprească aparatul. Dar discul care se învârtea repede, îşi terminase, în acest timp rolul: Reprodusese întreaga declaraţie a Nonei.

— E o manoperă ordinară, strigă procurorul. Rog pe domnul preşedinte ca, în virtutea puterii discreţionare, să ordone aducerea imediată a negresei Nona în faţa domnilor juraţi.

— Noi ne opunem, zise domol profesorul Vyner. La dosar există un act, prin care se dovedeşte că această femeie este foarte grav bolnavă. Ar fi o barbarie s-o târâm până aici. Placa care v-a adus mărturia ei este ceva material, care se poate oricând controla. Noi recunoaştem vocea şi declarăm exact cele cuprinse în acest disc.

Spunând aceste cuvinte, profesorul se îndepărtă de colegii săi, ridică fruntea şi renunţă la atitudinea umilită de până acum. Cu glas puternic, vibrător, rosti următoarele cuvinte:

— Eu, John Vyner, profesor de drept penal, acuz pe Keith Selford, doctor în chimie, că şi-a ucis soţia şi că a omorât, de asemenea, pe servitoarea sa Ruth şi pe doi ruşi, aceste trei victime din urmă fiind suprimate prin ajutorul unor combinaţii chimice.

În clipa aceea se auzi un corp căzând. Toată lumea se întoarse în direcţia de unde venea zgomotul. Selford zăcea pe jos.

— Şedinţa se întrerupe pentru un sfert de oră – declară preşedintele.

Iar procurorul strigă:

— Un medic! Apoi, întorcându-se către apărare: l-aţi dat gata!

Peste câteva clipe, intră un medic bătrân, care asculta inima chimistului, apoi zise:

— Orice ajutor medical e zadarnic. A încetat din viaţă!

Sir Cawler, care se afla în sală, se apropie de mort. Şi, numai el observă că Selford avea gura şi nările astupate cu o pieliţă transparentă ce nu putea fi observată decât privită de aproape şi cu deosebită luare aminte. În buzunarul din stânga hainei repausatului, se afla o coală de hârtie, îndoită în patru. Înainte de a se sinucide, Selford scrisese repede următoarele:

Către „Intelligence Service”

M-aţi calomniat. N-am dat nimănui „Epiderma Artificială”. Aş fi vrut s-o ofer, cu drag, tarii mele, pe care am servit-o

până la această vârstă. Dar ai mei, după ce mi-au refuzai întâi orice ajutor, se pregătesc, în acest moment, să mă trimită la spânzurătoare. În asemenea condiţiuni prefer să iau cu mine, în mormânt, tot meritul şi toată grozăvia invenţiei mele. Sunt destule plăgi pe carul bietei omeniri, ca să mai existe acest nou bici al lui Dumnezeu.

Închizând ochii pentru totdeauna, declar că Doris Elliot este nevinovată, ca şi negresa Nona, credincioasa mea servitoare. Cer scuze lui Sir Cawler, că nu mă ţin de cuvânt, dar am mângâierea că şi dânsul şi l-a călcat pe al său. Bijuteriile sunt ale familiei Elliot.

Pentru toate câte le-am făcut, cer iertare, dar scuza mea a fost şi este iubirea de patrie.

Keith Selford

Preşedintele citi, în şedinţă secretă, scrisoarea lui Selford.

Făcând rezumatul dezbaterilor, arată cele susţinute de procuror, argumentele apărării şi conchise că scrisoarea lăsată de Selford, deşi opera unui sinucigaş, în clipa când trecea dincolo, totuşi atârna greu în balanţa apărării. Doris Elliot fu întrebată dacă mai are ceva de adăugat. Ea spuse numai atât:

— Dacă mă socotiţi vinovată, condamnaţi-mă!

Preşedintele atrase, apoi, atenţia procurorului şi juraţilor că, în şedinţa publică, în care se va citi sentinţa, nu trebuie să se facă nicio aluzie la scrisoarea lui Selford şi la chestiunea „Epidermei Artificiale”.

Şedinţa fu, din nou, suspendată, iar publicul lăsat să năvălească în sală. Reporterul ziarelor cereau amănunte asupra morţii lui Selford. Poliţia era în fierbere. Sir Cawler dădu ordin să se pună sigiliile şi să se instaleze un post fix de poliţie, în laboratorul decedatului chimist.

Consilierul de ambasadă sovietică părăsea furios Curtea cu Juri, înţelegând că a pierdut, pentru totdeauna, geniala descoperire a lui Selford.

Will Warren trimise pe Laurenţiu Martin să caute pe

Maisie şi s-o liniştească, spre a nu afla de moartea tatălui ei, în mod brusc. Sissy Gray ceru să se aducă fata la ei acasă, unde o va îngriji, ca o mamă, cât timp va fi necesar. De asemenea trimise pe Allan acasă, să facă toate pregătirile, pentru primirea lui Doris, de care Will Warren îi vorbise cu atâta entuziasm.

Sissy Gray voia să aştepte eliberarea lui Doris, spre a o conduce personal acasă la ea. Dar Tom Wesley şi alte persoane din sală tremurau încă pentru soarta lui Doris. Nu se ştia care va fi verdictul juraţilor. Se încinseră vii discuţii. De altfel nimeni nu era împotriva acuzatei.

În sfârşit magistraţii îşi făcură intrarea.

Procurorul îşi ocupă locul. Era senin. Toată lumea interpretă atitudinea sa în defavoarea acuzatei: se bucură, pentru că au condamnat-o! Juraţii ieşiră din camera de deliberare, unul către unul, păşind cu gravitate. Toate privirile din sală se îndreptară înspre ei.

Înainte de a afla verdictul juraţilor, să vedem de unde avea profesorul Vyner amănuntele, pe temeiul cărora şi-a îngăduit să scuze formal, în faţa Curţii cu juri, pe Selford.

De când primise însărcinarea de a se ocupa de „Epiderma Artificială”, Will Warren urmărea pe fosta călăreaţă de circ Baby, întrucât nu putea să se ocupe, prea de aproape, de consilierul ambasadei sovietice proteguit de misiunea sa diplomatică, şi nu-i fu greu detectivului să afle că tulburătoarea amantă a moscovitului frecventa o celebră casă de întâlnire din Halfoons Street.

Acolo era un „brothel” în felul celor ţinute, pe vremuri, de Mistress Collet, Tereza Berkley şi, în timpul din urmă, de Fanny Addison cea grasă, care acum zăcea în închisoare. Veneau acolo, subiectele lui Havelock Ellis, „prizoniere” pasionate, frumoase, cu pantofii parfumaţi, adoraţi de fetişişti, trepidante masochiste căutându-şi îmblânzitorul neînduplecat, dandy care nu veneau „spre a introduce calmul antic, în mijlocul agitaţiei moderne”, cum îl caracteriza un gânditor, ci dimpotrivă, spre a face chefuri, scandaluri şi a căuta ineditul cu orice preţ. După ce s-a

convins în ce zile femeia se duce în acel brothel, a cerut concursul unor prieteni din poliţie şi a pus mâna pe dânsa, tocmai când ieşea, înfăşurată în faimoasa ei blană.

— Îmi daţi voie, milady, să vă însoţesc o clipă?

— De ce nu? Şi două, îi răspunse ea, cu un surâs încântător. Numai să nu mă plictiseşti.

— Voi încerca. Atunci, să-mi spui ce ai căutat în casa aceea?

— Dar nu eşti plictisitor de loc. Eşti de o impertinenţă rară! Şi, pentru că obrăznicia d-tale m-a uimit, mă grăbesc să te satisfac: am fost ca să mă amuz.

— Fapta d-tale se pedepseşte.

— Cred şi eu. E chiar nevoie să se pedepsească aspru şi la timp. Mă oblig ca, dacă mă mai prinzi prin partea locului, peste patruzeci de ani, când voi fi trecut de şaizeci, să-mi faci ce vei vrea.

— Peste patruzeci de ani?

— Sigur. Atunci voi fi femeie bătrână şi voi merita toate rigorile legilor noastre. Acum, când tinereţea îmi zâmbeşte, când toţi bărbaţii mă săgetează cu priviri lacome, dă-mi voie, oricine ai fi d-ta, să trăiesc şi eu.

— Uite ce e, milady, nu putem discuta, pe stradă, acest lucru. Dacă vrei, să ne urcăm sus, la mine, unde vom putea sta de vorbă. Stau aici, aproape.

— Un şantaj! M-ai văzut ieşind dintr-o casă rău famată şi vrei să mă dobândeşti prin ameninţări. Păcat! Aveai şanse să reuşeşti şi fără acest odios procedeu modern.

— În sfârşit, te rog să-mi răspunzi: mergi la mine?

— Hotărât nu!

— Atunci voi întrebuinţa forţa.

— Nu ştii cu cine ai de-a face. Sunt soţia unui important membru al Corpului Diplomatic.

— Care probabil că n-ar fi bucuros să afle aceste lucruri.

— Toate acestea nu te privesc pe d-ta. Am stat de vorbă, câtă vreme ai fost hazliu. Acum şterge-o, că te plesnesc!

În clipa aceea Warren scoase un mic fluier de argint. Abia suflă întrînsul şi trei agenţi de poliţie, ieşiţi ca din pământ, înconjurară femeia.

— O urcaţi într-o maşină şi o duceţi sus, la mine. Dacă se opune, întrebuinţaţi forţa. Dacă loveşte, loviţi-o!

Şi plecă.

Peste câteva minute, Baby, foarte calmă, şedea pe canapeaua verde din cabinetul lui Will Warren, povestind detectivului viaţa ei în casa consilierului de ambasadă. După ce termină, detectivul îi zise:

— Ai dansat de două ori despuiată în faţa chimistului Selford. Nu tăgădui, căci sunt bine informat: odată la Ivanovitz acasă şi, a doua oară, chiar la Selford. Ai făcut toate acestea spre a-ţi îndeplini misiunea de spioană sovietică. Dacă nu te ispiteşte Turnul Londrei, cu lespezile sale de piatră şi cu subteranele sale tenebroase, să-mi spui tot ce ai aflat de la dânsul şi despre dânsul.

— Eu nu pot fi dusă în Turnul Londrei.

— D-ta poţi chiar muri acolo.

— Eu nu voi muri în el.

— Au murit acolo regi, darmite d-ta. Mai bine vorbeşte!

— Îţi spun tot ce ştiu. Selford a omorât pe prinţesa Orlow, care făcea pe servitoarea în casa sa. John are scrisori de la dânsa. pe care vi le voi pune la dispoziţie, pentru că iubitul meu îl urăşte de moarte pe canalia de Selford. Odată în posesiunea acestor scrisori, îl veţi putea pierde. Ştiu că poliţia avea bănuieli, dar n-avea dovada. Proba ţi-o voi da eu. În privinţa uciderii băieţilor noştri n-avem alte probe.

— N-am nevoie. În chestiunea lor pot face dovada gloanţelor şi o putem sili să vorbească pe negresa Nona, complicea lui Selford. Dar ce ştii despre „Epiderma Artificială”? Suntem informaţi că Intelligence Service a aflat, la Constantinopol, că prietenul d-tale a pus mâna pe „Epiderma Artificială”. O are, sau n-o are? Înainte de a răspunde, te rog să te gândeşti la Turnul Londrei şi la negrul meu Bob, care are specialitatea de a dezlega limbile. Poate că ai auzit de dânsul?

— N-are nimic. Selford l-a păcălit. Pot să-ţi spun însă despre „Epiderma Artificială” unele lucruri, pe care nu le ştie nimeni. Mai avem agenţii în casa lui Selford. În afara de rolul ei destructiv, „Epiderma Artificială”, poate fi

întrebuinţată şi în chirurgie. Ea poate înlocui perfect epiderma adevărată. Are toate însuşirile ei, ba e chiar mai rezistentă şi mai frumoasă. Dar e impermeabilă. Dacă îşi taie, sau îşi pierde cineva, dintr-o cauză oarecare, dintr-un accident, o porţiune de piele, ea poate fi perfect înlocuită prin „Epiderma Artificială”. Totul e să nu fie de o prea mare întindere, întrucât aerul şi transpiraţia neputând pătrunde printrînsa, oboseşte rinichii şi poate aduce chiar moartea. Acestea toate le ştiu din însemnările lui Selford, pe care un agent al nostru le-a copiat. Dar el n-a scris niciun rând, niciun cuvânt, despre compoziţia acestei „Epiderme Artificiale” şi despre rolul ei în război. Se teme şi de umbra lui, mai cu seamă că Ivanovitz, care e un fanfaron, l-a prevenit că are agenţi în casa lui.

— Prinţesa Orlow nu v-a spus nimic de asasinarea lui Mary Selford?

— Ba da, avem raportul ei scris.

— Ascultă bine, frumuşico, tot ce îţi voi porunci. Poliţia oficială nu se amestecă, spre a nu supăra un membru al corpului diplomatic. Dar nimeni nu poate împiedica pe un cetăţean englez – şi eu cunosc vreo zece din aceştia – să împuşte, pe stradă, pe o spioană sau s-o denunţe spre a fi închisă în Turnul Londrei. Cum ajungi acasă, vei lua scrisorile prinţesei Orlow şi rapoartele ei şi le vei trimite profesorului Vyner, la această adresă.

Rupse o foaie din carnet şi îi scrise adresa.

— Dacă vei face întocmai, vei fi iertată, pentru tot ce ai făcut.

— Vă făgăduiesc că voi trimite profesorului, a cărui locuinţă mi-aţi indicat-o, dovezile cerute.

— Ai văzut cum te-am ridicat de pe stradă. Asta o pot face oricând, şi te sfătuiesc să nu-l spui nimic rusului. Ar fi bine însă să-l sfătuieşti, ca din partea dumitale, să-şi retragă agenţii din casa Selford, căci altfel va fi rechemat.

La plecare, Will Warren îi dădu un plic cu parale, ştiind că o femeie care frecventează casele de întâlnire are întotdeauna nevoie de bani.

*

În tăcerea desăvârşită ce cuprinsese sala Curţii cu Juri, primul jurat anunţă răspicat:

— Nu, nu este adevărat că domnişoara Doris Elliot a ucis, cu premeditare, pe Mary Selford...

Întreaga sală izbucni în aplauze. Preşedintele agită clopoţelul:

— Dacă mai văd manifestându-se un singur semn de aprobare sau dezaprobare, evacuez sala.

Publicul se linişti. Doamnele erau radioase. Studenţii, neputându-se abţine, jucau pe loc. În sfârşit preşedintele pronunţă sentinţa:

— Juriul, aducând un verdict negativ, Curtea achită pe Miss Elliot de orice penalitate şi ordonă punerea sa în libertate imediat, dacă alte cauze nu impun deţinerea ei.

Acum nimeni nu mai putea opri entuziasmul sălii. Toată lumea aplauda în delir. Femeile plângeau. Fu introdusă Doris Elliot.

Albă, dreaptă, mândră, ascultă, în picioare, sentinţa ce i se citi şi ei.

Sissy Gray, cu Laurenţiu Martin şi ceilalţi prieteni ai lor, o aşteptară până se îndepliniră formalităţile de punere în libertate.

Când se urcă, la ieşire, în automobilul soţilor Gray, publicul făcu achitatei o nouă manifestaţie de simpatie.

*

La câteva luni după aceste evenimente, în casa soţilor Gray avea loc logodna advocatului Laurenţiu Martin cu Doris Elliot. Era de faţă şi Maisie, care fusese luată, cu acest prilej, din internatul, unde îşi urma studiile şi unde funcţiona, ca subdirectoare, fosta ei profesoară, Doris. Nu lipsea nici d-na Hopkins, mătuşa lui Larry, care trăsese o spaimă straşnică atunci când el fusese răpit în drum spre ferma ei din apropierea metropolei.

Petrecerea a ţinut până la ziuă. Laurenţiu şi Doris erau în

culmea fericirii.

În curând, singuri şi setoşi de dragoste curată, plecau – soţ şi soţie – într-o lungă călătorie de nuntă.

Naşi au fost: Sissy Gray şi Wanker, unchiul lui Doris, sosit cu întârziere din India în vederea procesului. Naşul le-a dăruit toate bijuteriile prinţesei indiene.

Cea mai mare bucurie a lui Doris, în afară de mângâierile şi sărutările dragului ei Larry, era să-i trimită lui Maisie, din fiecare localitate, câte o frumoasă vedere, ţinând-o în curent cu mersul voiajului lor şi anunţându-i ziua întoarcerii în ţară.

Cu toate stăruinţele lui Will Warren negresa Nona fu arestată de către Sir Cawler. De asemenea şi fosta călăreaţă de circ Baby, pe care însă profesorul Vyner reuşi s-o pună în libertate, după câteva zile de arest, recunoscător pentru dovezile ce-i procurase în misterul Selford.

Încercările celor mai mari chimişti englezi de a reconstitui „Epiderma Artificială” fură zadarnice. Au tăiat bucăţele din ea, de pe buzele lui Selford, au găsit urme în laboratorul din palatul său, dar taina n-a putut fi pătrunsă.

„Pielea îngerului negru” trebuie să rămână în veci necunoscută – în vecii vecilor! Poate că Selford o împrumutase de la Diavol şi acesta şi-a luat-o îndărăt, în iad.

Selford se răzbunase: el a dus îndărăt Morţii invenţia pe care susţinea că a desăvârşit-o numai prin ajutorul Morţii.

Litvinov, comisarul externelor, trimise o notă foarte aspră consilierului de legaţie Ivan Ivanovitz, pentru bluff-ul în afacerea „Epidermei Artificiale”.

Moştenitoare bogată, frumoasă şi cuminte, instruită şi păzită pas cu pas de Doris Martin şi de Sissy Gray, Maisie Selford avea să fie, în curând, cea mai căutată partidă din aristocraţia londoneză.